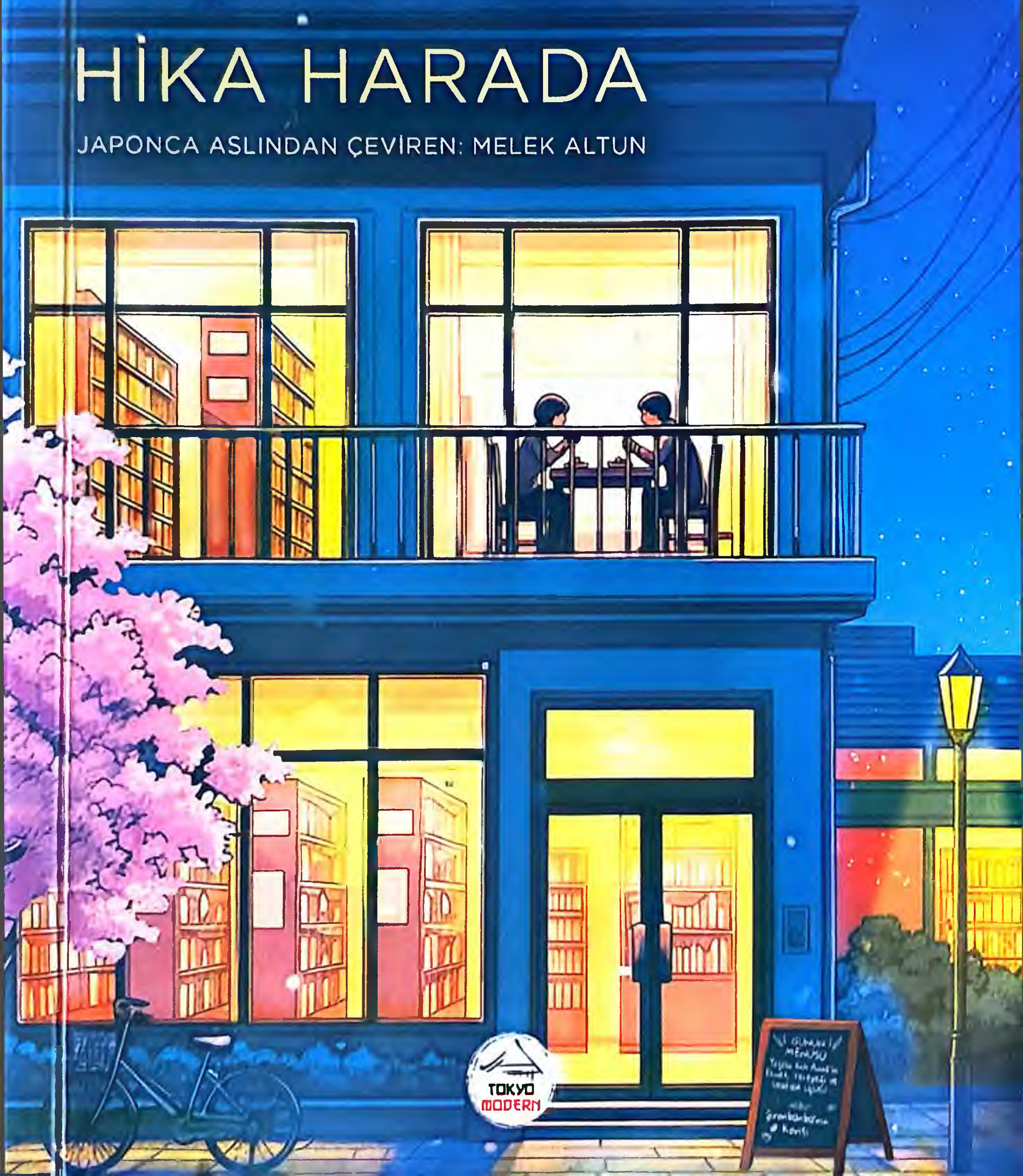

GECE KÜTÜPHANESİ'NDE AKŞAM YEMEĞİ

HİKA HARADA

JAPONCA ASLINDAN ÇEVİREN: MELEK ALTUN

GECE KÜTÜPHANESİ'NDE AKŞAM. YEMEĞİ

Tohoku'da bir kitabevinde çalışan Otoha Higuchi, yolunda gitmeyen işler yüzünden istifa etmeyi düşünür ve sosyal medyadan Tokyo'nun banliyösündeki Gece Kütüphanesi'ni bulur. Burası, sıradan kütüphanelerden çok farklıdır:

Sadece akşam yediden gece on ikiye kadar açıktır. Üstelik içerisi, yalnızca vefat eden yazarların kitap koleksiyonlarının bir araya getirildiği bir kitap müzesi gibidir. Otoha, Gece Kütüphanesi'nde beklenmedik olaylarla karşılaşır burada çalışma fikri üzerine düşünmeye başlar.

*Her şeyi açıklamak zorunda değilsin.
Bazı akşamlar, yalnızca ölçülü bir mesafede,
Lezzetli yemekler eşliğinde,
Sohbet etmek istersin.*

978-625-94597-9-0

★

9

786259 459790

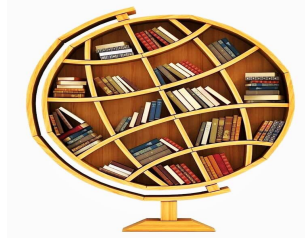
★

f t i | tokyomangaklasik

www.tokyomangaklasik.com

HİKA HARADA

GECE KÜTÜPHANESİ'NDE AKŞAM YEMEĞİ

Düzenleme
Ny.ozlem

JAPONCA ASLINDAN ÇEVİREN
MELEK ALTUN

Gece Kütüphanesi'nde Akşam Yemeği

Orijinal Adı: 図書館のお夜食 (Toshokan no oyashoku)

Hika Harada

Çeviren: Melek Altun

© 2025, Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Bu kitabın tüm yayın hakları Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Tokyo Manga

© Tokyo Modern

© 2023, Hika Harada

© 2023, Poplar Publishing Co., Ltd., Tokyo

Bu kitabın Türkçe yayın hakları,*The English Agency (Japan) Ltd. ve New River Literary Ltd. aracılığıyla Poplar Publishing Co., Ltd. ile düzenlenmiştir.

Türkçe Yayın Hakları © Tokyo Manga

Tür: Roman

Yayın Yönetmeni: Ali Osman Başkuyu

Yayına Hazırlayan:*Vildan Yılmaz

Editör: Ömer Karabayır

Sayfa Tasarımı: Vildan Yılmaz

Kapak Tasarımı: Başak İlçi

1. Baskı: Ekim 2025, İstanbul

2. Baskı: Ocak 2026, İstanbul

Yayınevi Sertifika No: 46270

ISBN: 978-625-94597-9-0

BASKI VE CİLT

Yıkılmazlar Basım Yay. Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Bağcılar, İstanbul

Tel: 0212 630 64 73

Matbaa Sertifika No: 45464

TOKYO MANGA

Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Bağlar Mah. Osmanpaşa Cad.

No: 59/A Bağcılar / İstanbul

Tel: 0212 640 00 35

HİKA HARADA

GECE
KÜTÜPHANESİ'NDE
AKŞAM YEMEĞİ

JAPONCA ASLINDAN ÇEVİREN
MELEK ALTUN

HİKA HARADA

1970'te Kanagawa'da doğdu. 2005'te *Little Princess no.2* ile 34. NHK Yaratıcı Radyo Tiyatrosu Büyük Ödülü'ne layık görüldü. 2007'de *Hacimaranai Tea Time (Başlamayan Çay Saati)* ile 31. Subaru Edebiyat Ödülü'nü kazandı. *San-zen-en no Tsukai-kata (3.000 Yen Nasıl Kullanılır)* ile Miyazaki Kitap Ödülü'nü aldı.

Yazarın, *Rōcin Hoteru (Yaşlılar Oteli)*, *Saifu va Odoru (Dans Eden Cüzdan)*, *Furu-hon Şokudō (İkinci El Kitap Yemekhanesi)*, *Hitotsubaşi Kiriko no Nana-cū-roku no Hanzai Nikki (Hitotsubaşi Kiriko'nun (76) Suç Günlüğü)*, *Rançi Zake (Öğle Yemeği İçkisi)* serisi, *San-nin-ya (Üçünün Mekânı)* serisi, *Mazu va Kore o Tabete (Önce Bunu Ye)*, *Kōfu-ku no Reşipi (Mutluluk Veren Lezzet Tarifleri)* gibi daha birçok eseri bulunmaktadır.

Düzenleme
Ny.ozlem

İÇİNDEKİLER

I. BÖLÜM

ŞİROBANBA'NIN KÖRİSİ..... 9

II. BÖLÜM

MAMAYA'NIN HAVUÇLU PİLAVI 63

III. BÖLÜM

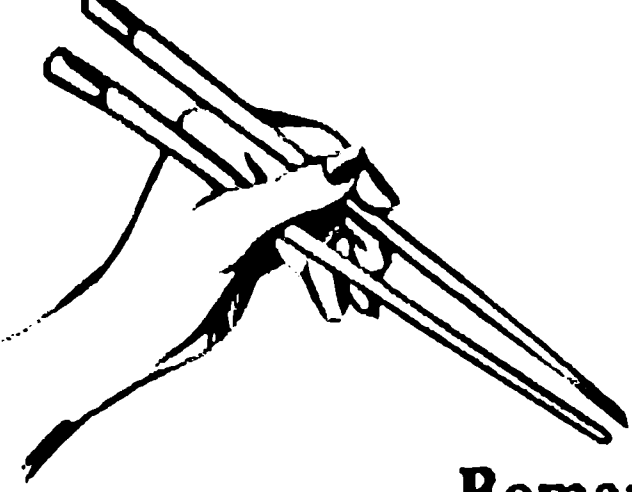
YEŞİLİN KIZI ANNE'İN EKMEK,
TEREYAĞI VE SALATALIK ÜÇLÜSÜ 113

IV. BÖLÜM

SEİKO TANABE'NİN SARDALYA YAHNİSİ
VE OKARA YAHNİSİ..... 165

V. BÖLÜM

YÖKO MORİ'NİN KONSERVE YEMEKLERİ..... 219

Yazarın Önerisi!

Romanlarda Geçen İlginç Yemekler

Gece Kütüphanesi'nde Akşam Yemeği kitabı, gerçek kitaplarda geçen yemeklerin "personel yemeği" olarak sunulduğu bir hikâyeyi anlatıyor. Hikâyede geçmese de Hika Harada, tadına bakmak isteyebileceğiniz, gerçek kitaplarda geçen iki yemeği sizler için tanıttı.

Kimseyiz Çocuk Kitabındaki Remi'nin Yiyemediği Kızarmış Elma

Fransa'nın belirli bayramlarında yenen krep ve kızarmış elma (benye). Fakir bir ailede büyüyen Remi yemeden içmeden kesilmiştir. Annesi onun için gidip komşudan tereyağı, yumurta, un ve elma ister. Fakat uzun zamandır uzaklarda olan babası eve döner ve tereyağının tamamını soğan çorbası yaparken kullanıp bitirir. Böylece Remi'nin hayalleri suya düşer.

Benye aslında ekmek hamuru kullanılarak yapılır fakat biz krep karışımı kullanarak daha basit bir versiyonunu yaptık. Tadı, elmalı donut gibi.

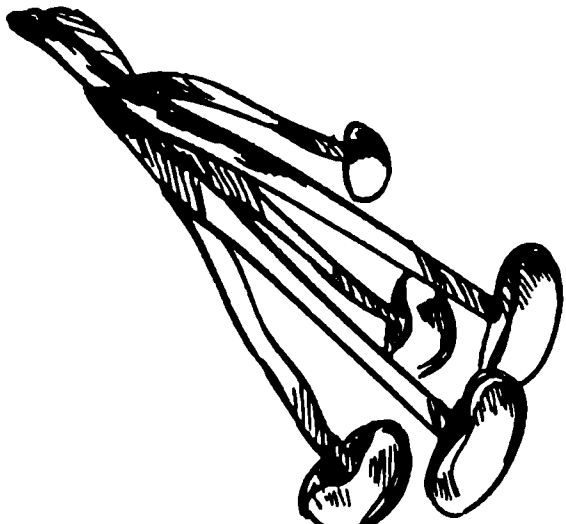
Malzemeler:

- 1 adet elma
- 150 gr krep karışımı
- 1 adet yumurta
- Yarım bardak süt
- Kızartma yağı (gerektiği kadar)

Yapılışı:

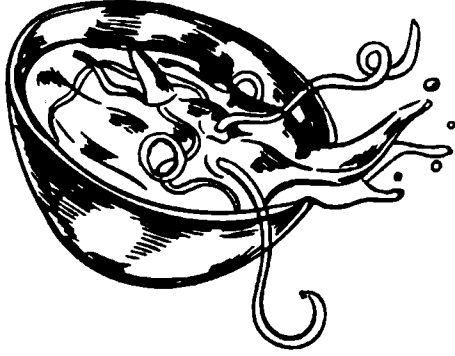
1. Elmaları soyup çekirdeklerini çıkardıktan sonra 16 eşit parçaya bölün. (Parçalar ne kadar ince olursa o kadar kolay kızarır.)
2. Krep karışımı, yumurta ve sütü iyice karıştırın. Elmaları bu karışıma bulayıp, kızartma yağında altın rengini alana dek kızartın.

Not: Sıcakken çok lezzetlidir.

Kimseyiz Çocuk Kitabındaki Baba Karakterinin Acımasızca Yaptığı Soğan Çorbası

Çocukken tatlıyla pek aram yoktu ve her ne kadar Remi için üzölmüş olsam da bol tereyağlı soğan çorbasının çok daha lezzetli olacağını düşünmüştüm. Fransa'nın soğan çorbası denince akıllara hemen soğan graten gelir fakat *Kimseyiz Çocuk* kitabında anne karakterinin soğanları dakikalarca kavurduğundan bahsedilmiyor, bu yüzden onun sıradan bir soğan çorbası olduğu kanaatindeyim.

Malzemeler:

- 2 soğan
- 1 yemek kaşığı tereyağı (damak tadınıza göre artırıp azaltabilirsiniz)
- 1 adet çorba tableti
- Tuz, karabiber, su (gerektiği kadar)

Yapılışı:

1. Soğanları tereyağında iyice kavurun.
2. Üzerini geçecek kadar su koyup çorba tabletini ekleyin ve tablet yumuşayana kadar kısık ateşte pişirin. Ardından tuz ve karabiberle çorbanızı tatlandırın.

Not: Bu, tariflere konu olacak kadar zor bir yemek olmasa da soğan ve tereyağının kendi sade lezzetlerinin ortaya çıktığı bir çorbadır. Fransız ekmeğini ince ince dilimleyip üzerine eritilmiş peynir koyduktan sonra altı renk değiştirene kadar kızartıp ekmeğin dilimlerini çorbanın üstüne koyarsanız, yemeğinizi basit bir soğan graten çorbası uyarlamasına çevirebilirsiniz.

I. BÖLÜM

ŞİROBANBA'NIN KÖRİSİ

Aslında buna bir tanışma bile denmezdi fakat Otoha Higuchi, kütüphanenin önünde adama kendi ismini söyledikten sonra şaşkınlık ve rahatlama karışımı tuhaf bir hisse kapıldı. Çünkü çoğu insan, Otoha'nın ismini duyduğunda şöyle bir karşılık verirdi:

“Otoha Higuchi mi? İsmi İchiyō Higuchi'den mi alıyorsun yoksa?”

Kitapseverler ise şöyle sorardı:

“İchiyō Higuchi'nin en sevdiğin kitabı hangisi?”

Ancak o gün adam yalnızca şöyle söyledi:

“Memnun oldum. Ben de Yuzuru Sasai. Hazırsanız size kütüphaneyi gezdireyim.”

Ardından arkasını dönüp yürümeye başladı.

Boyu 1.75 civarındaydı, cılız bir yapısı vardı. Yüzü oldukça sıradan sayılırdı fakat burnunun şekli çok düzgündü. Boyu 1.60'ı geçmeyen Otoha, onun ancak omuzlarına geliyordu. Adamın kimilerine göre yakışıklı, kimilerine göre fazla sade denebilecek bir dış görünüşü vardı. Yine de

dış görünüşü ve sözleri kadar soğuk biri olmadığı belliydi. Zira Otoha'nın yanında sürüklediği tekerlekli valizi fark ettiği an elini uzatıp, "İsterseniz ben taşıyayım," demişti.

"Hiç gerek yok, zaten bozuk... Çekmek için uğraşmak gerekiyor. Tekerleklerinden biri çıkmak üzere olduğu için o kısmı kullanmamaya çalışıyorum."

O anda adamın yüzü bir anda aydınlandı.

"Yeşilin Kızı Anne?"

"Efendim?"

Otoha'nın gayriihtiyari cevabı karşısında adamın yüzüne utangaç bir gülümseme yayıldı. Hemen sonra yeniden ciddileşti adam.

"Ah, kusura bakmayın. Anladım, öyleyse içeri girdiğimizde valizinizi resepsiyona bırakabilirsiniz."

"Peki."

"Bugün doğrudan Tōhoku'dan mı geldiniz?"

"Evet."

"O hâlde yorulmuş olmalısınız. Bugünlük genel bir açıklamanın ardından sizi bizimkilerle tanıştırap yurt odanızı göstereyim."

"Hayır, ben iyiyim. Şu an gayet çalışabilir durumdayım."

Aslında nakliye aracım öğleden önce uğurladıktan hemen sonra, yanına yalnızca bir valiz ile bir çanta alıp trene atlamış ve Tokyo'ya gelmişti. Ona gelen e-postaya bir *Google Maps* adresi eklenmişti fakat kabaca "Tokyo'nun banliyösü" denen yeri bulmak, düşündüğünden çok daha fazla vaktini almıştı. Sözleştikleri üzere akşam yedide burada olabilmesi büyük şanstı.

İstifa, aniden gelen iş teklifi, iş değişikliği, taşınma... Bunların hepsi son bir ay içinde üst üste gelmişti ve gerçekten hem ruhu hem de bedeni çok yorulmuştu. Fakat bugün, yeni iş yerindeki ilk günüydü. Hep hayalini kurduğu ve bir dönem bu hayale duyduğu inancı neredeyse yitirdiği türden, kitaplarla iç içe olmayı gerektiren bir işti bu. Dolayısıyla burada çalışkan biri olarak görülmek istiyordu.

Otomatik kapıdan geçip içeri girdiler. Girişin duvarları beyazımsı mermerlerle kaplıydı ve Otoha'nın göz hizasında, duvara gömülü küçük bir çerçeve duruyordu.

"Bu duvarlarda kullanılan, gerçek mermerdir," dedi Sasai.

"Öyle mi? Çok güzelmiş."

Eni boyu yedi santimlik, küçük, kare bir çerçeveydi. İçinde başparmağın ucu kadar minik bir kelebek vardı.

Otoha daha önce hiç böyle bir kelebek görmediğini düşünürken, farkında olmadan, merakla çerçeveye doğru yaklaştı. Başını Sasai'ye doğru çevirip, "Kelebek mi bu?" diye sordu.

Sasai biraz bekledikten sonra, "Güve," diye yanıtladı.

Otoha'nın içinden yükselen gürültülü bir çığlık dışarı taşı.

"Neden? Neden böyle ürkütücü bir şeyi..."

Sahiden çerçeveye dikkatli baktığında, laciverttaş parlaklığındaki kanatlar ve bir kelebek için fazla kalın bir gövde gözüne çarptı.

"Bu bir tür tılsım."

"Nasıl?"

Sasai son derece ilgisiz bir şekilde açıkladı:

“Kütüphanenin sahibi, onu bir tılsım olarak oraya koymuş.”

“Böyle bir şeyden tılsım yapılır mı?”

“Evet, bundan rahatsız olanların buraya bir daha gelmeleri konusunda etkili.”

“Demek öyle...”

“Sahiden öyle. Böylelikle buraya yalnızca gerçekten ilgi duyanlar gelir. Kütüphanenin sahibine göre, sadece etrafa bakınmaya veya ortalıkta gezinmeye gelenlere hiç ihtiyaç yok.”

“Anladım.”

“Ayrıca güveler aslında gece kelebekleridir. Yurt dışında güvelere karşı bir ayrımcılık yokmuş; onları yalnızca ‘gece kelebeği’ ve ‘gündüz kelebeği’ diye ayırıyorlarmış.”

“Benim de ayrımcılık yapmak gibi bir niyetim yoktu.”

Kendisine ayrımcı denmesi Otoha’ya biraz kötü hissettirmişti. Sasai, yüzündeki ifadeyi az da olsa değiştirmeden, yalnızca, “Peki,” dedi.

“Kütüphanenin sahibine merhaba diyebilecek miyim?” Otoha, yaptıkları için ona düzgün bir şekilde teşekkür etmesi gerektiğini düşünerek sormuştu bunu.

“Sanırım hayır.”

“Ne?” İçinden “*Fakat ben, onun davetiyle buraya geldim,*” diye geçirdi.

“Ben de kütüphanenin sahibiyile daha önce hiç karşılaşmadım. Onunla yalnızca telefon ve e-posta aracılığıyla konuşuyorum.”

“A... Ama Sasai-san*, siz buranın müdürüsünüz, öyle değil mi?”

“Evet.”

“Buna rağmen mi?”

“Evet. Ancak muhtemelen bu kütüphanede çalışanların hiçbiri daha önce onunla karşılaşmamıştır.”

“Gerçekten mi?”

“Yılın neredeyse tamamını yurt dışında geçiriyor.”

“Demek öyle...”

“Kütüphanenin sahibi hakkında çok fazla şey öğrenmeye çalışmanın pek de iyi sonuçlar doğuracağını sanmıyorum.”

Otoha'nın ona, “Neden?” diye sormasına fırsat vermeden, hızlı adımlarla önden yürümeye başladı. Arkasından bakıldığında, “Bu kadar soru yeter,” dercesine kararlı bir tavır içinde olduğu görülüyordu. Otoha geride kalmamak için koşar adımlarla ona yetişti.

Duvarları mermer kaplı girişin iç kısmında bir otomatik kapı daha vardı. Oradan girdiklerinde sağ tarafta bilet gişesi, sol tarafta ise giriş kapısı görünüyordu. Bilet gişesinde bir kadın oturuyordu. Duvarda fiyat tabelası asılıydı:

KÜTÜPHANEYE GİRİŞ ÜCRETİ: 1.000 YEN
(AYLIK ÜYELİK 10.000 YEN,
YILLIK ÜYELİK 50.000 YEN).

Sasai, Otoha'yı gişedeki kadınla tanıştırdı.

“Bu, Otoha Higuchi-san. Bundan böyle bizimle çalışacak.”

Kadın ayağa kalkıp, Otoha'yı nazikçe eğilerek selamladı. Başını aşağı eğdiğinde, uzun siyah saçları yumuşak bir ha-

* San: Japoncada cinsiyet farkı gözetilmeksizin isimlerin sonuna eklenen saygı eki. -ç.n.

rekette omuzlarından döküldü. Otoha, onun çok güzel bir kadın olduğunu düşündü.

“Tanıştığımıza çok memnun oldum.” Otoha da telaşla, kadının yaptığı gibi eğilerek onu selamladı.

“Higuchi-san, bu da gişe görevlimiz Mai Kitazato-san.”

Kitazato isimli bu kadın, ağzını açıp tek kelime etmemişti. İfade­siz yüzünde ufak bir gülümseme bile yoktu. Sasai muhtemelen onun bu hâline alışkın olduğundan, durumu hiç garipsemeyerek, “Higuchi-san’a bir ziyaretçi kartı verebilir misiniz?” dedi. Mai ise başını hafifçe salladıktan sonra Otoha’ya boynuna asması için bir geçiş kartı verdi. Kart, Otoha için önden hazırlanmış olmalıydı.

“Yarın asıl personel kartınızı hazırlayacağım,” diyen Sasai, ona kendi personel kartını gösterdi. “Kartı buraya tutunca kapı açılıyor.”

Giriş kapısı, tren istasyonlarındaki turnikelerin biraz daha küçük ve basit idi; kartı okutunca açılıyordu. Otoha da Sasai gibi kartını okutup geçti.

“Kitazato-san pek öyle görünmese de ulusal karate şampiyonudur.”

“Ne? O kadın mı?”

“Bu yüzden gişenin etrafında tuhaf davranışlarda bulunmak pek de akıllıca olmaz...”

“Yaa...”

“Muhtemelen şu an, giriş çıkışların bir kütüphane için fazla güvenli olduğunu düşünüyorsunuzdur.”

Otoha, “*Tam üstüne bastınız!*” demek istemişti, çünkü sahiden aklından tam olarak bunu geçiriyordu. Fakat bunun yerine başını iki yana sallamayı seçti.

“Hayır, öyle düşünmemiştim.”

“Ayrıca tek giriş için 1.000 yen size biraz pahalı gelmiş olmalı...”

Bu da doğrudu. Otoha gülümseyerek, onu başıyla onaylamak zorunda kaldı.

“Eh, biraz...”

“Merak etmeyin, herkes öyle düşünüyor.” Sasai, kütüphaneye girerken fısıldayarak devam etti: “Önceden böyle değildi. İsteyen içeri ücretsiz girebiliyordu. Fakat bir süre sonra kitap araklamalar, hırsızlıklar aldı başını gitti. İnsanlar bize gelip, ‘Neden sadece eski kitaplar var? Okumak istediğim hiçbir kitabı bulamıyorum,’ diye yakınmaya başladılar. Bunun üzerine kütüphanenin sahibi böyle bir karar aldı. Yani biletlerin pahalı olmasının sebebi, kütüphanenin paraya ihtiyacı olması değil, tuhaf insanları buradan uzak tutmayı sağlamasıdır.”

“Şimdi anladım...”

“Tekrara düşeceğim ama bizim asıl isteğimiz, buraya yalnızca gerçekten kütüphaneye gelmek isteyenlerin gelmesi.”

“Evet, haklısınız.”

“Girişler ücretli olduktan sonra da zaman zaman kitap çalanlar oldu. Bu yüzden artık, buradan izinsiz kitap çıkarılmaya çalışılırsa alarm devreye giriyor.”

“Gerçekten yüksek güvenlikli yani...”

“Buradaki kitapların hepsi eşsiz ve çok değerli. Lütfen siz de çalışırken çok dikkatli olun.”

“Tabii, merak etmeyin. Sizi çok iyi anlıyorum.”

Ardından, bir kez daha otomatik cam kapıdan geçtiler ve nihayet kütüphaneye ulaştılar. Otoha, aldığı derin nefesi içinde tutarak başını yukarı kaldırdı. Girişte ikinci kata kadar uzanan geniş bir avlu karşılamıştı onları. Tavana kadar yükselen raflar, kitaplarla tıka basa doluydu.

“Muhteşem! Burası gerçekten çok hoş, çok güzel.”

Tavana kadar sıralanmış kitapların görüntüsü göz alıcıydı. Kütüphane dışarıdan bakıldığında soğuk denebilecek kadar düz ve gri bir binadan ibaretti. Bu yüzden içerideki bu tezatlık Otoha’yı şaşkına çevirmişti.

“Güzel, değil mi?”

Sasai, heyecandan ne yapacağını bilemeyen Otoha’nın aksine fazlasıyla sakindi.

“Muhteşem bir yer! Hep hayalini kurduğum kütüphaneye o kadar benziyor ki...”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

Adam yine hızlı adımlarla kütüphanenin iç taraflarına doğru ilerledi. Otoha biraz daha orada kalıp kitaplıklarda dizili kitapları incelemek istediye de mecburen adamı takip etti. Avluyu geçtikten sonra daha geniş bir alana girdiler. Girişte yine bir resepsiyon vardı ve biri kadın, biri erkek olmak üzere kütüphane görevlisi görünümünde iki kişi oturuyordu. İkisi de günlük kıyafetlerinin üstüne onları takım gibi gösteren siyah önlük giymişti. Sasai ve Otoha’yı görür görmez ayağa kalktılar. Kadın, Otoha’yla hemen hemen aynı boydaydı. Erkek ise 1.80 boylarında ve kalıplıydı.

“Aramıza bugün katılan Otoha Higuchi-san’la tanışın.”

“Ben Naoto Tokai.”

“Ben de Minami Enokida.”

Bu ikili, Sasai ve Mai'nin aksine güler yüzlüydü. Otoha nihayet rahatlamaya başladığını hissetti. Kısa bir süre öncesine kadar kütüphanedeki tüm çalışanların onlar gibi mesafeli ve soğuk olmasından endişeleniyordu. Ayrıca, tanıştığı iki kişi de Otoha'dan yalnızca birkaç yaş büyük görünüyordu; aralarındaki yaş farkının az olması Otoha'yı sevindirmişti.

Minami dostça bir gülümsemeyle, "Otoha Higuchi-san, isminin yazılışı tıpkı İchiyō Higuchi gibi, değil mi? Yalnızca bir karakter farklı olsa gerek. İsminin onunla bir ilgisi var mı?" diye sordu. Otoha, bu soruyu daha önce defalarca duymaktan sıkılmış olsa da, o an yalnızca rahatladığını hissetmişti.

"Ah, evet. Annem, İchiyō Higuchi'yi çok sever. Evlenip Higuchi soy ismini aldığı an bir karar vermiş: Kızma, içinde İchiyō-san'ın ismindeki 'yaprak' anlamına gelen karakterin geçtiği bir isim koymalıymış."

"Yaa, demek öyle. İchiyō Higuchi'nin kitaplarını çok okur musun peki?"

"Eh, birkaç kitabım okumuştum. En sevdiğim eseri *Cū-san'ya* (On Üçüncü Gece)."

"Ah! Kısa ama çok dokunaklı bir hikâyedir o. Hele hikâyenin kadm karakteri..."

Sasai, ikisinin sohbetini bölmeyi hiç umursamadan, "Otoha-san şimdilik kitap koleksiyonu düzenlemesine yardım edecek," dedi.

"Tabii..." Tokai onu başıyla onayladı.

"Başta zor gelebilir ama elinden geleni yap lütfen."

"Biz daha sonra yardıma geleceğiz zaten."

İkisi de Otoha'ya neredeyse acıyan gözlerle bakıyordu. Tokai'nin yüzünde buruk bir gülümseme vardı, Minami'ninse kaşları biraz aşağı düşmüştü.

Otoha endişeyle sordu:

"Çok mu zor bir iş?"

İkili, bir şey söylemek yerine yalnızca birbirine baktı. O sırada Otoha nedense onların ikiz gibi görüldüğünü fark etti. Fakat yüzlerinden çok hareket biçimleri, yüzlerindeki ifade değişiklikleri ve etrafa yaydıkları enerji birbirininkine benziyordu.

"Zor değil hatta fazla basit bir iş ve bu yüzden çok sıkıcı," dedi Tokai.

"Bence o kadar sıkıcı değil," diye karşı çıktı Minami. "Hem, kütüphaneye yeni başlayanların kesinlikle öğrenmesi gereken bir iş."

Senin adına üzgünüz ama yardıma geleceğiz, demelerine rağmen ikisi de eğleniyor gibiydi. Bu da Otoha'nın gerginliğini biraz olsun atmasını sağlamıştı.

"İşin bittiğinde birlikte yemek yiyelim, olur mu? Sahi, bugün Şirobanba günü olmalı."

"Şirobanba?" Otoha, Minami'nin söylediğine anlam vermeye çalışırken, Sasai yine hızlı adımlarla yürümeye başladığı için tekrar arkasına takıldı. Başını çevirip arkasındaki ikiliye baktığında, gülümseyerek ona el salladıklarını gördü ve Otoha da kendini onlara el sallarken buldu.

"Evet, devam edelim."

Sasai, çitini çıkarmadan hızlı adımlarla yürüyordu.

Girdikleri bir sonraki ve hatta ondan sonraki odalarda da aynı şekilde duvarlar kitaplıklarla çevrelenmişti ve tüm

raflara tıkiş tıkiş kitaplar dizilmişti. Aynı türden birkaç odadan daha geçtikten sonra nihayet çıkış kapısı bulunmayan bir odaya girdiler. Otoha içinden, *"Demek ki burası birinci katın sonu,"* diye düşündü. Fakat o sırada Sasai hâlâ odanın köşesine doğru yürüyordu. Kitaplığın önüne kadar gidip adımlarını durdurdu.

"Buranın arka tarafında. İlk çalışacağınız yer yanı..."

"Efendim? Ama daha fazla ilerleyecek yer yok ki."

"Hayır, arkası var." Otoha onun söylediklerine anlam veremezken, adam ellerini birbirine çarpıp gürültülü bir ses çıkardı. "Açıl, kapı!"

"Bu adam ne yapıyor böyle? Yetişkin biri gibi görünmesine rağmen böyle çocukça hareketler..."

Şaşıırıp kalan Otoha'nın bakışları kitaplıkla adamın yüzü arasında gidip geliyordu.

Derken, kitaplık sahiden takırtı sesleri eşliğinde iki yana doğru açıldı. Gerçekten arkada bir oda daha vardı.

"İnanamıyorum!"

Bu türden bir odayı yalnızca yabancı dizilerde, zenginlerin evinde sığınma odası olarak görmüştü.

"Az önce benim çocukça davrandığımı düşündünüz, değil mi?" Artık daha fazla inkâra gücü kalmayan Otoha, Sasai'yi başıyla onayladı. "Yine de bence, 'Açıl susam, açıl,' demediğim için bir övgüyü hak ediyorum."

Adam ilk defa, biraz olsun dişlerini göstererek gülümsemişti.

Otoha, Tōhoku'da istasyon binasının içindeki bir kitabevinde çalışıyordu. *"Kitaplarla ilgili bir işte çalışmak istiyorum."* Otoha hep bunun hayalini kurmuştu. Üniversitede

Japon Edebiyatı Bölümünde okumuş, aldığı çağdaş Japon edebiyatı seminerinde Osamu Dazai'yi konu edinen bir bitirme tezi yazmıştı. Japonca öğretmenliği ve Japon kaligrafisi hocalığı için lisansı dahi vardı. Aslında kütüphanecilik lisansı almayı da çok istemişti fakat okul için memleketinden Tokyo'ya gelmişti ve tek başına yaşarken maddi açıdan zorlanıyordu. Burs bile almıyordu. Ailesinin ona hane bütçesinden kısararak para yolladığını bildiğinden, masraflarını karşılamak için yarı zamanlı bir işte çalışıyordu.

Memleketindeki öğretmenlik sınavını geçemeyince yayınevlerine, dağıtımcılara, büyük kitabevlerine... Kısacası kitapla ilgili aklına gelen her işe başvurmuştu fakat hiçbirinden olumlu dönüş alamamıştı. Üniversitesinin yönlendirmesiyle bir üretici firmada iş görüşmelerine katılmıştı fakat firmadan olumlu yanıt gelse de bu iş kitaplarla ilgili olmadığı için yarı zamanlı çalışmaya devam etme kararı alıp, firmanın teklifini reddetmişti. Ardından memleketine dönmüş, bir kitabevinde sözleşmeli olarak çalışmaya başlamıştı.

"Onca emek verip Tokyo'da üniversitede okudun, önce büyük bir şirkette işe girsen daha iyi olmaz mı? Sonuçta yeni mezunların böyle şirketlere girebilmek için tek şansları olur."

"Bu, yarı zamanlı bir işte çalışmakla aynı şey değil mi?"

Onun için endişelenen anne ve babasının bu sözlerini, "Ben sevdiğim işi yapmak istiyorum. Hem, burada çalışırken de iş aramaya devam edeceğim tabii ki!" diyerek kesti-rip atmış ve bu işe başlamıştı.

Mülakatta romanları çok sevdiğini büyük bir coşkuyla ve üstüne basa basa söylediği için, neyse ki edebiyat bölümüne atanmıştı. İstasyon binasındaki kitabevinde çalışmak keyifliydi fakat günden güne hem ruhunun hem bedeninin bitkin düştüğünü hissediyordu. Bu tür işlerde fazla mesaiye para ödenmemesi normal olsa da maaşı çok düşüktü. Ayrıca kırklı yaşlardaki erkek müdürüyle de arası pek iyi değildi. Oraya genel merkezden atanan adam, çalışanları daha ilk günden “neşeli” ve “neşesiz” olarak sınıflandırmıştı ve yalnızca neşelilerle doğrudan iletişim kurmak gibi garip bir düşünce yapısı vardı. Otoha'nın neşeli mi yoksa neşesiz mi olduğuna da ilk görüşmede karar vermişti. “Higuchi-san, neşeli bir gülümsemen olması ne güzel,” demiş ve onu “neşeli” kategorisine almıştı. Ancak Otoha için bu bile başlı başına büyük bir stres kaynağı olmuştu. Ona, “Higuchi-san, sen neşeli birisin, bu işi halledebilirsin,” diyerek, her seferinde zaman alan ve büyük emek isteyen işler veriyordu. Otoha ise neşesiz biri olarak görülürse işini yapamayacağından korkuyor, dolayısıyla neşeli görünmek için çabalıyordu.

Müşterilerden çok fazla yersiz şikâyet geldiğinde dahi müdür bütün bunların sorumluluğunu Otoha ve diğer çalışanlara yıkıyordu. Otoha, zamanla işini sevmenin ona yetmediğini fark etti; çünkü katlanamadığı şeylerin sayısı her geçen gün artıyordu. Ardından, satışların düşük olması sebebiyle edebiyat rafları azaltıldı ve genel merkezle yaşadığı anlaşmazlıktan sonra orada kalmak Otoha için daha zor hâle geldi. Bir gün merkezden gelen talebi müdüre bildirirken, adam ona, “Higuchi-san, çok neşesizsin. Böyle olmak sana hiç yakışmıyor,” demişti. Müdür, o günden

sonra onunla bir daha hiç konuşmadı. Dahası, mağazada meydana gelen bir olaya Otoha'nın da ismi karıştı ve orada çalışmaya devam etmek Otoha için gittikçe zorlaştı. Elbette müdürü onu savunmak için tek kelime etmemiştir.

Otoha, orada çalışmaya başladığı günden beri sosyal medyada anonim bir kitabevi çalışanı olarak paylaşımlar yapıyordu. Başlarda işiyle ilgili yalnızca umut dolu sözler paylaşıyordu fakat bir süre sonra, paylaşımları o farkına bile varmadan daha çok dertleriyle ve şikâyetleriyle ilgili olmaya başlamıştı. İstifa etmeyi düşündüğü zamanlarda bir gün mesaj kutusuna bir bildirim düştü:

"Merhabalar,

Tweetlerinizi hep okurum. Kullanıcı adım Seven Rainbow. Higuchi-san, sizin kitaplara ve özellikle de romanlara duyduğunuz aşkı daima derinden hissettim. Son günlerde iş değiştirmeyi düşünmeniz gerçekten çok üzücü. Eğer bir sakıncası yoksa size kitaplarla ilgili bir iş önermek isterim. Ne dersiniz?"

Açıkçası bu mesaj, Otoha'yı hem sevindirmiş hem de şüpheyi düşürüp kafasını karıştırmıştı. Kitaplarla ilgili bir iş yapmaya devam edebilecek olması onun için sevindiriciydi. Fakat mesaj biraz tuhaf ve kuşku uyandırıcıydı. Derken, çok geçmeden bir mesaj daha geldi:

"Bendeniz Tokyo'nun banliyösünde küçük bir kütüphane işletiyorum. Kütüphanenin özel bir adı yok. Ancak isterseniz adına 'Gece Kütüphanesi' diyebilirsiniz. Çünkü kütüphane akşam yediden gece on ikiye kadar açık. Çalışma saatleri ise akşam dörtten gece bire kadar. Çalışanların bir saatlik molası

var. Sıradan bir kütüphane den farklı olduğu için içeride sıradan kitaplar bulunmuyor. Kütüphanede yalnızca vefat eden yazarların kitap koleksiyonları mevcut. Kütüphanemizin asıl amacı, vefat eden yazarların bize bağışladığı kitapları almak ve burada düzenleyip sergilemektir. Ziyaretçilerimize bu koleksiyonları görme imkânı sunuyoruz. Prensip olarak kitapları ödünç vermiyoruz. Her ne kadar kütüphane olarak bilinsek de aslında bir kitap müzesi olduğumuzu söylemek mümkün.

Size çok yüksek bir maaş teklif edemem. Aylık maaş, vergiler düşüldükten sonra yüz elli bin yendir. Ancak kütüphanenin arka kısmında bir yurt mevcut, biraz yıpranmış bir bina olsa da orada ücretsiz kalabilirsiniz. Faturalarınız size ait olacaktır fakat Wi-Fi bağlantısını kullanabilirsiniz. Odalarda klima ve ocak mevcuttur. Dilerseniz size odanın planını da iletebilirim."

Bu noktada Otoha yanaklarını çimdiklemek istedi.

Maaşın iyi olduğu pek söyleyemezdi tabii ama şartlar kötü değildi. Banliyö de olsa Tokyo'da yaşayabilecek olması sevindiriciydi. Ve her şeyden önce, yazarların kitap koleksiyonlarıyla ilgilenme işi fazlasıyla ilgisini çekmişti.

"İş ilginizi çekerse lütfen benimle irtibata geçin."

Otoha her ne kadar tereddüt içinde olsa da mesajı yanıtladı. Hemen ardından, Zoom adresi ve mülakat zamanına dair bilgilerin yazılı olduğu bir mesaj daha geldi.

Otoha'yı şaşırtan bir başka detay, mülakatın yalnızca sesli gerçekleştirilmesi ve bunun için de bir ses değiştirici kullanılmasıydı. Otoha mülakat boyunca, kendisini "kütüphanenin sahibi" olarak tanıtan yaşlı bir adamın, insan kaçakçısı gibi çıkan ürkütücü sesine maruz kalmıştı. Buna

rağmen iş görüşmesine devam etmesinin sebebi ise dinlediği tuhaf sesin arkasındaki kişinin kitaplara duyduğu bariz sevgiyi gizleyemiyor olmasıydı.

“Biraz kitaplardan bahsedin lütfen.”

“Kitaplardan mı?”

“Çocukluğunuzdan bu yana ne tür kitaplar okudunuz, hangi döneminizde ne tür kitaplarla karşılaştınız, şu an hangi kitabı okuyorsunuz?.. Bunlardan bahsedin lütfen.”

“Şey, ne kadar uzun konuşmamı istersiniz? En baştan başlayacak olursam fazla uzun sürebilir de...”

“Mühim değil, her şeyi anlatabilirsiniz. Okuduğunuz tüm kitaplar hakkında konuşalım.”

Otoha başta sersemlemiş gibiydi. Fakat o garip ve boğuk sesin sahibi iyi bir dinleyiciydi. Otoha’nın anlattıklarını dikkatle dinledi ve ona hevesli karşılıklar verdi.

“*Bu kişi kesinlikle bilge biri...*” Onunla konuşurken Otoha içinden böyle geçirmişti. Daha önce hiç bu kadar kolay anlaşabildiği, sohbetini keyifli olduğu kadar da öğretici bulduğu biriyle konuşmamıştı. Otoha’nın bahsettiği kitapların hemen hepsini okumuştı. Okumadığı bir kitapla karşılaştığındaysa, “Bekleyin lütfen, ben de okumak isterim,” diyerek not alıyordu. “*Bir şeyi bilmediğini doğrudan söyleyebilecek kadar dürüst biri,*” diye düşündü Otoha. Konuştukça karşındaki insanı sevmeye başlamıştı. Bu kişiyle çalışmayı kesinlikle istediğine karar verdi. O gün hiç farkına varmadan, üç saatten fazla sohbet etmişlerdi.

“Mülakatı geçtiniz.”

“Efendim?”

“Kütüphanemize gelin lütfen, ciddiylim. Sizin için de bir sakıncası yoksa tabii.”

O an Otoha, ilk defa dünya tarafından kabul görmüş gibi hissetmişti. Kütüphanenin sahibinin, ona daha önce çalıştığı kitabevinden ayrılma nedenini sormaması içini rahatlatmıştı.

Kitaplığın arkası... Âdeta uykudaki bir mağara gibiydi. Duvarları siyaha boyanmış, kasvetli bir odaydı. Duvar dibinde bir yığın karton kutu duruyordu. İçeride U şeklinde dizilmiş üç masa ve her birinin üzerinde birer bilgisayar vardı. Önlerinde ise iki yaşlı kadın ayakta duruyordu. Bu kadınlar da yine siyah önlük giymişlerdi. Biri hafif tombuldu ve üzerinde ayak bileklerine kadar uzanan, minik çiçek desenli bordo bir elbise vardı. İncecik olan diğeri ise kamuflaj desenli bir gömlek ve pantolon giyiyordu. Karton kutular haricinde birçok kitap, kadınların ayağının dibinde yığılı hâlde duruyordu; kadınlar ayak bileklerine kadar kitaplara gömülmüşlerdi.

“Burası...”

“Az önce de bahsettiğim koleksiyonların düzenlendiği bölüm. ‘Koleksiyon düzenleme odası’ da diyebilirsiniz.”

Otoha yalnızca ufak bir mırıldanmayla karşılık verdi.

“Bunlar da Ako-san ve Masako-san.”

Adamın tanıttığı ikili, olabildiğince eğilerek onu hemen selamladı.

“Ben Ako.”

“Ben Masako.”

Elbiseli olan Ako, gömlekli olan ise Masako’ydu.

“Ben de Otoha Higuchi. Tanıştığımıza çok memnun oldum.”

Otoha da tıpkı onlar gibi elinden geldiğince eğildi.

“Amanın, nasıl da kibar!”

“Ah, bu o kişi!”

Ako ve Masako aynı anda yüksek sesle konuşmuşlardı.

“Bu kütüphanede işe başlayanlar, işi önce burada öğrenirler. Koleksiyon düzenlemesi, bir başka deyişle kütüphanenin kalbi ve beynidir. Yani burası kütüphanenin en önemli yeridir. Kütüphanenin bu iki kadının omuzlarında olduğunu söylersem abartmış olmam.”

Sasai’nin büyük bir ciddiyetle söylediklerinin ardından Ako ve Masako birbirlerine bakıp kıkırdadılar.

“Hiç olur mu?”

“Bizi utandırıyorsunuz.”

Sasai, kadınları eğilerek selamladıktan sonra, “Öyleyse Higuchi-san size emanet,” dedi ve odadan çıktı. Çıkarken, “Açıl, kapı!” dememişti; kapı kendiliğinden açılmıştı.

Otoha, adamın arkasından şaşkın gözlerle bakmaya devam ederken Ako’nun, “Higuchi-san,” diye ona seslendiğini duydu. “Bugün geldin, değil mi?”

“Evet.”

“Öyleyse şu an çok yorgun olmalısın.”

Otoha ona yorgun olmadığını söylemeye fırsat bulamadan Masako, “Yahu o genç, enerjik. Sen onu bizimle aynı kefeye koymasana,” dedi.

“Şey...”

Aslında her ikisi de Otoha’nın o anki hisleri konusunda doğruyu söylüyordu. Yorgun olduğu bir gerçektir fakat bu kadarcık yorgunluğun onu etkilemeyeceği, çalışmak için

hâlâ enerjisi olduğu da doğrudu. Bu yüzden, her ne kadar kendini sersem gibi hissetse de yüzüne bir gülümseme yerleştirip onları başıyla onayladı.

Masako, yüzündeki buruk gülümsemeyle Otoha'ya bakıp, "Hadi o zaman," dedi. "Bugün sana kısaca işin içeriğinden bahsedeceğiz. Sonra da bizimle biraz çalışırsın, olur mu?"

"Tamamdır!"

Ako, odanın köşesindeki kilitli dolaptan siyah bir önlük çıkardı.

"Bu bizim üniformamız, yani iş yeri kıyafetimiz. Burada istediğin kıyafeti giyebilirsin ama çalışırken bunu üstüne geçir, olur mu?"

"Sadece müdürümüz Sasai-san önlük giymez, resepsiyonda oturmadığı zamanlar dışında yani," diye ekledi Masako.

"O da dışarıdan insanlarla görüştüğü için giymiyor zaten. Ayrıca bu önlük çok işe yarıyor. Bunun sayesinde kıyafetlerimiz kirlenmiyor."

"Doğru söylüyorsunuz."

"Siyah olduğu için biraz fazla basit görünse de her kıyafete uyuyor. Bazen, ölen yazarların aileleriyle görüşmemiz gerekiyor. Bu gibi zamanlarda yasa uygun kıyafetler giyssek bile bunlar sayesinde resmî görünüyoruz."

"Demek o yüzden siyah renkte," diye düşündü Otoha.

"Bedeni standart. Sana olur, değil mi?"

"Evet, olur."

Otoha, Ako'nun ona uzattığı önlüğü alıp kıyafetinin üstüne geçirdi. Önlüğün kalıbı biraz büyüktü, boyun kısmındaki ipleri ayarladığında bile üzerinde bol duruyordu.

Dönüp baktığında, kendisini izleyen iki kadının önlüğünün onlara tam olduğunu fark etti. Ako biraz tombul olsa da önlük ona dar gelmemişti. Masako ise çubuk gibi incekti ama önlük onda hiç bol durmuyordu.

Otoha'nın onların önlüklerine baktığını gören Masako, "He-he-he, fark etti," dedi.

"Aslına bakılırsa, burada sadece biz önlüklerimizin bedenini düzelttik. Ako-san'ın eli beceriklidir, dikişte de iyidir. Bu yüzden önlüklerimizi bedenimize göre uzatıp kısaltabiliyor." Ako kenarda kıs kıs gülüyordu. "Gençken kıyafetlerimizin bize büyük veya küçük gelmesi sevimli durabilir ama yaşlandıkça bedenimize uymayan şeyler giymek utanç verici oluyor."

"İyiymiş." Otoha, gayriihtiyari söylediği sözden sonra iki elini birden telaşla ağzının üstüne kapattı. Kendisinden yaşça epey büyük kıdemlilerine karşı laubali bir şekilde konuşmuştu.

"O zaman bir ara senin önlüğünü de düzeltirim," dedi Ako.

"Ah, size zahmet olmaz mı?"

"Bir ara yaparım."

"Hadi öyleyse, başlayalım," dedi Masako kendinden emin bir sesle.

"Evet!"

GECE KÜTÜPHANESİ'NDE AKŞAM YEMEĞİ

Ako, ayağının dibindeki karton kutulardan birini açarken, "Kütüphanenin sahibi sana burayı anlattı, değil mi?" diye sordu.

"Biraz anlatmıştı."

"Öyleyse ben de bir kez daha anlatayım. Bu kütüphane, yazarların, özellikle de romancıların vefatının ardından kitap koleksiyonlarını teslim alır, muhafaza eder ve sergiler."

"Evet, bunu duymuştum."

"Bazı yazarlar, vasiyet yoluyla veya vefat etmeden önce yaptıkları hazırlıkların bir parçası olarak koleksiyonlarını bize bağışlar. Bazen de yazarların vefatının ardından aileler, kitaplarla ne yapacağını bilemediği için koleksiyonları bize emanet eder."

Ako'nun ardından sözü Masako devraldı:

"Bu yüzden buraya her ay çok fazla kitap geliyor. Bizim görevimiz de onları ilk olarak bu odada toplayıp düzenlemek."

"Anladım."

"Fakat aslında şu an o kadar çok kitap birikti ki yeni vefat edenlerin kitapları depolara kaldırılıyor," dedi Masako kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Demek öyle..."

Ako, masanın üstündeki bir damgayı alıp Otoha'ya gösterdi.

"Buna 'koleksiyon damgası' diyoruz. Bu damgayı bütün kitapların arka kapağının iç kısmına basıyoruz. Damgaların bazıları yazar vefat etmeden önce onun isteği doğrultusunda tasarlanır. Yazarın vefatından sonra ise bazen aileyle görüşerek, bazen de kendi kararımıza göre damga hazırlarız.

Genellikle yazarların istediği şekilde hazırlamaya özen gösteririz fakat kural itibarıyla damgada yazarın tam adı geçmeli ki kitabın kime ait olduğu ilk bakışta anlaşılsın. Böyle yapmazsak ileride sorunlar çıkabiliyor.”

“Başta bunun bir standardı yoktu, nasıl yapılacağı serbestti. Soyadına gerek duyulmadan, damgaya yalnızca yazarın adının yazıldığı da oldu, okunaksız el yazılarının kullanıldığı da... Yani biz kime ait olduğunu anlıyorduk tabii ama...”

“Kısacası bu, işin gerçekten önemli bir parçası. O yüzden damgayı düzgün basmaya özen göster, olur mu? Bugün ilk olarak bize bu konuda yardımcı olabilir misin?”

“Tabii ki.”

“Yani bugün sadece damga basacağım,” diye geçirdi içinden. Aslında bu onu rahatlatmıştı fakat öte yandan biraz da hayal kırıklığına uğramıştı.

“Ah, ama bu gerçekten önemli bir iş.” Masako, onun yüzündeki ifadeyi görünce hemen böyle söyledi.

“Elbette, benim için hiç sorun değil.”

“Ayrıca zor bir iştir,” dedi Ako da.

Otoha masaya oturdu ve koleksiyon damgası basma işine başladı. Gerçekten de alışana kadar tahmin ettiğinden daha fazla zorlanmıştı.

Sert ahşaptan yapılmış damgayı kitaba düzgünce basabilmek için, önce koyu kırmızı mürekkebe bolca ve her tarafına eşit gelecek şekilde batırmak gerekiyordu. Aslında fazlasıyla anlayışlı olan ikili, Otoha’nın damgayı hatasız basması konusunda oldukça katıydı. Damgayı bastıktan sonra kitap hemen kapatılırsa mürekkep karşı sayfaya bu-

laşıyordu. İlk birkaç sefer Otoha'nın yanında durup ona talimat verdiler. Damgayı bastıktan sonra mürekkebin karşı sayfaya bulaşmasını önlemek için araya özel bir kâğıt yerleştirmek gerekiyordu.

Damgayı eşit kuvvet uygulayarak mürekkebe batırmak bile Otoha'nın sandığından daha fazla güç gerektiriyordu. Gerçekten hemen yorulmuştu.

"Damgayı basarken bir yandan da dinle, olur mu?" Masako, yaptığı işe alışmış görünen Otoha'ya bakıp böyle söyledi.

"Tabii."

"Damga basılan kitaplar veri tabanına işlenip oradan kontrol edilir. Kitap ismi, yazar ismi, kaçınıcı baskı olduğu, ne zaman yayımlandığı gibi bilgiler sisteme girilir. Kitaplar göz ucuyla şöyle bir kontrol edilir ve üzerine herhangi bir not alınmışsa onlar da kayda geçirilir. Bütün bunlar internet üzerinden yapılırsa da esasen bu bilgilere kütüphane dışından ulaşamaz. Dışarıdan insanlar kütüphaneye gelmedikçe kitaplara ve bilgilerine erişemezler."

"Anladım."

"Bir yazarın koleksiyon düzenlemesi bittiğinde bunlar yalnızca bilgisayar verisi olarak değil, kitap hâline getirilip o şekilde de saklanır."

"Gerçekten mi?"

"Böyle mesela..."

Masako bir kitap çıkarıp gösterdi. Sade, bordo kapaklı bir kitaptı ve üzerinde "Taeko Nagamine'nin Kitap Koleksiyonu" yazıyordu. Otoha, bu yazarı daha önce hiç okumamıştı. Fakat bir sene evvel vefatına dair bir haber okuduğu-

nu hatırlar gibi oldu. Sahi, henüz yirmi yaşına gelmeden ilk kitabını çıkaran yazar, yıllarca yeni kitap yayımlamamıştı.

“Bunların hepsi özenle ciltlendi ve toplu şekilde ikinci kattaki kitaplıkta duruyor.”

“İnanılmaz...”

“Bu değerli koleksiyonları bize bağışlıyorlarsa biz de hiç olmazsa bu kadarını yapmalıyız, değil mi?”

“Bazılarının devasa bir koleksiyonu oluyor, bazılarınıninki ise bir ciltlik veri kitabı bile çıkarmayacak kadar az.” Ako gülüyordu.

“Ama onlar azınlıkta elbette.”

“Bugünlerde bir de e-kitaplar çıktı. Bu gidişle basılı kitaplar azalacak. Muhtemelen ileride e-kitapları nasıl yöneteceğimizi tartışıyor olacağız.”

“Doğru söylüyorsunuz...” Otoh damga basmaya devam ederken, söylenenleri başıyla onayladı.

“Verileri işlenen kitaplar ‘dışarıdaki kitaplıklara konacaklar’ ve ‘arşive kaldırılacaklar’ olarak ayrıştırılır. Bir sürü aynı kitabı yan yana dizemeyiz sonuçta. Kısacası, kütüphanede zaten var olan kitaplar arşive kaldırılır.”

“Yani bağışlanmış koleksiyonların içinde onlarca aynı kitap da olabiliyor, öyle mi?”

“Öyle...” Masako dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. “Bu hem çok değerli hem de fazlasıyla muzdarip olduğumuz bir konu. Çünkü aralarında çok kıymetli eski baskılar veya artık baskısı olmayan kitaplar da bulunabiliyor, yeni çıkan kitaplar da... Kütüphanenin sahibi, onların da tamamını muhafaza etmemizi istiyor ama...”

“Yaa...”

“Çünkü yazara, ailesine, hayranlarına veya araştırmacılara göre, ne tür bir kitap olursa olsun yazarın elinden geçmiş olması onu benzersiz kılıyormuş; kütüphanenin sahibi böyle söylemişti yani.”

“Çok doğru...”

“Söylenene göre, ‘Bütün kitaplara, vefat etmiş sevgilinizin eşyasıymış gibi davranın,’ diyormuş,” diye araya girdi Ako.

“Fakat şimdilik depoya sığdırabiliyor olsak bile bizim de yerimiz kısıtlı.”

“O da doğru...”

“Gün gelecek, depomuz da dolacak. Bakalım o zaman ne yapacağız? Kitapların bazılarından kurtulmak zorunda kalacağız gibi görünüyor ama bilemiyorum tabii...”

“Ancak kütüphanenin sahibinin de haklı olduğu bir taraf var.” Ako göz devirerek ekledi: “Hatta bir değil, haklı olduğu iki üç taraf var. Sonuçta vefat eden yazarlar günün birinde aşırı popüler hâle gelebilir. Mesela kitabın filmi çekilse ve prestijli film ödüllerinden birini alsa, kitap tüm dünyanın ilgi odağı olur, belki tekrar bir ödül dahi alabilir. Böylece insanlar da buraya akın eder.”

“Bugünlerde kitapları neyin ünlü edeceğini kestirmek zor gerçekten.” Otoha başını hevesle sallayarak ekledi: “Bu bir ünlünün sosyal medya hesabı da olabilir, herhangi bir televizyon programı da...” Kitabevinde çalışırken zaman zaman böyle durumlarla karşılaştığı olmuştı.

“Fakat bunlar çok çok çok çok nadir durumlar,” dedi Masako. “Gerçekten milyonda bir ihtimal yani. Piyangoyu kazanmak bile daha kolay olabilir.”

“O kadar da değil. Ayrıca hayranlar ve araştırmacılar için her kitap çok değerli. Kitabın üzerindeki bir not, kenarı kıvrılmış bir sayfa bile araştırmaları bir adım ileriye taşıyabilir.”

“Ah, Ako-san! Yoksa Japon Edebiyatı mezunu musunuz?”

“Evet! Nereden bildin?”

“Bu söylediğin, tam da edebiyat bölümünde araştırma tezi yazan birinin aklıma gelebilecek türden bir örnekti.”

“Yoksa sen de mi?”

“Evet!”

Otoha ve Ako aniden, kendilerini iki elleriyle birbirlerine beşlik çakarken bulmuşlardı.

Masako ise onlara alaycı bir gülümsemeyle bakıyordu. “Eh, filminin ödül almasındansa bir araştırmaya katkı sağlaması daha yüksek bir ihtimal tabii...” Bunu isteksizce söylediği çok belliydi.

Saat onu geçerken yanlarına Minami Enokida da gelmişti. “Kolay gelsin,” dedi.

“Ah, sana da kolay gelsin.” Onu cevaplayan Ako’ydu.

“Otoha-san’ı yemeğe çağırmak için gelmiştim.”

“Doğru ya, tam üç saat oldu.” Masako, odada asılı saatte bakarak mırıldandı: “Şimdi mola vakti.” Ardından Otoha’ya dönüp, “Otoha-san, akşam yemeğini ye hadi,” dedi.

“Ama...” Kıdemlilerini, hele ki kendinden yaşça büyük insanları orada bırakıp onlardan önce molaya çıkması doğru olur muydu?

“Ben yemeğimi evden getirdim,” dedi Ako. “Şu işleri halledip burada yiyeceğim.”

“Ben de diğerleri yemeğini bitirdikten sonra giderim. Yalnız yemeyi tercih ederim de...”

İkisi de oldukça kararlı görünüyordu. Ne yiyeceklerine ve nasıl yiyeceklerine dair belirli tercihleri var gibiydi.

“Yemekten sonra bugünlük paydos diyebilirsiniz.”

“Nasıl? Ama daha...”

Kütüphane akşam yediden gece on ikiye kadar açıktı. Çalışanların mesai saati ise akşam dörtten gece bire kadardı. Mola ise bir saatti. Otoha'ya böyle söylenmişti.

“Otoha-san, buraya henüz pek aşina değilsin. Ayrıca Tōhoku'dan daha bugün geldin. Bugünlük odana dönüp vücudunu biraz dinlendir. Hem daha eşyalarını yerleştireceksin, öyle değil mi?”

“Doğru söylüyor.” Ako başını sallayarak, Masako'ya kattığını belli etti.

Gerçekten de o anki sersemliğinden dolayı yorgunluğunu hissetmiyordu fakat muhtemelen odasına gittiğinde yığılıp kalacaktı.

“Sorun olmaz mı?”

“Gerçekten sorun olmaz mı?” Minami'ye şöyle bir baktığında, kadının dostane bir gülümsemeye başını salladığını gördü. Ako ve Masako'nun yüzlerindeki ifade de Minami'nin gülümsemesi de oldukça sahici görünüyordu.

Otoha, şimdiye dek hep insanların yüz ifadelerini inceleyerek çalışmıştı. Kendi ağızlarıyla, “Molaya çıkabilirsin,” dediklerinde dahi, hemen molaya çıktığı için, “Ne kadar düşüncesiz biri. Nezaketen öyle söylediğimizi anlamıyor mu? Böyle bir durumda büyüklerine, ‘Önce siz çıkın lütfen,’ demesi gerekmiyor mu?” diye arkasından dedikodusunu

yapan insanların arasında çalışmış ve söylenen her sözün içtenliğini sorgulamıştı.

“Tabii ki sorun olmaz. Çekinme lütfen.” Masako ikna edici bir şekilde başını sallıyordu.

“Peki, madem öyle diyorsunuz... Ah, bu arada, eğer sakıncası yoksa...” Aniden aklına başka bir şey gelmişti. “Daha sonra kısa bir süreliğine, yalnızca çok kısa bir süreliğine resepsiyonda oturma imkânım var mı acaba? Bu kütüphanenin nasıl bir yer olduğunu daha iyi kavramak istiyorum da...”

Tereddüt ederek sunduğu bu öneriyi Minami hemen kabul etmişti.

“Tabii ki, hiç sorun değil. Hatta çok iyi olur. Yemeğimizi yedikten sonra Tokai-san’la görev değişimi yapacağız. O zaman birlikte otururuz.”

Masako, “Çok hevesli görünüyorsun,” diyerek Otoha’yı övdü. “Ama ilk günden kendini çok zorlayıp da sonra tükenmişlik yaşama, olur mu?”

“Tamamdır, tabii ki. Öyleyse şimdilik izninizle...”

Minami’yle birlikte odadan çıktıklarında Otoha birden durup arkasını döndü ve az önce çıktıkları kitaplığın arasındaki boşluğa baktı.

“Şey...”

“Evet?”

“Bu kapı nasıl açılıyor? Sasai-san birkaç saat önce, ‘Açıl, kapı,’ dediğinde açılmıştı ama... Gerçekten bu sihirli sözlerle mi açılıyor?”

“Ne? Sasai-san öyle bir şey mi yaptı?” Minami yüksek sesli bir kahkaha patlattı. “Demek Sasai-san bile böyle şaka-

lar yapıyormuş, ha? Hayır tabii ki, bu kapı aslında şöyle..." Minami bir kez daha kitaplığın önüne gitti ve ellerini sallamaya başladı. Bunun üzerine kitaplık tekrar takırdayarak iki yana açıldı.

İçerideki Ako ve Masako şaşkınlıkla onlara bakıyordu.

"Kusura bakmayın. Otoha-san'a kapının nasıl açıldığını gösteriyordum da..."

İçeriden, "Yahu siz de..." ve "Demek öyle..." sesleri geldi.

"İşte böyle. Yukarıda bir sensör var. Elimizi böyle sallayınca veya vücudumuzu hareket ettirince açılıyor."

"Ama Sasai-san..."

"O da 'Açıl, kapı,' derken sensöre temas etmiştir kesin."

Minami bunları söyledikten sonra ikinci kata çıkan merdivenlere yöneldi.

"Sasai-san ciddi görünse de şakacı biri sanırım."

"Böyle bir şey yaptığını ilk defa duyuyorum. Onunla karşılaşınca alay edeyim bari."

"Lütfen benim söylediğimi söylemeyin."

"Söylemem ama o hemen anlayacaktır."

"Yaa..."

"Merak etme. Öyle çok gülüp eğlenen biri olmadığı gibi çok kızıp üzülen biri de değil."

"Gerçekten anlattığı gibi biri mi?" Minami'nin söylediklerinin ardından başını yana eğerek düşündü ve onu takip etti.

"Peki ya ziyaretçilerden biri sensöre temas ederse ne olur?"

"Kapı açılır. İnsanlar buna çok şaşıyor."

"Sıkıntı olmuyor mu?"

“Eh, yılda sadece birkaç kez oluyor sonuçta...”

İkinci katın bir köşesi kafeteryaya ayrılmıştı. Girişte “Kütüphane Kafesi” yazan ahşap bir tabela asılıydı. İsim fazla eski moda ve akla ilk gelen seçilmiş gibiydi fakat içeri gayet sade bir kafe tarzında döşenmişti. Ahşap döşeme zeminin üzerinde beyaz ahşaptan masa ve sandalyeler diziliyordu. Birkaç kişi, kahve eşliğinde bir şeyler atıştırarak kitap okuyordu. Girişte eski tip bir bilet makinesi vardı, ekranda birkaç menü görünüyordu. Otoha gidip yakından bakmak istediye de Minami önden davranıp içeri girince, o da vazgeçip peşine takıldı. Minami en köşedeki altı kişilik masaya oturmuştu.

“Buraya oturursak muhtemelen diğer çalışanlar da yanımıza gelir.”

“Öyle mi?”

“Herkes hemen hemen aynı saatte molaya çıkıyor. Resepsiyon ayrı tabii...”

Derken yanlarında yaşlı bir adam beliriverdi.

“İkiniz personel yemeği yemeye geldiniz, değil mi?”

“Evet!” Minami capcanlı bir sesle yanıtladı onu. “Çok teşekkürler, Kinoshita-san.”

“Ne demek...” Adam hafifçe başını salladı.

“Bu, aramıza bugün katılan Otoha Higuchi-san.”

“Merhaba, tanıştığımıza çok memnun oldum.” Otoha ayağa kalktı, eğilerek adamı selamladı.

“Ben de memnun oldum.” Kinoshita denen adam bunu hızlıca söyleyip geçti. “Yemekten sonra soğuk kahve mi içersiniz?”

"Kışın soğuk kahve mi içilir?" Otoha bu fikre başta çekimser yaklaşmıştı fakat Minami onun kulağına, "Kinoshita-san'ın soğuk kahvesi çok lezzetlidir," diye fısıldayınca adamı onaylamıştı.

Bu adam da biraz sert mizaçlı görünüyordu ama aynı zamanda nazik birine benziyordu.

"Kinoshita-san, buraya gelmeden önce Ginza'da ünlü bir kahvecide çalışıyormuş." Yanlarından giden adamın arkasından bakarken Minami böyle söylemişti.

"Demek öyle..."

"Kinoshita-san resmen oranın sembolü hâline gelmiş ama kahvecinin sahibiyle önemsiz bir meseleden ötürü tartışınca oradan ayrılmış. Söylenene göre, işten ayrıldığını duyunca müşteriler çok şaşırmış. Çünkü herkes Kinoshita-san'ı kahvecinin sahibi sanıyormuş. O kadar ünlüymüş yani..."

"Gerçekten mi? Bunları Kinoshita-san mı anlattı?" Adam kendi geçmişiyle ilgili konuşacak birine nedense pek benzermediği için sormuştu bunu.

"Yok, yok. Hayır. Kinoshita-san böyle şeyler anlatmaz. Tokai-san kahveye çok düşkündür, o kahveciye de daha önce defalarca gitmiş. Ayrıca kahveye düşkün insanlar arasında, internete düşecek kadar bilindik bir meseleymiş bu."

"Peki, kahveciye ne olmuş?"

"Bir dönem hiç müşterisi olmamış fakat Ginza'nın en işlek yerinde bir dükkân sonuçta... Bir kahve makinesi alıp, fiyatları da biraz düşürünce farklı bir müşteri kitlesi oluşmuş ve işler tekrar artmış. Hatta bazıları kahveyi hâlâ Kinoshita-san'ın yaptığını zannederek içiyormuş."

Otoha, bunun korkunç bir hikâye olduğunu düşündü fakat benzeri pek çok hikâyenin yaşandığını da biliyordu.

Onlar konuşurken Kinoshita tekrar geldi ve üzerinde tabakların olduğu bir tepsiyi masalarına bıraktı.

“Aman Tanrım...” Otoha kendini tutamayıp sesli bir tepki vermişti.

Tepsideki düz tabaklar, koyu sarı renkli köri yemeğiyle doluydu.

“Bugün *Şirobanba* günü. Pazartesileri *Şirobanba* yaparız.”

“Köri resmen bana şifa veriyor,” dedi Minami memnuniyet dolu bir sesle.

“Az önce *Şirobanba* dediniz ya, o ne demek?” diye sordu Otoha.

“Bilmiyor musun? Daha önce okumadın mı? Yasushi Inoue’nin kitabı *Şirobanba* işte. Kitaptaki Büyükanne Onu-i’nin yaptığı pilav yanına köri yemeğini menümüze uyarladım.”

“Okumadım maalesef, üzgünüm.”

“Ben de buraya geldikten sonra okudum zaten. Ben öyle süslü cümleler pek kuramam ama gerçekten ilginç bir hikâyeydi.”

“Bir an evvel okuyacağım.”

“Şu an stokta bir sürü *Şirobanba* olsa gerek. Birini ödünç alıp okuyabilirsin. Kitabı yıpratmadan okuduğun sürece sorun olmaz.”

“Öyle yapacağım.”

“Öyleyse ben yemeğime başlıyorum.”

“Buyurun, afiyet olsun.” Bunu söyledikten sonra adam yanlarından ayrıldı.

Otoha yemekten bir kaşık aldı; sıradan bir köri gibiydi. Ancak ilk anda yemek hafif gelse de baharatların tadı yavaşça beliriyor ve kendine özgü bir hâl alıyordu. Bunun bağımlılık yapan bir tat olduğu bile söylenebilirdi.

“Çok lezzetli, değil mi?” diye fısıldadı Minami.

“Evet.”

Otoha, muntazam biçimde küp küp doğranan havuç ve patatesleri ayırt edebilmişti fakat yarı saydam bir hâle gele- ne dek haşlanan diğer sebzenin ne olduğunu anlayamamış- tı. Çiğnediğinde ktır ktır bir dokusu olduğunu fark etti.

“Bu ne? Yumuşak, sulu bir sebze ama...” Daha önce köride hiç böyle bir sebze görmemişti.

“Japon turpu.”

“Ne? Japon turpu mu?”

İlk defa içinde Japon turpu olan bir köri yiyordu ve bu tat, köriye beklenmedik bir şekilde çok yakışmıştı.

“Kütüphanenin sahibi, Kinoshita-san’la burada çalışması için görüşürken, ona kendi belirlediği bazı kitap ve dene- melerdeki yemeklerin birkaçını menüye uyarlama şartı koş- muş. Kahvesi gibi yemekleri de çok lezzetliymiş çünkü.”

“İçinde ne eti var peki? Etin tadını alıyorum ama kendi- sini göremiyorum.”

Küp küp doğranan sebzelerin tamamı ön plandayken et gizlenmiş gibiydi. Otoha, yemeğin içinde yalnızca bir parça et görebilmişti. Ve bu da köriye büyük bir lezzet katıyordu. Eti kaşığına alıp dikkatlice baktı.

“Aa!”

“Anladın mı?”

“Konserve sığır eti, değil mi?”

“Tam üstüne bastın! *Şirobanba*’yı okursan detayını da öğrenirsin. Personel yemekleri haftanın her günü değişir. Pazartesi *Şirobanba* günüdür. Personel yemeği, kahve dâhil üç yüz yendir. Hem de *Ginza*’daki ünlü kahvecinin kahvesi...”

“Abartısız söylüyorum ki bu muhteşem bir şey!”

Yemeklerini yerlerken orta yaşlı bir adam yanlarına geldi.

“Merhaba, ben Tokuda.” Tombul yapıdaki adam, yuvarlak çerçeveli bir gözlük takıyordu.

“Tokuda-san da kütüphanemizin çalışanlarından. Yaklaşık altı ay önce işe başladı.”

“Sasai-san’dan on yaş büyüğüm ama o müdür, bense sıradan bir çalışanım. Birtakım sağlık sorunlarım sebebiyle kitabevindeki işimi bırakıp çalışmaya biraz ara verdim. Ve geçtiğimiz aylarda burada çalışmaya başladım. Kütüphanenin sahibi sağ olsun, işleri ağırdan almamı istedi.”

Tokuda hızlı hızlı konuşarak kendini açıkladı.

“Öyle mi? Tanıştığımıza memnun oldum.”

Tokuda da *Kinoshita*’ya personel yemeği siparişi verdikten sonra su almak için yanlarından ayrıldı.

“Şey, Tokuda-san iyidir ama biraz takıntılı biri olduğu için bu kıdem mevzusuna da kafayı takmış durumda. Nasıl desem... Sasai-san’ın ondan daha kıdemli olmasından rahatsız. Bunun dışında gerçekten nazik biri. İşini de iyi yapar, iyidir yani,” diye mırıldandı Minami. “Bana kalırsa, bir işe sonradan başlayan kişinin, yaşı büyük olsa bile daha aşağı bir pozisyonda bulunması gayet doğal ama... Sonuç-

ta buradaki herkes bambaşka yaşlarda; Ako-san ve Masa-ko-san mesela...”

“Değil mi? Bence de...”

“Otoha-san, belki de senin gibi ondan daha genç birinin işe başlamış olması Tokuda-san’ı biraz rahatlatır.”

“Evet, olabilir.”

Tokuda sanki bir yere geç kalıyormuş gibi aceleci adımlarla masaya geri döndü. Otoha ve Minami için de su doldurmuştu.

Otoha onun getirdiği suyu içerken, Minami’nin söylediklerine rağmen adamın belki de kıdem konusu dışında hiçbir şeyi pek umursamadığı kanısına vardı. İş yerindeki hiyerarşiyi bu kadar kafaya takan biriyle iyi anlaşılamayacağını düşünse de, kendinden genç kadınlara su getirdiğine göre gerçekten nazik biri olmalıydı. Yine de, en azından bir süre onunla iletişim kurarken dikkatli olması gerektiğine karar verdi.

Yemeğin ardından, daha önce sözü edildiği üzere soğuk kahveleri geldi. Kokusu fazlasıyla yoğundu fakat tadı acı değildi.

“Bence köriden sonra soğuk kahve çok iyi gidiyor. Tabii bu benim kendi fikrim ama...” diye açıkladı Kinoshita.

“Kesinlikle öyle. Çok lezzetli,” dedi Minami.

“Bu soğuk demleme kahve. Demlenmeye dün gece bırakmıştım.”

“Öyle mi? Daha önce hiç içmemiştim,” diye mırıldandı Otoha.

“Soğuk demleme kahveyi mi?”

“Evet, daha önce duymuştum ama... Tadının bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum.”

Daha önce keyfini çıkararak kahve içme lüksü pek olmamıştı Otoha'nın. Ne öğrencilik yıllarında ne de çalışmaya başladıktan sonra... Hem ona harcayacak parası yoktu hem de arkadaşlarıyla sohbet etmek için zincir kahveciler yeterli oluyordu.

“Bu muhtemelen, şimdiye dek içtiğim en lezzetli soğuk kahve.”

“İkincisi hangi kahveciye ait?”

“7-Eleven.”*

Kinoshita bu cevaba kahkahalarla gülmüştü. “Demek ki bundan sonra kahve ikram etmek daha keyifli olacak. Gerçi 7-Eleven'in soğuk kahvesi de lezzetli tabii ama...”

“Ben de buraya gelmeden önce pek kahve içmezdim. Bu kadar lezzetli olabileceğini hiç düşünmezdim,” diyerek Tokuda da adamı övdü.

“Öyle mi? Erkekler pek anlamaz zaten.”

Kinoshita onu öyle abartılı bir umursamazlıkla yanıtlamıştı ki Tokuda dışında herkes kahkahalara boğulmuştu.

Yemeğin ardından, daha önce konuştukları gibi resepsiyona geçtiler.

“Gerçekten kendini iyi hissediyor musun? Yorulursan hemen söyle, olur mu?”

“Ah, tamamdır.”

Oraya oturduktan bir müddet sonra biraz yaşlıca bir kadın içeri girdi. Beyaz saçlarını özenle toplamıştı, koyu kır-

* 7-Eleven: Japonya'da 24 saat açık olan, yemek ve çeşitli hizmetler sunan yaygın market zinciri. -ç.n.

mızı bir palto giyyordu ve elinde bir baston vardı. Neredeyse yüzünü kaplayacak kadar büyük, camları açık renkli bir güneş gözlüğü takıyordu. Ağır adımlarla yürüyerek yanlarına geldi.

“İyi akşamlar.” Titrek sesiyle onları selamladı.

“İyi akşamlar Ninomiya-san.” Minami hemen onunla konuşmaya başladı. “Hava çok soğuk, değil mi? İyi misiniz?”

“Evet, evet. Taksiyle geldim zaten.”

“Dönüşte de taksi çağırmamızı ister misiniz?”

“Evet, dönüşte size söylerim.” Ninomiya konuşurken Otoha'yı fark etmiş olacak ki gözlerini ona doğru çevirdi.

“Ah, bu Otoha Higuchi-san. Aramıza bugün katıldı.”

“Tanıştığımıza çok memnun oldum!” Otoha hemen yerinden kalkıp hızla eğildi.

“Aman aman, gencecik daha. Ben de tanıştığımıza çok memnun oldum. Otoha Higuchi'nin yazılışı İchiyō Higuchi'ninki gibi mi yoksa? Sadece bir karakter mi farklı?”

“Evet, annem hayranı olduğu için!.. En sevdiğim kitabı *On Üçüncü Gece!*” Otoha daha sorulmadan her şeyi söylemişti.

“Bak sen, zevklisin de...”

Bunu söyledikten sonra yine ağır adımlarla resepsiyondan ayrıldı ve odadan çıktı.

“Onun yıllık üyeliği var, değil mi?”

“Ah, nereden anladın?”

Boynuna astığı kartlıktaki üyelik kartı Otoha'nın hemen dikkatini çekmişti.

“Kimiko Ninomiya-san, kütüphanenin müdavimlerindendir. Buraya yürüyerek on dakikalık mesafede yaşıyor. Yıllardır neredeyse her gün gelir ve Kōnosuke Takagi’nin kitaplığına gider. Başka kimsenin kitaplarına bakmaz.”

Kōnosuke Takagi ünlü bir tarihî roman yazarıydı. Vefat edeli neredeyse yirmi yılı geçmişti. Kitapları hâlâ satılmaya devam ediyor ve filmlere, dizilere uyarlanıyordu.

“Şunu herkes bilir, hatta Ninomiya-san sana kendisi de anlatacaktır. O yüzden söylememde bir sakınca yok bence. Ninomiya-san, Takagi-san’ın metresiymiş.”

“Neee! Metresi mi?” Otoha’nın sesi bir çığlıktan daha boğuk çıkmıştı.

Minami gülerek parmağını dudaklarına götürdü: “Şşş!”

“Özür dilerim... Ama bu inanılmaz değil mi?”

“Şaşırdın, değil mi? Ben de ilk duyduğumda inanamamıştım.”

“Kōnosuke Takagi’nin kitaplarımı okudum ben. Özellikle *Şōgun’la Görüşme* serisi çok ilginçti.”

Şōgun’la Görüşme serisi onun en ünlü eseri idi. İki defa diziye uyarlanmıştı. Dizi, adından da anlaşılacağı üzere, Edo sokaklarında beliren Şōgun’un şehir halkıyla kaynaşarak birtakım olayları çözmesini konu alıyordu.

Minami konuyu yeniden Ninomiya’ya getirdi. “Biliyor musun, söylenenlere göre eskiden Takagi-san’la birlikte Ginza’da bir bar işletiyorlarmış.”

“Vay be... Basbayağı sevgililermiş yani. Bu *Wikipedia*’da falan yazıyor mu? *Friday*’e* konu olmuş mu?”

* Friday: Japonya’da ünlülerin ve politikacıların özel hayatlarına, karıştıkları skandallara yer veren popüler magazin dergisi. –ç.n.

“O kadar da değil... Sonuçta eskilerin çok satan yazarlarından. O zamanlar yazarların özel hayatına karşı şimdikinden daha temkinli yaklaşıldı. Yalnızca bir defasında ‘*Uvasa no Şinsō*’ya çıktık,’ diye kendisi söylemişti.”

“*Uvasa no Şinsō* nedir?”

“Sen genç olduğun için bilmezsin muhtemelen.” Mina-mi kendisi de genç olmasına rağmen böyle söylemişti. “Artık yayımlanmıyor ama bir zamanların dedikoduda sınır tanımayan dergilerinden biriydi. Politikacıların, yazarların skandallarını açığa çıkarıyormuş. Hâlâ zaman zaman bize gelen yazar koleksiyonlarının içinden çıktığı oluyor. Ben de varlığından bu şekilde haberdar oldum. Bizim kütüphanede tüm sayıları var sanırım. Neredeyse yirmi yıl öncesinin dergisi. İçinde ismi geçen herkes çok eskilerden ama bazen ilginç hikâyeler de çıkmıyor değil.”

“Yaa...” Otoha yine bedeninin derinliklerin geliyormuş gibi duyulan boğuk bir sesle karşılık vermişti.

“Neyse işte, o kadın Takagi-san’ın metresiymiş ve neredeyse her akşam Takagi-san’ın koleksiyonuna gidiyor. Buradayken kendini onunla birlikteymiş gibi hissettiğini söylüyor.”

“Çok romantik.”

“Takagi-san evli ve çocuklu olduğu için, o hayattayken insanların karşısına hiç birlikte çıkamamışlar. Aralarındaki yaş farkına bakılırsa, belli ki ilişkileri başladığında Takagi-san yaşlı bir adammış.”

“Demek öyle...”

“Eminim, bunları kendisi de sana anlatacaktır, zaten uzun hikâye. O zaman geldiğinde bilmiyormuş gibi yap lütfen.”

“Tabii ki!”

Onlar kendi aralarında konuşurken içeri aniden biri daha girdi. Soluk mavi bir iş önlüğü giymiş, ufak tefek, cılız bir yaşlı kadındı gelen. Yün bir şapka ve büyük bir maske takıyordu. Ellerinde parmaklarını açıkta bırakan eldivenler vardı. Yüzü pek görünmüyordu fakat şapkasının kenarından sarkan bir tutam beyaz saç, yaşını ele veriyordu. Resepsiyondan tarafa hiç bakmadan, kendinden gayet emin adımlarla odadan geçip gitti. Bir müddet sonra, büyükçe bir elektrikli süpürge ve içinde paspas gibi birkaç temizlik eşyası bulunan el arabasını çekerek çıktı, hemen yan odaya geçti. Çok geçmeden, girdiği odadan elektrikli süpürge'nin sesi gelmeye başladı. Halının tozunu alıyor olmalıydı.

“O neydi öyle?” Az önceki konuşmaları aniden bölündüğü için Otoha istemsizce sormuştu.

“Efendim?”

“Az önce gelen kadın kimdi?”

“Haa, Kobayashi-san'ı mı diyorsun? Temizlikçi kadın o.”

“Temizlikçi mi?”

“Evet, hep bu saatlerde gelir.”

“Anladım. Gidip kendimi tamtayım mı?”

Minami başını iki yana salladı. “Pek konuşkan biri değil. Kendisi gelip bizimle hiç konuşmaz, biz bir şey söylediğimizde de genellikle cevap vermez. O yüzden boş ver gitsin.”

Minami her ne kadar nazik biri olsa da kadından bahsederken soğuk bir tavra bürünmüştü. Belki de kadın onu defalarca görmezden geldiği için incinmişti.

Otoha'nın yüzündeki ifadeyi fark edince Minami aceleyle ekledi: "Ama işinde çok titizdir. Kötü biri de değil zaten. Bizim yaşadığımız apartmanın ortak kullanım alanlarını da o temizliyor, böylece zaman zaman orada da karşılaşıyoruz."

"Öyle mi?"

"Hem kütüphanenin temizliğinden hem de apartmanın işlerinden sorumlu sanırım. Bu yüzden ortak alandaki posta kutusu kırıldığında falan ona söylüyorum. Pek tatmin edici bir cevap alamıyorum ama olsun." Yüzünde acı bir gülümseme belirdi. "Ertesi gün tamir etmiş oluyor."

"Anladım."

"Yani biraz soğuk mizaçlı biri ama bunu görmezden gelmeye çalış." Minami bunu sanki kendisine söylüyor gibiydi.

"Higuchi-san!" Aniden yukarıdan bir ses gelince Otoha hemen başını kaldırıp baktı. "Artık yavaş yavaş odanıza gitmeniz daha iyi olmaz mı? Bugün güzelce dinlenmelisiniz."

Ona seslenen Sasai'ydi.

"Ah, teşekkür ederim."

Açıkçası Otoha, belki de ilk defa düzgün bir işte çalışmaya başladığı için (kütüphanede işe başladığı için de denilebilir) duyduğu heyecanla uykusu varmış gibi hissetmiyor ve işten fazlasıyla keyif alıyordu. Ancak herkes ona dinlenmesi gerektiğini söylediği için onları dinlemeye karar verdi.

"Ben yurda kadar size eşlik edeyim." Sasai oraya zaten bu niyetle gelmiş olacak ki ince montunu giymişti bile.

"Çok teşekkürler. Şey..."

“Ne oldu?”

“Çantamı ve montumu Ako-san’la Masako-san’ın yanında bırakmıştım. Hemen eşyalarımı alıp geleyim, hem onlara da iyi akşamlar dilerim.”

“Ben burada bekliyorum.”

Otoha koşar adımlarla resepsiyondan ayrılmıştı ki Sasai arkasından, “Koşmanıza gerek yok, yavaşça gidip gelebilirsiniz,” diye seslendi. Otoha dönüp arkasına baktığında ise, “Burada koşmak yasak. Ayrıca hanımlar koşmaz. Sadece çocuklar ve sporcular koşar,” diye ekledi. Otoha onun böyle söylemesine şaşırdıysa da arkasında kalan Sasai ve Minami’nin kendisini izlediğini bildiği için oldukça yavaş ve sessiz adımlarla yürümeye devam etti.

“Açıl susam, açıl,” diye sessizce söyledikten sonra Ako ve Masako’nun odasına girdi.

“Affedersiniz, bölüyorum. Ben bugünlük izninizi rica ediyorum.”

Onun sesini duyan Ako hemen ayağa kalktı ve neşeyle konuştu: “Ah, buraya kadar bize veda etmek için mi geldin? Zahmet etmene hiç gerek yoktu.”

“Çantamı ve montumu almak için gelmiştim aslında...”

“Ah, doğru ya...”

Hâlâ kitapların içine gömülü hâldeki Masako ona el sallıyordu. “Görüşürüz!”

“Yarın görüşmek üzere.”

“Güzelce dinlen, tamam mı?”

Apartman, kütüphane arazisinin içindeydi. Arazideki koca ağaçlar sayesinde burası bir tür bahçe gibi gözüküyordu. Kütüphanenin arka tarafında kalan apartmanın dışı ahşaptandı. Kütüphanenin sahibinin Otoha'yla ilk kez iletişime geçtiğinde söylediği gibi, burası çalışanlar için yurt hâline getirilmişti.

Kütüphaneden çıkıp arka tarafa yöneldiklerinde çatısı lacivert, duvarları beyaz bina hemen karşısına çıkmıştı.

Otoha, Sasai ile yürürken başını arkaya çevirip, ağaçların arasından görünen gri kütüphane binasına baktı. Böylesine sıradan görünen bir binanın aslında muazzam ayrıntılarla dolu olduğu düşüncesi onu şaşırtıyordu.

"Yurtta sekiz oda var. Şu an hepsi dolu. Ako-san, Masako-san, Tokai-san, Enokida-san, Kitazato-san, Kinoshita-san, Tokuda-san ve son olarak siz, Higuchi-san."

Otoha valizini sürükleyerek onun arkasından giderken sordu: "Siz burada kalmıyor musunuz, Sasai-san?"

"Ben buraya yakın başka bir yerde kalıyorum."

"Öyle mi?"

"Gerçekten bunu üstenci bir dille söylemiyorum ama bence müdür ve diğer çalışanların farklı yerlerde kalmaları daha uygun. Ayrıca yurdun her odası zaten dolu."

"Ah, anlıyorum."

Sasai, ikinci katta sağdan ikinci odanın kapısına anahtarı taktı. Merdivenlerden çıkarken valizi o taşımıştı.

"Birinci katta Tokai-san, Kinoshita-san, Ako-san ve Masako-san kalıyor. Erkeklerin birinci katta kalmasının daha doğru olduğunu düşündük." Kapıyı açtıktan sonra anahta-

rı Otoha'ya teslim ederken devam etti: "Ako-san ve Masa-ko-san da her ihtimale karşı birinci katta olmak istediler."

"Her ihtimale karşı derken?"

"Deprem veya yangın gibi durumlardan bahsediyorum."

"Doğru ya..." *İleri yaşta oldukları için muhtemelen böylesi daha iyiydi.*

"Bu bina kırk sekiz yaşında. Eski ama içi elbette yenilendi." Sasai bunları söyledikten sonra ışıkları yaktı. "Elektrik ve su sizin adınıza açıldı." Bu da Otoha'ya başta söylenmişti.

"Çok teşekkürler."

"Gaz için lütfen yarın kendiniz iletişime geçin."

Binanın dışı gerçekten bir hayli eski görünse de odada duvarlar beyaza boyanmıştı ve yerler ahşap döşemeyle kaplanmıştı. Mutfakla birlikte yaklaşık 13 metrekarelik tek göz bir odaydı. Banyo ve tuvalet ayrıydı. Eskiydi ama bu sayede geniş ve ferahtı. Odanın arka bölümünde ise depo olarak kullanılabilecek türden, yaklaşık 1 buçuk metrekarelik bir dolap vardı. *"Muhtemelen eski gömme dolap yenilenerek yerine bu dolap yapılmıştır,"* diye düşündü Otoha.

Mutfak 3 metrekareden büyüktü ve biraz eski moda döşenmişti fakat gaz ocağı takılıydı. Ayrıca odada klima da vardı. Tam olarak kütüphanenin sahibinin anlattığı şekildedeydi. Otoha odanın eksiksiz olduğunu görünce burada hemen yaşamaya başlayabileceğini anlayıp rahatlamıştı.

"Eşyalarınız yarın gelecek, değil mi?"

"Evet. *Akabō** aracı sabah burada olur samrım. Zaten pek eşyam yok."

* Akabō: Japonya'da hafif yük taşımacılığı yapan bir nakliye şirketi. -ç.n.

"Eşyalarınızın yarın geleceğini diğerlerine söyledim. Ama siz yine de gürültü çıkarmamaya özen gösterin lütfen. O saatte muhtemelen herkes uyuyor olur. Gerçi kimse o kadarcık gürültüden rahatsız olmaz diye düşünüyorum ama..."

"Tabii ki, dikkat ederim."

"Bu gece yataksız, yorgansız kalacaksınız."

"Hiç önemli değil. Bir şekilde uyurum. Sabah dokuzda eşyaları yerleştirdikten sonra da mesai öncesinde biraz dinlenirim."

Tüm bu söylediklerine rağmen Sasai durumdan hoşnutsuz görünüyordu.

"Kusura bakmayın. Gözümden kaçmış, gerçekten üzgünüm."

"Gerçekten hiç önemli değil."

"Önemli olmaz olur mu? Her tarafınız tutulur, üşürsünüz. Burada bir şeyler yok mu ki," diye mırıldanarak dola-bı açan Sasai, içinde karton bir kutu olduğunu gördü. "Ah, bunu unutmuşum. Sizden önceki çalışandan kalanlar. Nendense burada bırakmış. Kendisiyle konuştum, bir ara gelip alacağını söyledi."

"Öyle mi?"

"Sizin için sorun olmayacaksa o alana kadar eşyaları burada kalabilir mi? Adı Saho Oda."

"Tabii."

"Kim eşyalarını öylece bırakıp giderdi ki?"

O sırada Sasai, bu konuyu boş verip tekrar Otoha'nın gece yataksız, yorgansız kalacak olmasını dert etmeye baş-

lamıştı. Kendi kendine sürekli, “Bu kötü oldu işte, çok kötü oldu,” diye mırıldanıp duruyordu.

“Sorun değil, bu gecelik bir şekilde uyurum.”

Otoha bu sefer daha net bir ses tonuyla konuşunca, Sasai nihayet odanın içinde dönüp durmayı bıraktı.

“Üşütmeyin, olur mu? Klimayı mutlaka açın.”

Yalnızca bunları söyleyip gitti. Sasai odadan çıkar çıkmaz, Otoha bir anda tüm gücünü yitirmiş gibi mutfağın önüne çöktü ve derince bir iç çekti.

Bugün çok fazla şey yaşamıştı. Evinden ayrılmış, bir sürü insanla tanışmış, personel yemeğinden yemiş ve yorulmuştu. Ama bu kötü bir yorgunluk değildi.

Çok uykusu olduğu için kıyafetlerini bile çıkarmadan bir köşeye uzandı. Çıkardığı montunu üstüne örttü ve gözlerini kapatır kapatmaz uykuya daldı.

Kısa bir süre sonra kapısının tıklatıldığını duyup uyanı. Gözlerini açtığında oda kapkaranlıktı. Bir an nerede olduğunu kavrayamadı ama biraz düşündükten sonra yeni işindeki ilk günü olduğunu hatırladı.

Kapısı bir kez daha tıklatıldığında kol saatine baktı. Sasai gideli daha yirmi dakika bile olmamıştı.

“Kim o?” Çatallı sesiyle sorduysa da bir yanıt alamadı.

Yavaşça ayağa kalkıp kapıya yaklaştı ve delikten baktı. Kimse yoktu. Ürperdiğini hissedince bir anlığına kapının tıklatıldığını görmezden gelip tekrar uyumayı düşündü fakat sonra cesaretini toplayıp kapıyı açtı. Eşikte bir uyku tulumu duruyordu.

“Aa...” *Acaba Sasai ya da kütüphanedekilerden biri mi bıraktı ki?* Meraka kapılıp çıplak ayakla odadan çıktı ve ikinci ka-

tın koridorundan dışarı baktığında Sasai'nin hızlı adımlarla apartmandan çıktığını gördü.

Seslenip ona teşekkür etmeyi düşündüyse de saatin geç olduğunu hatırlayıp vazgeçti. *"Yarın, daha doğrusu bugün kütüphanede karşılaşınca teşekkür edeyim,"* diye düşünüp uyku tulumunu içeri aldı. Adamın arkasından bir kere daha bakıp, sessizce, *"Teşekkür ederim,"* diye mırıldandı.

Sıcak uyku tulumunun içinde uyurken Otoha kısa bir rüya gördü. Aslında, rüyadan ziyade sanki anıları bir film makarasında geri sarılıyor, düşünceleri olduğu gibi görüntüye yansıyor.

Kitabevindeki işinden ayrıldığını ailesine söylemeye git-
tiği zaman...

"Bu mantıklı mı sence? Öyle kırsal bir yerde, ne olduğu belli olmayan bir kütüphanede hem çalışıp hem konaklamak falan..." demişti annesi kaşlarını çatarak.

Otoha, *"Asıl burası kırsal,"* diye düşündüyse de Musaşi-no'nun dağlık kısımlarının oradan daha kırsal olma ihtimali gerçekten yüksekti.

Sessiz kaldığında, babası, *"Bir işi üç sene götüremeyenden hiçbir şey olmaz,"* diye mırıldanmış, ardından doğruca arka odaya gitmişti. Disiplinli bir babaydı.

Otoha onun eski kafalı olduğunun farkındaydı. Babasına, *"Yani insan bir 'siyah şirket'te' çalışsa ve cinsel tacize uğrasa bile işi bırakmamalı, öyle mi?"* diye sormak istedi fakat kelimeler bir türlü ağzından çıkmadı. Zaten cinsel tacize falan uğramamıştı.

* Siyah şirket: Japonya'da çalışanlarını sömüren, kötü çalışma koşullarıyla bilinen şirketler için kullanılan bir kavram. Çalışma şartlarının iyi olduğu şirketler için de "beyaz şirket" tanımı kullanılır. -ç.n.

“Senin için endişeleniyoruz, Otoha,” demişti İchiyō Higuchi’yi çok seven annesi.

Oturma odalarında annesine ait bir kitaplık vardı. Kitaplıkta İchiyō Higuchi’ninkiler başta olmak üzere her türden roman bulunurdu. Oysaki Otoha, kitaplarla ilgili bir iş yapmak istediğini ilk söylediğinde annesinin çok sevineceğini sanmıştı...

Annesi, insanın yapmayı sevdiği şey ile mesleğini birbirinden ayrı tutabileceğini düşünüyordu. Mesela devlet memuru olarak çalışırken bir yandan da sevdiği kitapları okumak oldukça güzel bir yaşam biçimiydi ona göre. Otoha, annesinin haksız olduğunu söyleyemezdi fakat bu ona bir nevi hayallerinden uzaklaşmak gibi hissettiriyordu ve bunu kabullenemiyordu. Zaten bu saatten sonra memur olmayı hedefleyip, bu hedefi gerçekleştirebileceğine de pek inanmıyordu.

“Ben hayallerimden taviz vermek istemiyorum.”

“Yani annen ve baban olarak bizim hayatımızın tavizlerden ibaret olduğunu mu söylüyorsun? Yalnızca kendimizden vazgeçerek mi ailemizi koruduk sence?” Annesinin yüzündeki ifade aniden değişmişti.

Otoha babasının şu anki hâline bakınca bunu asla hayal edemiyor olsa da, adam bir zamanlar bir müzik grubunun üyesiydi. Annesi ise elbette edebiyat tutkunu bir genç kızdı. Biricik kızları ve aileleri için tüm bunları çöpe mi atmışlardı? Otoha bunu mu söylemeye çalışıyordu?

“İnsan hayatta yalnızca bir kez genç olur. Bırakın da istediğimi yapayım.”

“Peki... Ne istiyorsan onu yap.” Annesi bunu içindekileri kusarcasına söylemişti.

Otoha, “*Yanlış bir şey yapıyorum galiba,*” diye geçirmişti içinden. Onlara yalnızca sorun çıkardığını, yük olduğunu hissetmişti. Üstelik hiçbir beklentilerini karşılayamamıştı bile. Belki de uzaklaştığı şey aslında kendisiydi.

Ertesi gün nakliye aracı tam dokuzda gelmişti. Zil çaldığında Otoha kapıyı açtı ve yuvarlak suratlı bir adamla karşılaştı.

“*Akabō*’dan geliyorum!”

“Çok teşekkürler.”

Adamla birlikte aşağı indiğinde, kapının önünde kırmızı bir kamyon duruyordu.

Adam, işinin ehli olduğunu gösterir bir rahatlıkla kamyondaki masa ve sandalyeyi, plastik kutuları birer birer indirdi ve taşımaya büyük olanlardan başladı. Otoha da kutulardan birini alıp adamın peşine takıldı.

“Siz bırakın lütfen, ben taşıyım.” Adam bunu söyleme nezaketi göstermiş olsa da Otoha, orada hiçbir şey yapmadan, öylece dikilecek değildi.

Kutuyu odasına bıraktıktan sonra tekrar aşağı indiğinde, Masako ve Tokuda’nın kamyonun yanında durduklarını gördü.

Telaşla hemen özür diledi. “Kusura bakmayın lütfen. Uyandırdım mı?”

“Yoo, yardım edebileceğimiz bir şeyler var mı diye gelmiştik,” diye ağzının içinden konuştu Tokuda.

“Hiç zahmet etmeyin. Bana bile yardım etmeme gerek olmadığını söylediler.”

Otoha böyle söylemesine rağmen Tokuda, buzdolabı ve televizyon gibi büyük eşyaların taşınmasına yardım etmişti. Adam gerçekten de verdiği ilk izlenimden daha nazik birine benziyordu.

Masako taşıma kısmına yardım edemediyse de, zaten az olan eşyaların taşınması işi bittiğinde nakliyeciyeye pet şişede çay ikram etmişti.

“Çok teşekkür ederiz. Yorulmuşsunuzdur, buyurun lütfen...”

“Bu benim için mi? Çok teşekkür ederim.” Adam çok mutlu olmuştu.

Otoha, Masako’ya bakarken, “*Gerçekten de bir büyükanne veya bir anne gibi...*” diye düşündü.

“Tokuda-san, Masako-san, sizi rahatsız ettiğim için kusura bakmayın lütfen.”

Nakliye aracı gittikten sonra Otoha onlara bir kez daha teşekkür etti.

“Hiç sorun değil, hiç... Ben zaten sabah beşte uyandım mı bir daha uyuyamam. Ayrıca o çayı da markette indirimdeyken almıştım ama benim içtiğim türden bir çay değildi aslında. Ne zamandır buzdolabımda yer kaplıyordu.”

“Ben de erken uyanırım,” dedi Tokuda.

“İsterseniz bana gelin, kahve içelim. Daha yeni demlemiştim.”

Masako’nun daveti üzerine Tokuda dönüp Otoha’ya baktı. İkilemde kalmış gibiydi.

“Ah, sizin için bir sakıncası yoksa gelirim tabii...”

“Ben de gelirim.”

Otoha onun cevabını duyunca aslında daveti kabul etmek istediğini ama başta çekindiğini anladı.

Masako'nun odası Otoha'nın odasıyla yapı olarak aynı olsa da atmosfer olarak çok farklıydı. Odanın ortasında bir kotatsu^{*} duruyordu, köşede küçük bir kitaplık vardı. Ayrıca mutfak kısmına büyükçe bir şifonyer ve mutfak dolabı konulmuştu. İkisi de koyu kahverengiydi ve tüm mutfağı kaplıyordu. Mutfağın önünde kırmızı ve yeşil bir Asya halısı seriliydi. Otoha bir kez daha sanki büyükannesinin evine gelmiş gibi hissetti. Zaten ikisi de hemen hemen aynı yaşlardaydı.

"Ailem ben küçükken almıştı, atmaya kıyamadım o yüzden." Tokuda'nın mutfak dolabına baktığını fark eden Masako, açıklama gereği hissetmişti.

"Ah, ondan bakmadım. Büyüdüğüm evde de buna benzer bir dolap vardı, o yüzden..."

"Buyurun, kotatsunun içine girin hadi. Üşümediniz mi?"

Kotatsunun battaniyesinin altında beklerken Masako, onlara kahve ikram etti. Misafirlerinin kahvesini antika *Wedgwood* fincanlarında servis etmişti. Kendisi için ise sade bir kulplu bardak tercih etmişti.

Otoha kahvesinden bir yudum aldı ve ağzının içi ânında kahvenin hoş kokusuyla dolup taşı.

"Çok lezzetli."

"Yaa? Beğenmene sevindim. Kahve çekirdeklerini istasyonun önündeki kahveciden almıştım. Sadece sabahları güzel bir kahve içmek istiyorum. Benim de tek lüksüm bu."

* Kotatsu: Altına ısıtıcı konmuş, battaniyeyle örtülen alçak masa. Japonya'da kışın ısınmak için kullanılır. -ç.n.

“Bu sabah taşınma işlerime yardım ettiğiniz yetmezmiş gibi bir de bana kahve yaptınız, size ne kadar teşekkür etsem az.”

“Bana bile kahve yaptınız, taşınma konusunda pek bir şey yapmamış olsam da...” diye ağzının içinden mırıldandı Tokuda.

“Olur mu? Biz iki kadın o kadar ağır şeyleri taşımalarına yardım edemezdik.” Masako, Otoha’ya bakıp, “Değil mi?” diyerek ondan da onay bekledi.

“Evet, çok teşekkür ederim.”

“Lafı bile olmaz.” Tokuda biraz utanmıştı.

“Bak ne diyeceğim, istersen arada bir sabahları bana kahve içmeye gel. Sabahları beşte uyanıyorum zaten. Kahvemi içiyorum, sonra tekrar uyuyorum. Mesaiden önce üçe kadar uyanmıyorum.” Bunları söylerken bir Otoha’ya, bir Tokuda’ya bakıyordu. “Siz de gelin lütfen, Tokuda-san.”

Tokuda birkaç saniye durup, ardından ciddiyetle başını salladı. “Tabii... Size zahmet vermeyeceksem...”

“Ne zahmeti...”

Otoha da başını salladı. “Çok teşekkürler.”

Otoha bir fincan kahvenin ardından odasına döndü. Tokuda ve Akabō çalışanı adamın odaya taşıdıkları yatak ve yorganı kılıflarından çıkarıp Sasai’nin uyku tulumunun yanına bıraktı. Ardından nevresimleri bile geçirmeden üzerine yığıldı.

Nihayet rahatlamıştı. İşteki ilk gününü atlatmış, taşınma işini halletmiş, hatta iş yerindeki insanlarla ve komşularıyla kaynaşmıştı.

"Bu sefer işler yolunda gidecek," diye düşünerek derin nefesler aldı.

Kimse Otoha'yı "neşeli" veya "neşesiz" olarak sınıflandırmamıştı. Kitabevinden neden ayrıldığını bile sormamışlardı.

Gece içinde uyuduğu uyku tulumunun yanında *Şirobanba* kitabı duruyordu. Kendisinin tamamen aklından çıkmış olsa da Minami kitabı bulup ona vermişti. Uzanırken alıp kapağını açtı.

Satırlara şöyle bir göz gezdirirken, bir anda pilav yanına köri yemeğinden bahsedildiğini fark etti.

"Büyükanne Onui'nin yaptığı köri çok lezzetliydi. Havuç, Japon turpu ve patatesleri küp küp doğrayıp buğday unu ve köri tozuna bular, içine az bir miktar konserve sığır eti ekleyip pişirirdi ve yemeğin tamamen kendine has bir tadı olurdu."

"Ah, işte o tat. Kesin dün yediğim yemekle aynı tattadır."

Bu düşünce ona tuhaf bir şekilde mutlu ve huzurlu hissettirmişti. İçtiği o sert kahveye rağmen öylece uykuya yenik düştü.

II. BÖLÜM: MAMAYA'NIN HAVUÇLU PİLAVI

Otoha, taşınma işlerini bitirdikten sonra biraz kestirdi ve öğleden sonra üçte kütüphaneye gitti.

Giriş kapısının önünde büyük ve siyah bir araba duruyordu. Yalnızca büyüklüğüyle değil, parıl parıl parlama-sıyla da ilk bakışta pahalı bir araba olduğu anlaşıyordu. Otoha, arabanın içine istemsizce şöyle bir baktı. Takım el-biseli ve eldivenli bir şoför arabanın içinde oturmuş, dergi okuyordu.

Otoha, *"Kim buraya böyle lüks bir arabayla gelir ki?"* diye içinden geçirdi. Ve aniden aklına biri geldi. *"Acaba kütüpha-nenin sahibi mi geldi ki?"*

Sasai, daha önce kimsenin onunla karşılaşmadığını söy-lemişti ama Otoha yine de, bir ihtimal onun gelmiş olabile-ceğini düşündü. Böylece onunla yüz yüze tanışma imkânı da olabilirdi.

Aceleyle içeri girdi. O sırada Sasai resepsiyondaydı ve telefonda biriyle konuşuyordu. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Hemen yanında lacivert takım elbiseli yaşlı bir adam duruyordu.

"Yoksa kütüphanenin sahibi o mu?" diye düşünen Otoha, onlara doğru yürüdü. Otoha'yı fark eden adam hafifçe eğilerek onu selamladı.

Otoha, Sasai'nin telefonu kapatmasını bekledikten sonra ona seslendi.

"Günaydın!" Saatin öğleden sonrayı gösterdiğini hatırlayıp telaşla mırıldandı. "Ah, gerçi sabah saatlerini çoktan geçtik ama..."

"Esenlikler!"

"Efendim?"

"Esenlikler!"

"Buradakiler, daha doğrusu burada çalışanlar 'Esenlikler!' diyerek mi selamlaşıyor yani?"

"Esenlikler dersek saatin bir önemi kalmıyor."

"Ah, doğru ya..."

"Bu arada tanıştırayım. Bu, kütüphanemizin dedektifi Kuroiwa-san. İlk defa karşılaşıyorsunuz, değil mi?"

"Aa..."

"Kütüphanenin sahibi değilmiş, dedektifiymiş... Burası her gün yeni sürprizlerle dolu..." Otoha, adama merhaba bile diyemeden bir süre şaşkınlıkla ona baktı.

"Merhabalar. Ben kütüphanenin dedektifi Tetsuji Kuroiwa."

"Ah, affedersiniz... Merhaba, ben de Otoha Higuchi."

"Kuroiwa-san, eski polis. Genellikle kütüphane açıkken gelir. Higuchi-san, siz dün neredeyse tüm gün düzenleme odasında olduğunuz için karşılaşamadınız sanırım."

"Öyle olsa gerek."

“Ünvanım dedektif diye geçse de bir tür güvenlik görevlisiyim aslında,” diye kendini açıkladı Kuroiwa. Kısık, sakın bir ses tonu vardı.

“Bugün telefon edip Kuroiwa-san'ın erkenden gelmesini rica ettim. Kütüphanenin önündeki arabayı gördünüz mü?”

“Ah, evet!”

“Bir misafirimiz var.”

“Yoksa kütüphanenin sahibi mi?”

“Nee!” İlk defa Sasai'nin gözlerini o kadar büyürken görüyordu.

“Arabayı görünce, acaba kütüphanenin sahibi mi geldi diye düşünmüştüm.” Adam bu sefer gülmüştü.

“Bu mümkün değil. O buraya gelmez. Aslında gelen o olsaydı iyi olurdu ama...”

“O değil yani...” Otoha'nın başı kendiliğinden öne doğru düşmüştü. “Kendisiyle tanışmak isterdim.”

“Maalesef bu ziyaretçi biraz zor biri. İzninizle... Kuroiwa-san, siz de gelin lütfen.”

Otoha, önceki gece Sasai'den ödünç aldığı uyku tulumunu yanında getirdiyse de ona geri verme fırsatı bulamamıştı. Sasai de bunu fark etmiş olmalıydı ama hiçbir şey söylememişti. Otoha, “*Gelen kişi bu kadar korkutucu mu gerçekten?*” diye düşünürken, uyku tulumunu resepsiyon masasının ayak ucuna bıraktı.

Minami, sanki onlarla görev değişimi yapmış gibi içrideki personel odasından çıktı. Bir tepside çay taşıyordu.

“Minami-san, günaydın... Ah, hayır. Esenlikler!”

"Aa, Otoha-çan,* esenlikler!"

"Şey... Misafir mi gelmiş?" Bunu Minami'ye sorma gereği duymasının sebebi, kadının Sasai'den daha endişeli görünmesiydi.

"Evet. Bir anda geldi, biraz önce..." Olabildiğince kısık sesle konuşuyordu.

"Sorun ne peki? Sasai-san onun zor biri olduğunu söyledi ama..."

"Sasai-san öyle mi dedi? Öyleyse sana söylememde bir sakınca yoktur herhâlde..." Minami, Otoha'yı eliyle yanına çağırdı ve kulağına fısıldadı: "Junichirō Tamura Hoca."

"Ne? Junichirō Tamura mı?"

Junichirō Tamura, edebiyat dünyasında herkesin tanıdığı ünlü bir yazardı. Yetmişli yaşlarındaydı ve gençliğinden beri devamlı çok okunan kitaplar yazardı. Hâlâ çıkardığı her yeni kitap haftalarca çok satanlar listesinde başı çekerti.

Ve bir de... Otoha gibi sıradan bir kitabevi çalışanının bile kulağına gelecek kadar "kötü huylu" olmasıyla ünlüydü. Televizyona ve medyaya yansıyan görüntüsü heybetli ama alçak gönüllü yaşlı bir adamdan ibaretti. Fakat söylenenlere göre, editörlerine karşı tam tersi bir tavır takınıyor; aniden huysuz, kaba, patavatsız ve şımarık birine dönüşüyordu.

"Peki, neden gelmiş ki bize?"

Henüz ikinci günü olmasma rağmen iş yerinden bahsederken "biz" dediğini fark etti. İçten içe biraz utanmıştı fakat Minami bunu fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Bilmiyorum. Bizden bile önce gelmiş hatta. Kitazato-san ve Sasai-san onu karşılayıp oturma odasına götürdü.

* Çan: Japoncada genellikle çocuklara veya yakın arkadaşlara karşı kullanılan, samimiyet ve sevecenlik ifade eden hitap eki. -ç.n.

Sonra Sasai-san bir yere telefon etti. Neyse, ben gidip çay servis edeyim. Çay istediler de...”

“Üstümü değiştirip hemen geliyorum!”

“Çok sevinirim. Resepsiyonda bana yardımcı olur musun?”

“Ah, bu arada oturma odası nerede?”

“İkinci katta. Kafenin hemen yanı. Kafe açık olsaydı Kinoshita-san’dan bir kahve alabilirdim aslında.”

“Anladım, demek orada.”

Otoha, Minami’nin yukarıya çıkışını izledikten sonra hızlıca koleksiyon düzenleme odasına gitti. Önceki gün Masako ve Ako, kitapları düzenlerken oradaki kilitli dolabı kullanabileceğini söylemişlerdi.

Otoha kendini aniden, “Bu önemli bir mesele, bu önemli bir mesele,” diye mırıldanırken buldu. Kitaplığı açıp içeri girdiğinde, Masako ve Ako’nun, Sasai ve Kuroiwa ile ayakta dikilip konuştuklarını gördü.

Masako’nun, “Bu böyle aniden söylenir mi?” dediğini işitmişti. Başı yana doğru eğilmişti. “Daha karton kutuların düzenlemesini bile yapamadık. Vefat edeli birkaç hafta oluyor. Bize alelacele göndermişlerdi.”

“Ayrıca o kişiye gelecek olursak...” Sırtı girişe dönük bir şekilde duran Ako lafa girmişti ki Sasai hafifçe başını salladı. Otoha’nın geldiğini işaret ediyor gibiydi. Ako hemen dönüp arkasına baktı. “Ah, Otoha-san, esenlikler!”

“Kusura bakmayın, konuşmanızı böldüm.”

Dördünün birden tuhaf bir gerginlik içinde olduğunu fark edince Otoha da kasılıp kalmıştı.

“Hiç sorun değil,” dedi Masako, üzerindeki gerginliği atmaya çalışarak.

“Şey, ben, eşyalarımı bırakacaktım... Önlüğümü giyip hemen... Bugün resepsiyonda oturacaktım da...” Dördü de gözlerini onun üzerine diktiği için Otoha neredeyse kekeleyecek hâle gelmişti.

“Aslına bakarsan Sasai-san, bence Higuchi-san’a da fikrini sormalıyız. Sonuçta o da buranın çalışanı. Koleksiyon düzenlemeleriyle de ilgileniyor hem.”

“Doğru söylüyorsunuz” dedi ve Otoha’ya döndü Sasai. “Önlüğünüzü giyerken dinleyin lütfen.”

“Tabii.” Otoha, çantasını ve montunu odanın köşesindeki dolaba koyup önlüğünü çıkardı.

“Bu kapının önündeki araba aslında Junichirō Tamura’ya ait.”

“Minami-san biraz bahsetti.” Otoha önlüğünün iplerini elinin tersiyle bağlamaya çalışırken başını salladı. Eli ayağı birbirine dolaşmışken, Ako hemen arkasına geçip ipleri bağladı. Ardından, “Sorun yok,” dercesine Otoha’nın sırtına hafifçe vurdu.

“Tamura Hoca, hiç haber vermeden çıkıp geldi. Görmek istediği bazı kitaplar varmış.”

“Kitap mı?”

“*Burası nihayetinde bir kütüphane. Birilerinin gelip kitaplara bakmak istemesi gayet doğal değil mi?*”

“Evet, yalnız sorun şu ki... Tadasuke Shirakawa’nın kitaplarım görmek istiyor.”

“Tadasuke Shirakawa mı? O kim?”

“Doğru, senin yaşındakiler onu pek tanımayabilir.”

“*Burası sahiden de geçmişte yaşayan bir kütüphane,*” diye düşündü. Dünden beri, “Senin yaşındakiler bilmez,” sözü-

nü kim bilir kaç kez işitmişti... Birden, *"Hemen yaşlanmak istiyorum,"* diye geçirdi içinden. *"Yaşlanmak... Tecrübe edinmek ve diğerlerinin arasına katılmak istiyorum."*

Ailesi ona devamlı, "Bir an önce kararını vermezsen yaşlanıp gideceksin ve iş bulamayacaksın," derdi ve kendisi de bunun farkındaydı. İş mevzusu bir yana, yirmili yaşlarının ortalarına geldiğinde devamlı, "Otuza çok az kaldı," diye kaygılanırken bulmuştu kendini. Özellikle de bir kadın olarak... Yine de –yalnızca bir anlığına da olsa– *"Yaşlanmak istiyorum,"* diye düşündü.

"Hem Tamura Hoca hem de Shirakawa Hoca geçmişte Kantō Edebiyat Ödülü'nü kazanmışlardı, hem de aynı anda."

"Ah, Kantō Ödülü..."

Kantō Ödülü, orta ölçekli yayınevlerinin düzenlediği, yeni yazarlara verilen bir edebiyat ödülüydü ve hâlâ verilmeye devam ediyordu.

"Ah, ama Kantō Ödülü yalnızca güzel yazın türündeki eserlere verilen bir ödül değil miydi?"

"Öyle. Zaten o zamanlar Tamura Hoca da güzel yazın türünde yazardı," diye araya girdi Sasai.

"Yaa, hiç bilmiyordum."

"Shirakawa Hoca'nın Kantō Ödülü alan kitabı, daha sonra Akutagawa Ödülü için de aday gösterildi ama ne yazık ki kazanamadı. Fakat yine de kitap çok beğenildi ve Shirakawa Hoca da bunun üzerine başarılı bir kariyer inşa etti."

"Demek öyle..."

"Tamura Hoca ise oldukça zor zamanlardan geçti. Hiç durmadan yeni şeyler yazdı fakat çıkış yapmasına olanak sağlayan edebiyat ödülüne ait dergide bile yazılarını ya-

yımlatamadı. Yazıları defalarca reddedildiği için hayal kırıklığının en büyüğünü yaşadığı söylenir.”

Ako omuzlarını silkip, “O yüzden mi böyle sorunlu adamın teki oluverdi acaba?” diye fısıldadı.

Masako ise hemen işaret parmağını dudağına götürüp, “Şşş,” dedi.

“Hayır, duyduğuma göre o zamanlar da Tamura Hoca oldukça iyi huylu ve ağırbaşlı biriymiş. Ayrıca çok çalışıyormuş,” dedi Sasai. “Fakat sonra bir editörün ısrarıyla eğlence türünde romanlar yazmaya başlamış ve böylece kendini göstermeyi başarmış. İlk eğlence romanı aniden ünlü eleştirmenlerin ilgisini çekmiş ve aldığı büyük övgüler sayesinde hatırı sayılır bir başarı yakalamış. Sonrası malumunuz... Yani sorunlu bir adama dönüşmesi o zamanlara denk geliyor.”

“Sasai-san, siz de mi?” Masako onu yargılar gibi hafifçe kaşlarını çatı.

“Bir insan yıllarca zor günler geçirdikten sonra bir anda pohpohlanınca böyle kendini şaşırabiliyor işte.”

“Doğru...”

“Hatta şöyle meşhur bir hikâye var: Dağcılığı çok seven Tamura Hoca, birlikte çalıştığı editörleri yanına katıp dağa tırmanmaya götürmüş ve zirveye ilk ulaşan kişiye bir sonraki kitabının editörlüğünü teslim edeceğini söylemiş. Hepsi zirveye ilk ulaşan olmak için canla başla savaşıırken, editörlerden biri düşüp yaralanmış. Ayrıca, ‘Şapkamı rüzgâr uçurdu, onu ilk getiren kitabımın editörlüğünü alır,’ dediği ve kayalıklardan düşen bir editörün bacağını kırdığı da söylenir. Kısacası, bu anlatılanlar doğru mu yalan mı bilinmez ama hakkında sürekli bu tür söylentiler çıkan biri.”

Masako ciddi bir tavırla, "Adı üstünde işte, söylenti. Bunları boş verelim de ne yapacağımızı düşünelim," dedi.

"Shirakawa Hoca'nın kitaplarını görmek istemesinin sebebi ne ki? İkisi yakın arkadaş mıydı?" diye çekinerek sordu Otoha.

"Aslında o durum da biraz karışık." Ako'nun kaşları çatılmıştı. "Tamura Hoca'nın eğlence romanlarının epey ünlendiği zamanlarda Shirakawa Hoca gazetede bir makale yayımladı. İçeriği gerçekten ürkütücüydü. Yazısının başlığını 'Sen Sakın Ölme'* yapmıştı. Sanırım Akiko Yosano'nun şiirini taklit ediyordu."

"Biraz abartılı olmamış mı?"

"Yazıda, *'Rakibim berbat kitaplarıyla seri üretime geçmiş, beni hayal kırıklığına uğrattı, hep onu ne zaman yeneceğimi düşünürdüm ama görüyorum ki onu yenmemin artık imkânı yok; çünkü belli ki o çoktan ölmüş. Hiç olmazsa daha fazla ölmesin,'* gibi şeyler yazıyordu."

"İsmi o yüzden 'Sen Sakın Ölme' yani..."

"Aslında kedi köpek gibi oldukları söylenir. Ama birbirleriyle neredeyse hiç iletişimleri yokmuş; bu yüzden o tür bir düşmanlıkları olduğunu da sanmıyorum. Dünyaları bile bambaşkaymış. Tamura Hoca popüler bir yazarken Shirakawa Hoca... Ne yazık ki hiçbir zaman Akutagawa Ödülü alamadı. Yazdıkları edebiyat dergilerinde yayımlanmaya devam etti ama son on yılında hiç kitap çıkarmadı, pek satmıyordu çünkü. Elbette edebî açıdan değerlilerdi ama..."

* Sen Sakın Ölme: Akiko Yosano'nun 1904 Rus-Japon Savaşı sırasında erkek kardeşine hitaben yazdığı ünlü antimilitarist şiirinin başlığı. -ç.n.

“Ben çok severim,” dedi Masako. “Sakin, gururlu ama aynı zamanda hep yeni kalabilen, okurunu şaşırtabilen biri. Her seferinde insana, ‘Demek hayatta hâlâ böyle gizli kalmış gerçekler var,’ dedirtiyor ve şaşırtıyor. Shirakawa Hoca’nın yazılarının yayımlandığı edebiyat dergilerini hiç kaçırmadan okurdum.”

O sırada kapı açıldı ve Minami içeri girdi.

“Sasai-san ya da bir başkası, lütfen gelin artık. Tamura Hoca, ‘Beni daha ne kadar bekleteceksiniz?’ diye sinirlenmeye başladı. Onu daha fazla oyalayamıyorum.”

“Ah, kusura bakmayın. Ben hemen geliyorum.” Sasai, Minami’nin arkasından odadan çıktı. Kuroiwa da onları takip etti. Tamura’nın hiddetlenmesi durumunda muhtemelen devreye o girecekti.

“Öyleyse ben de resepsiyona gidip Minami-san’a yardım edeyim.”

“Evet, çok iyi olur, Otoha-san.”

“Bu arada, Shirakawa Hoca’nın kitapları şu an nerede?”

Masako sıkıntıyla başını salladı. “Daha bu odaya bile gelmedi. Hâlâ depoda. O kadar çok kitap var ki... Başkalarının kitapları da var. Ne kadar hızlı davramırsak davranalım, onun kitaplarını düzenlememiz muhtemelen en az birkaç ayımızı alacak.”

“Anladım... Öyleyse ben gideyim.” Otoha, resepsiyona dönmek üzere odadan ayrıldı.

Resepsiyona gittiğinde, tepsiyi koltuk altına sıkıştırmış Minami ile kütüphaneye yeni girmiş Tokai fısır fısır konuşuyorlardı. Tamura mevzusundan bahsediyor olmalıydı. Minami, Otoha’nın geldiğini fark ettiğinde başını salladı.

"İyi misiniz?"

"İyiyim. Çayını verirken, 'Beni daha ne kadar bekleceksiniz?' dedi ve o kadar garip ve ürkütücü bir şekilde söyledi ki bunu... Alçak bir sesle..."

Otoha, Tamura'nın yakuza ve polisiye türlerinde usta bir yazar olduğunu hatırladı.

Tokai, ürpermiş gibi başını iki yana salladı. "Tamura-san bana öyle bir şey söylese korkudan aklımı kaçırdım."

"Buraya ilk geldiğinde nasıl bir ruh hâlindeymiş?"

"İlk gelen Mai Kitazato-san'mış. O zaten mesaimiz dörtte başlasa da hep yarım saat erken gelir ve ön kapıyı açar. Bugün geldiğinde o siyah araba çoktan oradaymış."

"Gerçekten mi?"

"Ve o sırada Tamura Hoca çok sinirliymiş. 'Bu saate kadar neredesiniz, sabahtan beri sizi bekliyorum!' diye çıkmış."

"Gelmeden önce burayla hiç iletişime geçmemiş mi?"

"Hayır. Ama adımız kütüphane diye geçtiği için gündüzleri açık oluruz zannetmiş. Burası hakkında hiç araştırma yapmadan, kafasına göre geldiği için utanmıştır belki de."

"Olabilir." *Haksız da sayılmaz. Hevesle geldiği kütüphanenin kapalı olduğunu görünce hüsrana uğramış olmalı...*

"Sonra zorla içeri girmeye çalışmış ama Kitazato-san onu engellemiş. Ardından kapının önünde ağız dalaşma girmişler. Tam o anda Sasai-san gelmiş."

"Vay canına... Kitazato-san, bir kadın olarak tek başına ona kafa tutmuş, ha..."

"Hey, o kadın karatede siyah kuşak sonuçta."

"Doğru ya..."

"Hiçbir şeyden etkilenmez o."

"Bunun karateyle bir ilgisi var mı?"

"Yok canım. Zaten Kitazato-san normalde pek konuşmasa bile arada çok ilginç şeyler söyler. Mesela 'Ben insanların zaaflarını anlarım' onun favori sözüdür."

"Aman Tanrım..."

"Neyse, sonra Sasai-san adamı mecburen oturma odasına almış. Biz de o sırada geldik işte."

O âna dek sessizce onların konuşmasını dinleyen Tokai, "Shirakawa-san'ın kitapları nerede peki?" diye sordu.

"Hâlâ depodaymış." Otoha birkaç dakika önce öğrendiklerini onlarla paylaştı: "Ve çok fazla kitap varmış."

"Ah, gerçekten mi? Ne yapacağız peki?"

Onlar konuşurken Sasai ikinci kattan iniyordu. Yüzünde oldukça ciddi bir ifade vardı. Muhtemelen farkında bile olmadan ufak bir iç çekti. Ardından üçünün de ona baktığını fark edip kendine geldi ve resepsiyona doğru yürüdü.

Minami telaşla, "Nasıl geçti?" diye sordu.

"Shirakawa Hoca'nın kitaplarının henüz düzenlenmediğini ve bunun muhtemelen aylar süreceğini, düzenleme bittiğinde bundan ilk kendisinin haberdar olacağını söyledim ama... Sonuç olarak hâlâ, Shirakawa Hoca'nın kitaplarını bugün görmek istediğini söylüyor ve vazgeçmeyecek gibi."

"Ah, yeter ama. Bu ne bencillik!" dedi Minami, hiç lafını esirgemedi.

"Elbette meşgul biri, böyle ücra bir yere sık sık gelemez. Bunu anlıyorum ama..." Sasai, hâlâ adamı biraz savunuyordu. "Şimdi kitapları depodan çıkarıp buraya getirmek, hepsini

tek tek dizmek bile saatler sürer. Çok fazla kitap var. 'Sizin kitaplara göz atmanız bile çok zaman alır,' dedim ama nafile..."

"Depo nerede?"

Otoha'nın sorusunun üzerine Sasai; Tokai ve Minami'yle bakışıp iç geçirdi.

"Depo da çok uzak zaten. Öme'nin iç taraflarındaki eski bir evi depo olarak kullanıyoruz. Buradan arabayla bir saat kadar uzaklıkta. Buradan çıktık, oraya gidip kitapları araca yükledik, sonra geri döndük derken..."

"İki buçuk saat sürer, değil mi?"

"Eh... Tamura Hoca, 'Sorun değil, gidip gelin işte,' dediği için mecburuz."

"Yaa..."

"Koleksiyon düzenleme işi aslında Masako-san ve Ako-san'ın sorumluluğunda ama bu iş için onları gönderemem. Hem depo uzak hem de iş ağır. O yüzden ben, Tokai-san, Tokuda-san ve..." Sasai'nin gözleri Otoha'nın üzerinde durdu.

"Ne? Ben mi?" Otoha kendini işaret ederek sordu.

"Evet, Higuchi-san. Siz de bize eşlik eder misiniz? Depoya daha önce hiç gitmemiştiniz hem. Size de orayı görmeniz için bir fırsat."

Tokai acınası bir yüz ifadesiyle, "Kuroiwa-san'la gitmemiz daha mantıklı olmaz mı?" diye sordu.

"Hayır. Kuroiwa-san her ihtimale karşı burada kalsın. Hoca yine huysuzlanırsa sıkıntı çıkmasın. Böyle adamlar kadınlara tepeden bakmayı severler çünkü."

"Doğru..."

Gerçekten de böyle kendini beğenmiş ve hoşnutsuz tipler, muhatapları kadın olduğunda daha da küstahlaşırdı. Otoha da kitabevinde böyle insanlarla sık sık karşılaşmıştı.

“Şimdi bile oturma odasının kapısında bekliyor.”

“Anlıyorum. Ben gelirim. Depoyu da görmek istiyorum hem,” dedi Otoha.

“Bugün hava soğuk. Hele depo buradan daha soğuk. Orada düzgün bir ısıtıcı da yok, bu yüzden sıkı giyinin. Gerekirse yurda dönüp üstünüze bir şeyler alın.”

“Bugün uzun montumu giymiştim. Sorun yok.”

“Çıkalım o zaman. Acaba kitapları tek arabaya sığdırabilir miyiz?” dedi Sasai, düşünceli bir şekilde.

“Kütüphanenin aracı *Hi-Ace** değil mi? Ben de kendi aracım ile gelirim, normal otomobil ama...” dedi Tokai.

“Öyleyse bir şekilde sığdırırız. Biz arabayı girişe getirelim, siz de Tokuda-san’a haber verin lütfen.” Sasai, Minami’ye dönüp, “Lütfen çayımı sık sık tazeleyin. Zaten Kinoshita-san da çok geçmeden gelir. O geldiğinde Tamura Hoca’ya sorup, isterse ona kahve de ikram edebilir misiniz?”

“Başüstüne!” Minami şakadan bir asker selamı verdi.

“Bir sıkıntı çıkarsa Masako-san ile Ako-san’a danışın lütfen. Ayrıca beni de arayabilirsiniz.”

“Emredersiniz komutanım!” Minami selamını tekrarladı.

Otoha ve Tokuda kapının önünde kısa bir süre bekledikten sonra iki araba da geldi. Tokuda hiç düşünmeden Tokai’nin arabasının yan koltuğuna oturduğu için Otoha da *Hi-Ace*’in yan koltuğuna geçmişti.

* Hi-Ace: Toyota üretimi, van model ticari araç. –ç.n.

Kadın, montunu çıkarıp arka koltuğa bırakırken Sasai, "Radyoyu açayım mı?" diye sordu.

"Evet, lütfen."

"Sasai ile bir saatlik araba yolculuğu... Dönüşü de ekleyince toplamda iki saat..." Otoha, aklından bunları geçirirken gerildiğini hissetti.

"Nasıl şarkılar dinlersiniz?" diye sordu Sasai.

"Her türden dinlerim."

"Öyleyse rastgele açıyorum..."

Sasai, NHK'nin* radyo kanalını açınca arabanın içinde aniden yaylı çalgıların sesi yankılandı. Otoha bu sesle irkilse de adam rahatsız olmamış gibi duruyordu ve kanalı değiştirmede.

Yolculukları bir süre hiç konuşmadan geçti fakat nihayet Otoha, sessizliğe dayanamayıp, "Bu çok sık oluyor mu? Yani böyle usta yazarların kütüphaneyi ziyareti..." diye sordu.

"Hayır, pek sayılmaz. Olursa yılda iki üç defa... Onda da çoğu yazar sıradan bir ziyaretçi gibi gelip, kitaplara baktıktan sonra gidiyor. Biz genellikle onların geldiğini fark etmiyoruz bile."

"Yaa..."

"Birkaç kez bizimle iletişime geçenler oldu. Kütüphane-deki kitapları kendi yazılarına konu etmek için gelen yazarlar, başka yazarların koleksiyonlarına bakıp onlardan faydalanmak isteyen yazar adayları... Sırf yazarın hayranı olduğu için kitaplarına bakmaya gelenler de oldu. Kimiyse kendi vefatından sonra kitaplarıyla nasıl ilgilenileceğini

* NHK (Nippon Hōsō Kyōkai): Japonya'nın kamu yayıncısıdır. Televizyon, radyo ve çevrim içi yayınlar yapar. -ç.n.

görmek istediğini söyleyerek geldi. Tabii bu epey nadir karşılaştığımız bir durum."

"Demek öyle..."

Ardından tekrar bir sessizlik oldu.

"Şey," dedi Otoha çekingen bir tavırla. "Biraz garip bir soru sorabilir miyim?"

"İstediğinizi sorabilirsiniz. Tabii cevaplayabileceğim bir şeyse..."

"Kütüphanemiz tam olarak nasıl ayakta kalabiliyor? Şey, aslında ben bu konuda herhangi bir endişe taşımıyorum fakat ailem özel bir kütüphanenin nasıl ayakta kaldığını, böyle bir işletme şekliyle varlığını nasıl sürdürdüğünü merak ediyor."

"İşletme şeklimiz biraz tuhaf, değil mi?" Sasai onu başıyla onaylayarak devam etti: "Ailenizin sizin için endişelenmesi çok doğal."

"Ama benim gerçekten bu konuda bir endişem yok. Bir aksilik olursa memleketime dönüp, başka bir şirkette çalışabileceğimi düşünüyorum." Ah... Ağzından çıkan sözler yüzünden aniden telaşa kapıldı. "Yani öyle derken... Burada öylesine çalıştığımı, buraya hiçbir şeyi umursamadan geldiğimi falan söylemeye çalışmıyorum. Kütüphanede yalnızca dün, yani bir güncük çalıştım ama öyle muhteşem bir yer ki, mümkünse ömrümün sonuna kadar orada çalışmak istiyorum. Ben yalnızca bu sebeple biraz endişeleniyorum."

Kendini açıklamaya çalışırken nefes nefese kalmıştı Otoha.

"Anladım. Merak etmeyin, ne demeye çalıştığınızı gayet iyi anlıyorum." Yola baktığı için anlamak biraz zordu fakat Sasai'nin yüzünde buruk bir gülümseme var gibiydi. "Hi-

guchi-san, başkalarının ne düşündüğünü fazla önemsiyorsunuz, değil mi? İnce ruhlu birisiniz. Burada biraz rahatlayıp, söylemek istediklerinizi özgürce dile getirebilirsiniz.”

“İnce ruhlu mu? Ah, çok teşekkür ederim.”

Daha önce iş yerinde kimse ona böyle bir şey söylememişti.

“Ben biraz vurdumduymazımdır. Masako-san ve Ako-san da vurdumduymaz değillerse bile yaşları gereği daha soğukkanlılar. Bana kalırsa siz de olan biteni çok fazla kafaya takmadan çalışmalısınız.”

“Siz vurdumduymaz mısınız? Ben hiç öyle düşünmemiştim.” Otoha istemsizce gülmeye başlamıştı. “Tabii, daha dün geldiğim için tam olarak kavrayamadığım çok şey var ama...”

“Yakınlarım bana hep, ‘Sen de ne kadar vurdumduymazsın,’ derler.”

“Ne? Gerçekten mi?”

“Evet, olsun ama... Her neyse, diyeceğim o ki, bu kadar endişelenmeyin. Bundan böyle uzun süre birlikte çalışacağız. İş yerinde rahat olun.”

“Gerçekten çok teşekkürler.” Otoha, yolcu koltuğunda olmasına rağmen olabildiğince eğilerek adama teşekkür etti.

“Şimdi, az önceki konuya gelecek olursak...”

“Ah, evet.”

“Bildiğim kadarıyla kütüphane binası çok önce, adına Balon Dönemi’ denen zamanda bir emlak zengini tarafından, tamamen hobi amaçlı inşa edilmiş. Balon patlayınca

* Balon Dönemi: Japonya’da 1980’lerin sonunda ev ve arazi fiyatlarının hızla yükseldiği, insanların çok para harcadığı ve ekonominin aşırı canlı olduğu dönemdir. 1990’ların başında “balon patlayınca” büyük bir ekonomik durgunluk başlamıştır. -ç.n.

adam iflas etmiş ve kütüphane açık artırmaya çıkarılmış. Ama hiç düzgün kullanılmamış, çok kez el değiştirmiş. En sonunda, terk edilmiş ve harabeye dönüşmüş bir hâldeyken ucuz fiyata alınıp onarılmış. Arka taraftaki apartman da aynı şekilde. Başlarda kütüphanenin sahibi, koleksiyonları alıp kendince düzenlemeye çalışıyordu. Fakat birkaç yıl önce Ryōichi Kaitō..." Sasai birden, konuyu kitapları İngilizceye çevrildikten sonra çok satan, hatta Nobel Edebiyat Ödülü'ne aday gösterildikten sonra satışları daha da artan bir yazara getirdi. Adam yaklaşık beş sene önce vefat etmişti. "Vefatından sonra koleksiyonunu bize bağışladı ve ardından kütüphaneye sürekli ziyaretçiler gelmeye başladı. Ryōichi Kaitō yurt dışında da oldukça popülerdi. Ayrıca koleksiyonunda çok fazla İngilizce kitap bulunduğu için yurt dışındaki hayranları bile kütüphaneye gelir oldu. Bu gerçekten minnettar olduğumuz bir durumdu. Ancak bir gün koleksiyonu kütüphaneden çalındı ve açık artırmaya çıkarıldı. Haberlere bile çıkmıştı hatta."

"Böyle bir şey gerçekten oldu mu?"

"Bu olaydan sonra girişteki güvenliği artırmak için Kuroiwa-san gelmeye başladı. Tabii bu olay bir yandan da ismimizin duyulmasını sağlayıp kütüphaneyi tanınır hâle getirmişti. Yani bizim için talihsiz bir durum gibi görünse de, sonuçta kârımıza olmuş ve bizi biraz olsun rahatlatmıştı. Koleksiyonlarını bize bağışlayan yazarların ve ailelerinin sayısı da böylece arttı. Kütüphanenin ayakta kalmasını istediği için servetinin bir kısmını bize bağışlayanlar bile var. Ayrıca kültürel mirasın korunması adına devlet bize hibe vermeye başladı."

"Öyle mi?"

"Fakat şu da bir gerçek ki kütüphanenin işletilmesini sağlayan asıl para, kütüphanenin sahibinin bireysel varlığından geliyor."

"Ne? Gerçekten mi?" *Yani her şey kütüphanenin sahibinin cebinden çıkıyordu, öyle mi?*

"Aslında..."

"Evet?"

"Biraz önce Tamura Hoca, eğer bugün içinde Shirakawa Hoca'nın koleksiyonunu görmesini sağlarsak vefatının ardından kendi koleksiyonunu bize bağışlayacağını sözünü verdi. Ayrıca yüklü bir miktarda maddi yardımda da bulunacaktı."

"Öyle mi?"

"Eh, ben de öyle karşılıksız iş yapacak değilim sonuçta." Sasai pek huyu olmasa da güldü. "Söylediğine göre, Tamura Hoca'nın koleksiyonunda *Büyük Japonca Sözlüğü* bile varmış. Hem de tüm ciltleriyle, neredeyse el değmemiş şekilde..."

"Japonya'daki en büyük ve pahalı sözlük değil mi o? Sasai-san, hiç öyle görünmeseniz de çok fenasınız." Kelimeler farkında olmadan dudaklarından döküldüğünde Otoha ellerini yine ağzının üstüne kapattı. "Özür dilerim, kendimi kaptırmışım."

"Fark ettim. Ama olsun, bunu iltifat olarak alıyorum. Böyle şeyler için çekinmenize gerek yok. Bu beni mutlu eder."

"Ah, teşekkür ederim."

Arabanın içinde yeniden bir sessizlik oldu, bir süre yalnızca klasik müzik çaldı.

"Higuchi-san, isterseniz uyuyabilirsiniz. Dünden sonra yorgun olmalısınız. Ayrıca sabah eşyalarla da uğraştınız."

"Yoo, gayet iyiyim. Eşyalar geldikten sonra tekrar uyudum."

"Ama daha yolumuz var ve oraya gittiğimizde sizden çalışmanızı istemek zorundayım maalesef. O yüzden dinlenin lütfen."

Otoha hiç uykulu hissetmese de Sasai'nin nazik sözlerinin ardından farkına varmadan uyuyakalmıştı.

"Ben pek öyle iyi huylu veya düzgün biri değilim. Ayrıca neşeli bir yapım da yok." Telaşla dışarı çıkıp Sasai, Otoha ve Tokai'nin arkasından bakarak onları yolcu eden Minami düşüncelere dalmıştı.

Bir kere, "Emredersiniz komutanım!" da neyin nesiydi? Ağzından birdenbire çıkıvermişti işte. Dördünü olabildiğince "neşeli" bir şekilde yolcu ettikten sonra kendini aşırı yorgun hissetti. "Aah ah!" diye iç çekerek sarsak adımlarla resepsiyona döndü.

"Minami Enokida-san."

Biri ona seslendiğinde yerinden sıçrayarak arkasını döndü. Gelenler Masako ve Ako'ydu.

"Burada tek kaldın, her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda!" Yüzüne koca bir gülümseme yerleştirip, başparmağını havaya kaldırarak onları onayladı.

"Gerçekten mi? Pek iyi görünmüyorsun da... Yorulursan söyle, olur mu? Ayrıca Tamura Hoca," bunu söylerken ikinci katı işaret ediyordu. "Bir şey söylerse hiç çekinmeden bize gel lütfen."

"Gerçekten tek başına idare edebilecek misin?" Ako da onun için endişelenmiş gibi görünüyordu.

"Şey..." *Aslında yalnız kalmak istemiyorum. Yanımda biri olsun istiyorum. O yaşlı adam... Daha doğrusu o ihtiyar Junic-hirō Tamura çok ürkütücü. Adam bir kere daha sesini yükseltirse ağlamaya başlayabilirim. "Bir şey söylerse bize gel," diyorsunuz ama o bir şey söylediği anda yanımda biri olmadığı sürece ben bununla yalnız baş etmek zorundayım. Çok korkunç. Tek başıma yapamam ki, zaten Tokai-san da depoya gitti...*

"Hiç sorun değil!"

İçinden geçenlerin aksine onlara yine gülümseyerek cevap vermişti. Bu sefer iki başparmağı da havadaydı ve onları yan yana getirip, her şeyin yolunda olduğunu göstermeye çalışmıştı.

"O ihtiyarı tek başıma haklayabilirim."

"Haklamana gerek yok aslında..." Masako aniden bir kahkaha patlattı.

"Ah, haklısınız. Neyse, en azından 'Ona yenilmem,' diyeyim."

"Yenilsen de sorun değil."

Masako'nun bu söylediği, Minami'yi dumura uğratmıştı.

"Nasıl yani?"

"Öyleyse biz koleksiyon düzenleme odasındayız."

İkili, Minami'nin yüzündeki ifadeyi fark etmemiş olacak ki oradan öylece gitmişti.

"Ako-san, 'Yenilsen de sorun değil,' derken ne demek istedi ki?" Bunu düşünerek resepsiyondaki işi için hazırlanmaya başladı. Fırtına da çıksa kar da yağsa tuhaf bir romancı da çıkagelse kütüphaneyi açmak zorundalardı.

Bilgisayarı açtı, masasını düzenledi. Kütüphanenin resmî e-posta adresine gelen soruları yanıtlamaya başladı. Çoğu, koleksiyonlarla ya da yazarlarla ilgili sorulardı.

"Saitamalı yazar Kiyotaka Ishikawa hakkında bir araştırma yapıyorum. Acaba yazarın koleksiyonunda tıpla ilgili uzmanlık kitapları var mı? Varsa lütfen ne tür kitaplar olduğunun bir listesini bana gönderin."

Belli ki bu e-postayı yazan, kendi memleketinde yerel tarih araştırması yapan biriydi. Muhtemelen bir lisede sosyal bilgiler öğretmeniydi ve emekliliğinin ardından "araştırmacı" gibi takılmaya başlamıştı.

"Ne bileyim ben, hayret bir şey..." İçinden öfkeyle söylendi. "Burası bir halk kütüphanesi değil, ben de gönüllü değilim. Niye tanıyıp etmediğim bir araştırmacı bozuntusuna, sırf bir e-posta gönderdi diye kitap listesi çıkarmak zorunda kalayım ki? Elbette bu tür referanslar bir kütüphanecinin başlıca görevlerinden biri, bunu anlayabiliyorum fakat burada bu kadarına gerek var mı ki?"

"Eğer koleksiyonda ilgi çekici bir şey varsa kütüphanenize gelip kendim inceleyebilirim."

"Pardon? 'Sadece iyi kaynak varsa teşekkür ederim,' falan mı demeye çalışıyor? Bu kişi kesin öğretmen. Yoksa akademisyen mi ki? Böyle üstten üstten konuşmasına bakılırsa kesin öyle."

Ne var ki e-postayı görmezden gelemezdi. Minami, Kiyotaka Ishikawa'nın koleksiyonundaki kitap listesini bulup e-postaya ekleyerek yanıtladı. Olabildiğince kibar görünen ama aslında iğneleyici kelimeler eşliğinde...

"Kütüphanemizle iletişime geçtiğiniz için çok teşekkür ederiz. Sayın Kiyotaka Ishikawa'nın koleksiyonunda tıpla ilgili olan kitapların bir listesini yapmaya başladım fakat tıp konusunda bilgisiz biri olarak bir şeyleri gözden kaçırma ihtimalim olduğunu fark ettim. Koleksiyondaki tüm kitapların listesini size iletmemin ve kitapları sizin gözden geçirmenizin daha uygun olacağını düşündüm."

Elbette tüm kitapların dizin ve sınıflandırma numarası vardı. Bu sayede arama kısmını kullanıp, yalnızca o tür kitapları bularak onları bir liste hâline getirmek mümkündü. Fakat bu e-postayı atan kişide onu rahatsız eden bir şey vardı. Baştan savma bir ricayla, istediği cevabın ânında önüne serileceğini düşünmesine sebep olan bu küstah tavra katlanamıyordu.

E-postayı sinirle göndermiş, gönderdikten sonra içinin rahatlayacağını düşünmüştü. Ancak e-posta minik bir bildirim sesiyle gittiğinde, kendini mesajı yazmadan öncesine kıyasla daha sinirli hissetmişti.

Böyle zamanlarda Minami, *"Kitapları veya onlarla çalışmayı sevmiyor muyum ki?"* diye düşünürdü.

Çocukken çok sessizdi. Parklardan ve okul bahçelerinden nefret ederdi. Her konuda beceriksizdi, hiç atletik değildi. Koşarken aniden yere yuvarlanır, top atarken parmağını incitir; tırmanma merdivenlerinden ve asılma barlarından düşerdi. Bir yerini yaralamadan vakit geçirmesinin tek yolu, evde kalıp kitap okumaktı. Bu onun için bir şans mı yoksa şanssızlık mıydı bilinmez; ama anne ve babası da kitapsever insanlardı.

"Minami, kitapları ne kadar çok seviyorsun öyle."

“Minami, Japoncan çok iyi.”

“Minami, kesinlikle öğretmen ya da kütüphaneci olmalısın.”

Kendisine sürekli böyle söylendiği için Minami üniversitede İngiliz Edebiyatı okumuş, kütüphanecilik ve öğretmenlik sertifikaları almıştı. Fakat lisansını almış olmasına rağmen okul öğretmenliği yapmak istemiyordu. Onun için pek de keyifli geçmeyen okul hayatına dönme düşüncesi bile tüylerini ürpertiyordu.

Tokyo’daki orta düzey bir üniversiteden mezun olduğu hâlde kütüphanecilik işi bulmak pek kolay olmamıştı. Minami en sonunda memleketindeki bir halk kütüphanesine, yarı zamanlı çalışan olmak için başvurmuştu. Bütün yarı zamanlı işler, ne tür bir iş olursa olsun yalnızca üç ay sürüyordu. Şehirdeki kütüphaneler dört bir yana dağılmıştı. Bu yüzden, üç aylık süresi dolanın başka bir yere geçmesi gerekiyordu. Minami’yle aynı durumda olan birkaç kişi daha vardı ve şehirdeki kütüphaneler, onların sayesinde varlığını sürdürebiliyordu. Kimse de çıkıp bu bozuk düzeni düzeltmeye yanaşmıyordu.

Daha mülakat aşamasındayken ona, “Kütüphaneci olarak değil, yarı zamanlı çalışan olarak işe alınacaksınız, kabul mü?” diye sorulmuştu. Yani uzmanlık gerektiren bir iş için değil, herhangi birinin yapabileceği bir iş için alınıyordu. Ve başvurabileceği başka bir iş olmadığından itiraz etme imkânı da yoktu.

Açıkçası Minami kendisi bile, “Bu iş için çok çabalamalıyım,” diye düşünmemişti. En düşük saatlik ücreti alıyordu. Ayrıca kendisine çok yüksek bir maaş alamayacağı da söylenmişti. Ayda çalışabileceği gün ve saatler belliydi, daha

fazla çalışırsa bu ücretsiz mesai olarak sayılıyordu. Emeklilik ve sağlık sigortası kesintilerinin ardından ayda yüz yirmi bin yen kazanıyordu. İşe annesinin yaptığı yemeklerden götürdüğü sürece hayatını idame ettirebiliyordu. Otuz bin yeni eve veriyor, istediği birkaç şeyi alıyor ve hatta biraz birikim bile yapıyordu. Anne ve babası ise, "Kızımız halk kütüphanesinde çalışıyor," derken kendilerini iyi hissediyor, Minami'nin böyle bir hayat sürerken günün birinde biriyle tanışıp evleneceğini düşünüyorlardı.

Sosyal medyayı, halk kütüphanesinde çalışan bir kütüphaneci olarak kullanıyordu. Kullanıcı adı "South"tu.* Aslında ülkenin doğu kısmındaki kenar mahallelerden birinde yaşıyordu fakat kimliğinin açığa çıkmasından çekindiği için, sanki oradan uzak bir bölgede yaşıyormuş gibi davranıyordu. Pek fazla paylaşım da yapmıyordu zaten. Yalnızca, bazen yediği pastanın veya gittiği kafenin fotoğrafını yüklüyor, okuduğu romanlarla ilgili düşüncelerini paylaşıyordu. Fakat buna rağmen birkaç yıl içinde yüzlerce kişi onu takip etmeye başlamıştı. Sıradan ve sakin bir sosyal medya kullanımı vardı.

Bir gün, içinde bulunduğu durumla ilgili öylesine bir yazı paylaştı. Şehrin yönetmeliği gereği yarı zamanlı işlerin üç ayla sınırlı olduğunu ama gerçekte, çalışanların üç ayın sonunda sadece birkaç gün dinlenip, ardından başka bir kütüphanede işe başladığını ve bu döngünün yıllarca böyle sürdüğünü yazmıştı. Net maaşlarının yüz yirmi bin yen olduğunu ve bunun artması gibi bir durumun söz konusu olmadığını da eklemişti. Bütün bunları kendiyle alay eder bir üslupla yazmış olmasına rağmen, yazı bir anda geniş çevrelere yayılmıştı.

* İng. Güney. -ç.n.

Bir erkek sosyal medya fenomeni onun paylaşımını alıntılıyıp, üzerine, *"Üniversite mezunu, kütüphanecilik ve öğretmenlik lisansı olan 'zeki bir kadının' böyle bir duruma düşmüş olması, Japonya'nın temel yapısal sorunlarından biri değil mi?"* yazınca paylaşım daha da yayılmıştı.

Açık konuşmak gerekirse Minami, bu yazıyı birilerinin ilgisini çekmek amacıyla falan yazmamış ve işlerin bu noktaya gelmesiyle şaşkına uğramıştı. Eğer paylaşım biraz daha yayılıp toplumsal bir sorun hâline gelirse, Minami hesabını silmeyi dahi düşünüyordu fakat buna gerek kalmadı, çünkü iki gün sonra paylaşımın yarattığı etki söndü. Yalnızca birkaç bin beğeni ve birkaç yüz retweet aldıktan sonra insanların konusu olmaktan çıktı.

Tam rahatladığını hissettiği sırada onu buraya davet eden bir mesaj aldı:

"Merhabalar,

Tweetlerinizi hep okurum. Kullanıcı adım Seven Rainbow. South-san, geçtiğimiz günlerde kütüphane işiyle ilgili yazdığınız tweetler beni çok şaşırttı. Eğer bir sakıncası yoksa size kitaplarla ilgili bir iş önermek isterim. Ne dersiniz?"

Minami'yi asıl cezbeden şey, kütüphanede tam zamanlı bir işte çalışacak olması veya yazarların koleksiyonlarını toplamak gibi spesifik şeyler değil; çalışma koşullarıydı. Maaşı şimdikinden otuz bin yen daha yüksekti ve yurt ücretsizdi. Son zamanlarda anne ve babası ona devamlı, "Artık evlen," demeye başlamıştı ve bu baskı onu boğuyordu. Günün birinde evlenecekse bile, önce tek başına yaşamayı deneyimlemek istiyordu.

Minami bu kütüphaneye fazlasıyla olumsuz sebepler sonucunda gelmişti. Ve buradaki çalışma ortamı beklediğinden daha iyi çıkmıştı. Huzurlu bir işti, herkes çok nazikti. Otoha gelene kadar oradaki en genç çalışan Minami'ydi. İş yerinin "en küçük çocuğu" rolünü de bir şekilde benimsemişti. Burada çalışan herkes –yaşça ondan çok büyük olan Masako ve Ako, sessiz sakın Sasai ya da ona bir abi gibi davranan Tokai (Tokuda, Minami işe başladığında henüz yoktu)– sanki "her daim neşeli ve biraz da yaramaz bir küçük kardeşe" ihtiyaç duyuyor gibiydi. Dolayısıyla Minami bu rolü bilinçli bir şekilde benimsememişti, daha çok bedeni böyle bir tepki vermeye başlamıştı.

Fakat o günkü gibi bencil kişilerden gelen e-postaları yanıtlarken gerçek benliği ortaya çıkıyormuş gibi hissediyor ve bundan korkuyordu.

"Bu kütüphanede çalışan diğer insanlar gibi değilim..."

İşe ondan sonra başlayan Tokuda ve daha dün başlayan Otoha bile kitaplara karşı tavırlarını hiç gizlemiyor; "Kitapları çok seviyorum!", "Romanlar benim favorim!" gibi sözler söylemekten geri durmuyorlardı. Minami ise iş için gerekli olanların dışında pek bir şey okumaz, öğrenmezdi. Yalnızca işi gereği çok okuduğundan kitap kurdu sanılırdı.

"Elbet bir gün yüzümdeki bu maske düşecek..." Minami da-ima diken üstündeydi.

"Higuchi-san, varmak üzereyiz."

Otoha, Sasai'nin sesiyle gözlerini açtığında dışarısı kapkaranlıktı ve dağın içindeki bir yola girmişlerdi. Gayriih-

tiyari dönüp arkasına baktığında diğer arabanın, yani Tokai'nin arabasının da tam arkalarından geldiğini gördü. Ancak bunun dışındaki her yer kör karanlıktı.

"Kusura bakmayın, uyuyakalmışım."

"Olur mu, uyumanızı ben istemiştim zaten."

"Burası inanılmaz bir yermiş."

"Hâlâ Tokyo sınırları içindeyiz aslında."

Ormanlık alandan çıktıklarında küçük bir köye gelmişlerdi. Biraz daha ilerledikten sonra Sasai, ahşap bir müstakil evin önünde durdu. Ev, tıpkı bir çiftlik evi gibi iki katlı inşa edilmişti ve çevresi bambu ağaçlarıyla çevriliydi. Bir kısmı tarlayı andıran geniş bir bahçesi vardı.

"Biraz bekleyin lütfen." Sasai, şoför koltuğundan inip arabanın arkasına geçti ve oradan iki el feneri çıkardı. Bunlardan birini arkalarındaki arabadan inen Tokai ve Tokuda'ya verdikten sonra diğerinin ışığını yakarak yolcu koltuğunun kapısını açtı ve Otoha'nın ineceği yeri aydınlattı.

"Teşekkür ederim."

Otoha arabadan iner inmez esen soğuk rüzgârla hemen boynunu montunun içine doğru çekti. Kütüphanenin bulunduğu bölge de zaten banliyö olduğu için geceleri çok soğuk olurdu ama burası kesinlikle bir iki derece daha soğuktu.

"Her yer zifirî karanlık. Dikkatli olun."

Dördü birlikte el fenerlerinin ışığı sayesinde çiftlik evi tarzındaki evin kapısına geldiklerinde, Sasai cebinden çıkardığı anahtarları şingırdatarak kapıyı açtı.

"Burası hâlâ Tokyo havası taşıyor olsa da benim memleketime çok benziyor," diye düşündü Otoha. Kendi evleri şehir için-

deki bir apartman dairesiydi fakat çoğu arkadaşının evi tıpkı burası gibiydi.

“Depo burası mı?”

“Evet. Burası da kütüphanenin sahibinin beğenip aldığı evlerden biri. Arkada bir depo var, orada kitaplarımızı saklayabileceğimizi düşünmüş.”

“Anladım...”

“İlk bakışta basit bir ahşap ev gibi görünüyor, eski olduğu için nem falan insanın gözünü korkutuyor fakat burası keresteden yapıldığı için şaşırtıcı derecede sağlam. Ama yine de kütüphanenin sahibi, yakında düzgün bir depo alıp her şeyi oraya taşımayı planladığını söylemişti.”

Tokai, “Yine de içerisi aşırı soğuk,” dediğinde Tokuda da onu başıyla onayladı.

“Şu ışıkları açayım.”

Sasai girişteki ışıkların düğmesine bastığında tık diye bir ses duyuldu ve etraf bir anda aydınlandı. Bununla beraber, Otoha farkında olmadan tuttuğu nefesini dışarı verdi ve sadece bu bile ona biraz ısındığını hissettirdi.

Evin girişi dahi neredeyse Otoha'nın yurt odası kadar genişti. Duvarda, evin eski sahibine ait izlenimi veren ahşap bir kartal figürü asılıydı.

Sasai sürgülü kapıyı araladığında oldukça ferah bir odayla karşılaştılar. Odanın tam ortasında gömülü bir ocak duruyordu.

“Vay be, burası muhteşem! Han olarak bile kullanılabilir,” dedi, o âna dek sessizliğini koruyan Tokuda.

“Siz de mi ilk defa geliyorsunuz, Tokuda-san?”

“Hayır, daha önce bir kez gelmiştim ama o zaman yalnızca evin ek binasındaki kitapları almaya gitmiştim.”

“Buranın ek binası da mı var?”

“Evet, arka tarafta müstakil bir ev daha var.”

Gömülü ocağın bulunduğu odanın yan tarafında mutfak, onun arkasında ise oturma odasına benzeyen, geleneksel Japon tarzında iki oda vardı ve içeride bir yığın karton kutu duruyordu.

“Shirakawa Hoca’nın koleksiyonu burada.”

“Vay canına, bunlar onun mu?”

“Evet, hadi bir an önce bunları arabalara taşıyalım.”

“Bu hâlde mi taşıyacağız?” Tokuda hâlimden hiç memnun görünmüyordu. “Çok soğuk değil mi?”

“Pekâlâ, ısıtıcıyı açayım mı? Ama söyleyeyim, bu ısıtıcı ev yenilenirken geçici olarak buraya konmuş, o yüzden biraz küçük ve etkisiz kalıyor maalesef. Biz kutuları taşımayı bitirene kadar hiç ısınmayabilir bile.”

Yine de Sasai gidip ısıtıcıyı çalıştırdı. Garip bir uğultu sesinden sonra odanın köşesindeki ısıtıcı çalışmaya başladı. Gerçekten de yalnızca hava üflüyordu ve odayı ısıtacağına daha da soğutuyor gibiydi.

“Ako-san ile Masako-san’a sordum, Shirakawa Hoca’ya ait toplam yirmi üç kutu var. Hepsinin üstünde ve yanında ismi yazıyor.”

“Mesela bu, değil mi?” Otoha kutulardan birini göstererek sordu.

“Buradakilerin hepsi ona ait gibi duruyor.”

“Çok fazla...”

“Bir yazar için bu normal bir miktar aslında.”

Ardından konuşmayı kesip hep birlikte kutuları taşıma-ya başladılar. Otoha'ya kendisini zorlamamasını söyleyip küçük kutuları uzatıyorlardı fakat içleri kitapla dolu olduğu için onlar da oldukça ağırdı.

Oda bir türlü ısınmıyordu ve yerin soğukluğu sanki Otoha'nın ayaklarının altından tüm vücuduna yayılıyor gibiydi. Otoha kısa bir süre içinde tüm vücudu donmuş gibi hissetti. Ahşap zeminde yürümek, çıplak ayakla buz pateni yapmak gibiydi. Buraya sadece ince bir çift çorapla geldiğine çoktan pişman olmuştu.

Yine de oda ve araba arasında birkaç kez gidip geldikten sonra, yaklaşık otuz dakikada kutuları taşıma işini bitirmişlerdi. Tam o sırada Otoha, odanın biraz ısındığını hissetti ama bunun sebebi belki de hareket etmiş olmasıydı. Ev hâlâ öyle soğuktu ki...

Dönüş yolculukları, buraya gelirken yaptıkları yolculuğa kıyasla daha sessiz geçiyordu. Otoha dönüşte arabayı kendisi kullanmayı teklif ettiyse de Sasai bunu kabul etmemişti.

“Banliyöde olsak bile sonuçta hâlâ Tokyo'dayız ve yollar, buraya henüz dün gelmiş biri için pek uygun değil. Ayrıca araba kullanmayı severim.”

Otoha kendi memleketindeyken araba kullanırdı ve dağlık yollara aşina olduğu için direksiyon hâkimiyetine güvenirdi fakat o an bunları söyleme gereği duymadı.

Yalnızca bir kez konbini* gördüklerinde durmuş, nöbetleşe tuvalete gittikleri ve sıcak kahve içtikleri bir mola vermişlerdi.

* Konbini: Japonya'da 24 saat açık olan, yemek ve çeşitli hizmetler sunan market zincirlerine verilen isim. -ç.n.

“Dönmeden bir restoranda hafif bir şeyler mi yesek?”

Tokai’nin önerisi, Sasai’nin başını iki yana sallayıp telefonunu çıkarmasıyla reddedilmişti. Ekranda, Masako’dan gelen birkaç arama ve Minami’dan gelen birkaç mesaj bildirimi vardı.

“Az önce Masako-san’ı aradım. Tamura-san’ın sabrının sonuna gelmek üzere olduğunu söyledi.”

“Anladım.”

Minami ise mesajlarında, “Gelmenize kaç dakika kaldı?” ve “Kahveden nefret ettiğini söyledi,” gibi şeyler yazmış, ona defalarca ağlayan yüz ifadeleri göndermişti.

Dördü birden bakışıp istemsizce iç çekti.

“Kaza yapıp tutuklanacak kadar ileri gitmeyelim elbette ama olabildiğince hızlanalım.”

Herkes Sasai’yi başıyla onayladı.

Yeniden arabaya bindiklerinde sessizlikleri devam etti. Kütüphanenin bulunduğu bölgenin isminin yazılı olduğu bir yol tabelası gördüklerinde Otoha rahatladığını hissetti.

“Ah, bu arada size söylemek istediğim bir şey var,” dedi Sasai, kütüphane görüş alanlarına girmişken.

“Nedir?”

“O ev, yani bugün gittiğimiz depo niyetine kullanılan ev, aslında çok güzel bir yer. Bu akşam hava çok soğuk olduğu için orası aklınızda yalnızca zor dakikalar geçirdiğiniz bir yer olarak kalabilir belki ama eğer fırsatım yakalarsanız, bir dahaki sefere hava güzelken gidin lütfen.”

“Öyle mi? Tamamdır.” Otoha, “*Şimdilik hiç öyle bir niyetim yok,*” diye geçirdi içinden.

Kütüphanenin kapısının önündeki üçlü; Masako, Ako ve Minami, el arabaları hazır bir şekilde bekliyorlardı.

“Hoş geldiniz. Biz de ha geldiler ha gelecekler diye sizi bekliyorduk,” dedi Masako.

“O adam keşke oturma odasına kalsaydı ama kütüphaneyi dolaşıp, ‘O beş para etmez kitabı mı okuyorsun?’ ya da ‘O kitap çok satanlarda bile değil ama sanki çok önemliymiş gibi onu okuyorsun,’ gibi laflarla insanlara bulaştı. Hatta kafeye gidip Kinoshita-san’ın menüsüne bile dil uzattı ve neredeyse kavga çıkarıyordu.” Minami yüzündeki bıkkın ifadeyle söylendi.

“Onunla uğraşmak zorunda kaldığınız için üzgünüm. Ben de sürekli, keşke onu reddedebilseydik diye düşündüm durdum.”

“Eh, neyse ki Kuroiwa-san sürekli onun peşindeydi. Onun sayesinde daha kötü şeyler yaşamaktan kurtulduk sanırım.”

“Gerçekten üzgünüm.” Sasai, başını olabildiğince öne eğmişti.

“Sizin suçunuz değil ki, Sasai-san.” Aralarında bir tek Masako neşeli kalabilmişti. “Ee hadi, kutuları içeri taşıyalım.”

İlk olarak erkekler kutuları arabadan indirip el arabalarına yüklediler. Hepsi birden Otoha’ya dinlenmesini söyledilerse de Otoha, Ako’nun el arabasındaki iki kutunun pek dengede durmadığını, sürekli sallandığını fark edince duruma el atmaya karar verdi.

“Arabayı ben iteyim, Ako-san. Siz kutuları sabit tutabilir misiniz?”

“Bu kutular ağzına kadar dolu olduğu için üstleri kaba-
rık ve bir türlü dengede durmuyor.”

Asansörle ikinci kata çıkıp oturma odasına girdiklerin-
de, Tamura’yı kanepede bitkin düşmüş bir hâlde, yayılarak
otururken buldular.

“Sonunda geldiniz mi?”

Teşekkür bile etmemişti. Bu sözleri Otoha’yı sinirlendir-
diyse de, düşününce yaşlı adamın öğleden beri beklediğini
fark etti ve yorgun düşmüş olması doğal diye düşündü.

Ako ve diğerleri ona hiç cevap vermeden el arabasında-
ki kutuları birer birer indirip, üstlerindeki bantları sökerek
açmaya başladılar.

“Ah, ah...” Ako’nun sımsıkı bantlanmış kutulardan bi-
riyle boğuştuğunu gören Tamura bağırmaya başladı:

“Bir şey versenize, makas... Ya da hayır, bıçak falan...”

“Maket bıçağı mı demeye çalışıyorsunuz?” diye sordu
Minami, ifadesiz bir şekilde.

“Evet. Maket bıçağıyla daha kolay açamaz mısınız işte?”

“Kitaplara zarar verebilir. Bu kitaplar çok kıymetli. Buna
izin veremem.”

Masako’nun keskin sözlerinin ardından, beklendiği üze-
re adam konuşmayı kesmişti.

Onlara o kadar acele ettirmiş olmasına rağmen Tamura,
kutuların hepsi açılana kadar içlerine hiç göz atmadı, yal-
nızca kutuların yanında öylece dikildi.

Son kutuyu da açtıktan sonra Sasai, “Hepsi bu kadar,” dedi.

“Öyle mi? Peki. Şimdi hepiniz dışarı çıkın. Gerisini ben
hallederim.”

Yine teşekkür etmemiş, aksine sanki kendisi onlara bir şeyler lütfetmiş gibi konuşmuştu.

Neyse ki sonunda kutularla işleri bitmişti. Herkesin durup derin bir oh çekerek rahatladığı dakikalardı.

“Bunu yapamayız.” Masako yine keskin bir tavırla konuştu. “Shirakawa Hoca’nın kitaplarım daha düzenlemedik bile. Kaç kitap olduğunu saymadık, indeks veya katalog hazırlamadık. Buradan bir kitap kaybolursa anlamayız bile.”

“Yani benim buradan kitap çalacağımı mı söylemeye çalışıyorsun?”

“Kaybolursa, dedim. Bir şekilde kitaplar ortadan kaybolursa bunu bilemeyiz ve başımıza dert olur.”

“Benden şüpheleniyor musun sen? Ben böyle bayat bir herifin bayat kitaplarını çalacak bir adam mıyım sence?”

“Adam veya kadın olmanızın bununla bir ilgisi yok. Kitaplar kaybolursa sorun olur, diyorum sadece. En azından birimiz burada sizinle kalsın.”

“Yani sizin kitaplarınızı çalıp çalmadığımı gözetlemek istiyorsun, öyle mi?”

Tamura, sarf ettiği her kelimedede sesini daha tok, yüksek ve ürpertici bir hâle getiriyordu. En sonunda sanki bir yakuza filminden fırlamış gibi konuşmaya başladı. Fakat Masako hiç oralı olmadı. Adam sesini yükseltip iri yarı cüssesiyle onun cılız bedeninin üzerine eğildiğinde bile...

“Ben bir kere bile hırsızlık lafı etmedim. Ayrıca bunların bizim olduğu konusunda yanıyorsunuz. Buradaki kitapların hepsi, yazar kategorisine giren insanların arkalarında bıraktığı kültürel miraslardır. Dolayısıyla milletin, hatta tüm insanlığın hazinesidir. Elbette, siz de arkanızda kitaplar bı-

rakırsanız aynı şey onlar için de geçerli. Biz onları da aynı titizlikle koruruz. Çünkü biz yazarları severiz."

Tamura'nın öfkeden şişen suratı aniden ufaldı.

"O zaman, sen... Sen kalabilirsin," dedi, parmağıyla Masako'yu işaret ederek. "Ama diğerleri çıksın."

"Tabii."

Sasai bir şeyler söyleyecekmiş gibi olduysa da Masako başını sallayarak onu susturdu.

"Hocayla ben ilgileneceğim. Siz çıkın lütfen."

Masako hariç herkes sırayla odadan çıktı.

"Masako-san inanılmaz değil mi?" dedi Otoha.

"Bilgisayarın olmadığı dönemlerden bu yana kütüphanecilik yapan insanların tavırları gerçekten de çok farklı oluyor," dedi Tokai başını sallayarak.

"Durumun bununla bir ilgisi var mı?"

"Var tabii ki. Masako-san gibiler, kendi kütüphanelerindeki beş bin kitabın adını, içeriğini ve yerini ezbere bilmek zorunda oldukları bir dönemden geliyorlar."

"Vay canına..."

Resepsiyona döndüklerinde Kuroiwa, dışarıdan içeri giriyordu. Otoha ve diğerlerine yaklaşıp, başparmağıyla dışarıyı işaret ederek, "Az önce şu arabamın şoförüne, yani o büyük hocanın şoförüne sordum da..." dedi.

O sırada Otoha, Kuroiwa-san'ın karton kutuları taşımaya yardım ettiğini ama sonlara doğru ortadan kaybolduğunu hatırladı.

"Bir şey öğrenebildiniz mi?"

“Kinoshita-san'ın şişeye koymasını rica ettiğim kahvesinden ikram ettim ona. Hocanın özel şoförü değilmiş. Bir araç kiralama şirketinin sözleşmeli çalışanıymış, sadece gerektiği zamanlarda onun için şoförlük yapıyormuş. Ayrıca hocanın onu sık sık çağırdığını söyledi, bu yüzden hocayı oldukça iyi tanıyor gibi görünüyor.”

“Demek öyle...”

“Tabii kuralları katı bir araç kiralama şirketinde çalıştığı için ağzı sıkı. Öyle bir kahveyle falan pek konuşmadı ama hocanın, normalde dışarı çıkarken yanına sekreter olarak yayınevinden bir editör veya satış personelinin aldığını söyledi.”

Otoha, bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamaya çalıştı.

“Kibirli, insanları istediği gibi kullanan, çantasını taşıtan, sürekli ‘Şunu yap, bunu yap!’ diye etrafa emirler yağdıran biri olduğu için kimse onu sevmezmiş. Ayrıca, yemek parasını ve araç kiralama ücretini bile yayınevine ödetmeye çalışacak kadar cimri biriymiş. Hem de araç kiralama ücretini aslında masraf olarak gösterebilecekken...”

“Şoförü pek konuşturamadığını söylese bile ondan bir sürü şey öğrenmiş, sonuçta eski bir polis...” Otoha adamın bu becerisinden sahiden etkilenmişti.

“Bugün yanında bir editör getirmediğini görünce şoför çok şaşırmış. Herhâlde çok önemli ve kimsenin bilmesini istemediği bir iş diye düşünmüş.”

“Yaa...” Herkes aynı anda başını salladı.

“Demek ki Shirakawa Hoca'nın koleksiyonu onun için çok önemli,” diye mırıldandı Sasai.

“İyi de bütün bunların sebebi ne?” Otoha, bir cevap beklemeden, kendi kendine sorarcasma mırıldanmıştı.

“Benden bu kadar.” Kuroiwa, Sasai’nin omzuna pat pat vurdu. “Muhtemelen gerisi sizde.”

“Evet, sanırım öyle.”

“Ne olur ne olmaz, ben yine de gidip oturma odasının kapısında bekleyeyim.”

“Ah, lütfen... Size zahmet...”

Kuroiwa’nın yanlarından uzaklaşmasını izlediler.

“Eh, bu işin kaç saat süreceğini bilmiyoruz. Hadi hepimiz normal işlerimize dönelim,” dedi Ako. “Otoha ve ben koleksiyon düzenleme odasına gideceğiz, diğerleri de ziyaretçileri karşılamak için hazırlık yapar.”

Onun sözlerinin ardından herkes yavaşça başını salladı ve kendi yerlerine döndü.

Otoha, Ako’yla birlikte koleksiyon düzenleme odasına gitti ve önceki gün yaptıkları işe devam ettiler. Kendisi kitaplara dikkatlice damga basıyor, Ako da kitapları sisteme kaydediyordu.

Bir süre odada yalnızca Otoha’nın damgasından çıkan tak tak sesleri ve Ako’nun not alırken veya bilgisayarda bir şeyler yazarken çıkardığı sesler duyuldu. Fakat bu, Otoha için fazlasıyla rahatlatıcı bir andı; ona hiç kötü hissettirmiyordu.

Başını kaldırıp saate baktığında, Tamura ve Masako’yu o odada bırakmalarının üzerinden yaklaşık bir saat geçtiğini gördü.

Ako, Otoha’nın saate baktığını fark edince, “Şu an ne yapıyorlar acaba?” diye mırıldandı.

“Masako-san'ı azarlıyor mudur ki?”

“Aman, biraz azarlanmak Masako-san'ı yıldırılmaz.”

Karşılıklı kıs kıs güldüler.

“Ako-san, Masako-san'la eski arkadaş mısınız?”

“Yoo, burada tanıştık.”

“Ne? Gerçekten mi? O kadar iyi anlaşıyorsunuz ki çok uzun zamandır arkadaşsınızdır diye düşünmüştüm.”

“Yok. Masako-san eskiden büyük bir kütüphanede çalışıyormuş. Bense tam tersi, Şizuoka'da istasyonun karşısındaki küçük bir kitabevinde çalışırdım.”

“Yaa, öyle mi?”

“Masako-san, tuttuğunu koparan biriymiş. Hani 'kariyer kadını' derler ya, ondan işte. O sırada benim çalıştığım yer sigara, gazete ve kırtasiye ürünlerinin birlikte satıldığı ufak bir dükkândı işte.”

“Ah, ama aynı anda bu kadar çok şeyle ilgilenince insan, çevresindekilerin ne istediğini hemen anlamaya başlıyor, öyle değil mi?”

“Doğru söylüyorsun, aynen öyle. O zamanlar konbini falan yoktu tabii. Hangi evin babası ne marka sigara içiyor, hangi evin çocuğu kaç yaşına girdi, kim hangi tür kitapları seviyor falan, her şeyi bilirdim.”

“Dükkânı ailenizle birlikte mi işletiyordunuz?”

“Evet, ailemle birlikte işletirdik.”

Otoha bir an, aileden kastının anne ve babası mı yoksa eşi mi olduğunu soracak gibi olduysa da kendini tuttu. Nedense bunun fazla özel bir soru olabileceğini hissetmişti. Zaten Ako'nun burada, yurttaki tek başına yaşaması, hem

dükkânın hem de Ako'nun başından bir şeyler geçtiğinin işaretiydi.

Otoha bir derin nefes almıştı ki odanın kapısı açıldı. Hemen başını kaldırıp baktı. Gelen Masako'ydu.

"Masako-san!"

"İyi misiniz?"

Masako başını hafifçe sallayarak iyi olduğunu söyledi ve onları eliyle dışarı çağırdı.

"Tamura Hoca herkesin oturma odasında toplanmasını istiyor."

"Ne?"

"Merak etmeyin, teşekkür etmek istiyormuş."

Otoha hemen Ako'yla göz göze gelip, "Şükürler olsun," dedi.

"Ben diğerlerini çağırmaya gidiyorum, siz de oturma odasına geçin lütfen."

Oturma odasma girdiklerinde Sasai'nin çoktan geldiğini ve Tamura'nın onun elini oldukça sert bir şekilde sıkıldığını gördüler.

"Teşekkür ederim! Sana gerçekten çok teşekkür ederim!"

"Rica ederim efendim, bir şey yapmadım ki..."

İngilizcedeki "shake hands" ifadesinde olduğu gibi, Sasai'nin elini aşağı yukarı sallayarak sertçe sıkıyordu. Onlara bakarken, "*Tıpkı politikacıların el sıkışması gibi...*" diye düşündü Otoha.

"Size de çok teşekkür ederim. Bugünkü kaba tavırlarım için çok üzgünüm. Lütfen mazur görün!"

Tamura'nın yanaklarında gözyaşı izleri vardı.

* İng. Tokalaşmak, el sıkışmak. –ed.n.

"Yaptığı kabalıklar neyse de... Böyle ölçüsüz bir tip benden uzak dursa daha iyi..."

Adamın Sasai'nin elini bıraktığını gören Otoha, hemen Ako'nun arkasına doğru geçti.

"Gerçekten size minnettarım! Öyle minnettarım ki size!"

Fakat adam yine de Otoha'ya yönelmişti. Otoha tam geriye doğru kaçacaktı ki Ako doğrudan, "Teşekkür ederiz. Böyle düşünmeniz bile yeter," diyerek, Tamura ve Otoha'nın arasına girdi. Bu, fazlasıyla nazik ama bir o kadar da net bir reddetme şekli olmuştu.

"Öyle mi?"

"Özür dilemenize gerek yok. Biz zaten işimizi yaptık. Lütfen kendinizi daha fazla yormayın."

Bu sırada Minami, Tokai ve Tokuda da gelmişti. Tamura aynı şekilde, devamlı yerlere kadar eğilerek onlardan da özür diledi.

"Belki de kötü biri değildir ama... Nasıl desem, iyiliği de kötülüğü de uçlarda sanki. Madem nazik biri olabiliyordu, keşke başta öyle davransaydı..."

"Ah, hepiniz geldiniz mi?" Tamura, odaya şöyle bir göz attı. *"Bugün yaşananlardan dolayı üzgünüm. Yarattığım kargaşa yüzünden kusuruma bakmayın. Bunu da yine edebiyata duyduğum aşkın bir sonucu olarak görün lütfen. Şey, özrümün yanında bir de artık bu kütüphaneyi destekleyeceğimi bilmenizi isterim. Ayrıca, belki Sasai-kun* size bahsetmiştir ama..."*

* Kun: Japoncada genellikle erkek çocuklara veya aynı yaş grubundaki erkeklere karşı kullanılan samimi bir hitap eki. Öğretmenlerin öğrencilere ve iş yerinde üstlerin genç çalışanlara hitabında da kullanılabilir. -ç.n.

Sasai'ye baktıktan sonra devam etti.

"Elbette kendi kitap koleksiyonumu size bağışlayacağım. Ayrıca her yıl ufak bir miktar da olsa buraya maddi bağışta bulunmak istiyorum."

Hemen yanında duran Sasai hafifçe başını salladı.

"Kısacası, eğer yardımcı olabileceğim bir şeyler olursa lütfen hiç çekinmeden benimle iletişime geçin..."

"Eğer bir sakıncası yoksa..." Masako kibar ama net bir ses tonuyla araya girdi. "Buraya gelme nedeninizi anlatmak ister misiniz?"

"Yok, bu biraz..."

"Fakat siz buradan ayrıldıktan sonra her hâlükârda benim onlara bir açıklama yapmam gerekecek. Bütün bu karışıklardan sonra... Bu yüzden her şeyi kendiniz anlatsanız daha iyi olmaz mı?"

"Öyle mi diyorsunuz?"

Tamura bir an ne yapacağını bilemiyormuş gibi görünse de hemen ardından, "Ne olacaksa olsun!" dercesine bir ruh hâline girip konuşmaya başladı:

"Belki içinizde bilenler vardır, bu Shirakawa-kun denen adam benim biricik rakibimdi. Muhteşem eserler kaleme aldığı gençlik dönemlerinde, yani çok eskiden, zaman zaman buluşur ve işlerden, romanlardan konuşurduk. Ona gerçekten imrenirdim. Kıskanılası bir zekâsı vardı, aynı zamanda çok kibar biriydi. Saatlerce ucuz içkiler içip sohbet ederdik. Böyle rahat konuşabildiğim tek meslektaşım oydu."

Tamura'nın yüzünde, o zamanlara dair duyduğu özlemi gösteren bir gülümseme belirmişti.

“Ancak önemsiz bir meseleden ötürü aramız açıldı. Sonrasında hiç konuşmadık ve ben, acaba benimle hep alay mı etmişti diye düşünmeden edemedim.” Bir anlığına Masako’yla bakışıp, başını belli belirsiz salladı ve devam etti: “Koleksiyonunun buraya bağışlandığını duyduğum için geldim. Buna artık bir son vermek istedim. Onun hakkında büyük bir duygu karmaşası içindeydim. Acaba gerçekten harika biri değil miydi, benimle yalnızca alay mı etmişti diye düşünmeye bir son vermek istedim. Ona, yazdığım ilk birkaç kitabı vermiştim hatta imzalamıştım da. Aramız bozulduktan sonra bunu yapamadım tabii... Eğer koleksiyonunda kitaplarımın hiçbirisi yoksa muhtemelen beni kıskandığı için kitaplarımdan kurtulan alçak bir adamdır diye düşünecektim.”

“Peki, kitaplar koleksiyonda mı?” Sasai, soran gözlerle Masako’ya baktı. Masako ise başını yavaşça iki yana salladı. Bu hem “Bırakalım da hoca anlatsın” hem de “Kitaplar koleksiyonda yoktu” anlamına geliyor olabilirdi.

“Evet. Hem de tüm kitaplarım... Yalnızca ona verdiklerim değil, bugüne kadar yayımlanan bütün kitaplarım... Hepsini özenle okumuş.”

Hoca aniden gözyaşlarına boğuldu. Yüzünü kollarının arkasına gizleyip gözyaşlarını beceriksizce sildi.

“Meğer asıl alçak olan benmişim, ha? Bu beni gerçekten kahretti. Neden bir kere bile onunla iletişime geçmek için çabalamadım ki?”

Bir süre odada yalnızca, Tamura Hoca’nın gözyaşlarına karışan hıçkırık sesleri duyuldu.

Tamura, Shirakawa'nın kitaplarına baktıktan sonra arabasına atlayıp oradan ayrıldığında, saat akşamın onu olmuştu.

Araba gözden kaybolduktan sonra Sasai arkasını dönüp, "Hepimize geçmiş olsun," dedi. Ve diğerleri de aynı şeyi tekrarlayıp onu başlarıyla selamladılar.

"Herkes çok teşekkürler."

"Hepiniz çok yorulmuş olmalısınız."

"Ah, resmen tükendik."

Hepsi o gün için birbirini takdir eder gibiydi.

"Hadi hepiniz akşam yemeğinizi yemeye gidin lütfen," dedi Sasai. "Resepsiyona ben bakarım."

"Olmaz, bugün resepsiyonda biz duracağız," diye ona karşı çıkan Masako, farklı bir öneride bulundu. "Sasai-san, siz depoya gidenler olarak yemeğe önce çıkın lütfen."

"Hayır, ben henüz acıkmadım." Sasai onun önerisini net bir şekilde reddetti. "Hem ikinizin de dinlenmesi gerek."

"Lütfen gidip yemeğinizi yiyin, Sasai-san. Muhtemelen Kinoshita-san da akşam yemeğinin gecikmesinden rahatsız olmuştur. Ben daha sonra evden getirdiğim yemeği yiyeceğim."

Ako'nun yönlendirmesiyle Sasai, Tokai, Tokuda ve Otoha yemeğe birlikte gitmişlerdi.

İkinci kata çıkarlarken Tokai, Otoha'nın kulağına gizlice, "Sasai-san'm başkalarıyla birlikte yemeğe çıktığım ilk defa görüyorum sanırım," diye fısıldadı.

"Gerçekten mi?"

“Yani pek sık rastlanan bir durum değil. Hep tek başına takılan biri olduğu için...”

“Bugün Masako-san öyle söyledi diye mi bizimle yemeğe geliyor yani?”

“Onun da etkisi vardır tabii. Ayrıca muhtemelen çok yoruldu.”

Ako'nun da tahmin ettiği gibi Kinoshita onları beklerken sinirlenmişti.

“Bugün Mamaya günü olmasma rağmen kimse erken gelmeyince pilav arttı. Ne yapsam diye düşünüyordum ben de. Sıcak sıcak yiyin istemiştim ama...”

“Mamaya mı?”

Otoha ona bunun ne anlama geldiğini sormak istemişti ki Kinoshita hiçbir şey söylemeden hızla mutfağa gitti.

Dördü de oturup birbirlerine bakmaya başladıklarında, Otoha sanki hep beraber bir izakaya* masasında oturuyorlarmış gibi hissetmişti. Fakat bunu içkili bir arkadaş buluşmasından farklı kılan şey, kimsenin konuşmaya yanaşmamasıydı. Otoha, karşısında oturan Sasai'nin solgun yüzüne baktığında muhtemelen kendisinin de aynı durumda olduğunu düşündü.

“Kusura bakmayın, beklettim.”

Kinoshita herkesin yemek tepsisini teker teker getirip önlerine bıraktı. Tepside çorba, iki çeşit garnitür ve turuncu pilav vardı.

“Bu nedir?”

* İzakaya: Japonya'da alkollü içeceklerin yanında çeşitli sıcak-soğuk yemeklerin de sunulduğu geleneksel bir meyhane türüdür. Genellikle iş çıkışı buluşmaları ve arkadaş sohbetleri için tercih edilen mekânlardandır. -ç.n.

“Havuçlu pilav! İsteddiğiniz kadar yiyin, daha çok var!”

Bu gerçekten de içinde bol havuç olan, hatta havuç dışında neredeyse hiçbir şeyin görünmediği türden bir pilavdı.

Otoha önce çorbanın tadına baktı. Patateslerin iri iri ezildiği koyu kıvamlı bir çorbaydı. Görünüş itibarıyla pek iddialı durmasa da Otoha, çorbadaki derin lezzetin tüm vücuduna işlediğini hissetti ve derince bir iç çekti. Fakat bu, Tamura’nın karşısındaki iç çekişlerinden farklı olarak sıcak bir memnuniyet taşıyordu.

Ardından sıra havuçlu pilavdaydı. İlk lokmasının ardından kendini tutamayıp, “Ah, çok lezzetli...” diye mırıldandı. Havuçların tatlılığı, soya sosunun aroması... Hem hafif hem de çok lezzetli bir yemektir.

“Mamaya, Kuniko Mukōda-san’ın kız kardeşine işlettiği restoranının ismi,” dedi Sasai, bir yandan da havuçlu pilavını yiyordu. Çubuğuyla oldukça küçük lokmalar alıyor, onları uzun uzun çiğniyordu. İfadesi değişmediği gibi yüzü ve hatta ağzı da neredeyse hiç hareket etmiyordu. Zarafetten ziyade titiz ve ölçülü davranmaya çalışır gibiydi.

“Öyle mi?”

“Higuchi-san, Kuniko Mukōda-san’ın kitaplarını okudunuz mu?”

“Yalnızca birkaç denemesini okumuştum. Piyes ve senaryo okumakta pek iyi değilim. Okuduğum denemeleri çok beğenmiştim, daha fazlasını okumak istemişim ama bir türlü fırsatım olmadı.”

“Daha çok yeni çıkan kitapların satıldığı kitabevlerinde çalışanlar için durum biraz öyle sanırım.” Tokai, “Yapacak bir şey yok,” dercesine başını salladı.

Otoha ise istemsizce, kulağa bahane gibi gelebilecek şekilde durumu açıkladı:

“Sürekli okumak istediğimiz veya okumamız gereken yeni kitaplar çıkıyor çünkü...”

O sırada Tokuda, “Ne kadar yersem yiyeyim bunun tadı hâlâ çok güzel ama...” diye kendi kendine mırıldandı.

“Sahiden öyle. Yalnızca havuç ve kızarmış tofu ile bu kadar lezzetli olması inanılmaz.”

“Hem de çok sağlıklı.”

“Ayrıca yorgunken de çok iyi gidiyor.”

Garnitürler; lotus kökü salatası ve sarıkuyruğun artan kısımlarından yapılan haşlama yemeğiydi. İkisi de oldukça hafif bir şekilde tatlandırılmıştı ve lezzetleri pilavla çok uyumluydu.

Onlar sohbet ederlerken Kinoshita geldi ve alaycı bir gülümsemeyle, “Bugünkü ziyaretçimiz çok korkunçtu, değil mi?” dedi.

“Kafeye de gelip bir şeyler söylemiş sanırım. Size verdiği rahatsızlıktan ötürü özür dilerim,” dedi Sasai.

“Adam gelip, ‘Madem burası kitaplardaki yemekleri yapan bir kafe, şu yemek neden yok, bu yemek neden yok?’ diye şikâyet edip durdu.”

“Gerçekten mi?”

“Muhtemelen kendi kitaplarındaki yemekler menüye uyarlanmadığı için biraz bozuldu.”

“Olabilir.”

“Etrafta gezinip, ‘Bunların hepsi eski yazarların eski kitapları, bunları kim ne yapsın? Kimse okumaz ki,’ falan dedi.”

“Gerçekten çok kaba biri.”

“Yani kendi dükkânım olsaydı... Hele kahvecide çalıştığım zamanlardaki bir müşterim olsaydı onu hemen dükkândan kovardım ama...” diye mırıldandı Kinoshita. “Şimdi durum farklı olduğu için sabretmek zorunda kaldım.”

Sasai ayağa kalkıp eğilerek, “Gerçekten çok üzgünüm,” diye tekrar özür diledi.

“Sorun değil, Sasai-san, sorun değil. Sizin özür dilemeniz gereken bir şey yok zaten. Hem onu boş verin de...” dedi Kinoshita, yaramaz bir çocuk gibi gülümseyerek. “Bugün çok yorulmuşsunuzdur. Kütüphanenin kapanmasına da sadece bir saatçik kaldı. Bugün menüde yerel biralardan var, birer kadeh içmeye ne dersiniz?”

“Ne?” Tokai şaşkınlıkla bakışlarını hemen Sasai’ye çevirdi.

“Bilmiyor musunuz? Mamaya restoranı, bir kadının tek başına gelip garnitürlerle, yani lotus salatası veya etli patates güveci eşliğinde bir kadeh içebileceği, kapanışı da küçük bir parça pilavlı köri ile yapabileceği bir konseptteymiş.”

“Öyle miymiş?”

“Eh, o dönemler bir kadının tek başına bir restorana, hele ki içki içilen bir restorana gitmesi biraz zormuş. Bu yüzden, bizim de bu konsepti yansıtabilmemiz için birer kadeh içkiye ihtiyacımız var.”

Herkesin gözü Sasai’ye çevrildi.

“Pekâlâ.” Sasai’nin yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi. “Ben içmeyeceğim, çok içemem çünkü. Zor bir gün geçirdiniz ve bir kadehten zarar gelmez sanırım.”

“Yaşasın!”

“Çok teşekkürler!”

Kinoshita arka tarafa gidip “çok özel” yerel biralardan getirdi. Kahverengi bir şişesi ve dikkat çekici bir etiketi vardı. Üç bardak daha getirip birayı onlara doldurdu.

“Kafenin menüsünde, en son kısımda ‘Yerel bira çeşitleri, piyasa fiyatına’ yazması benim de dikkatimi çekmişti,” dedi Otoha.

“Sonuçta burası ‘Gece Kütüphanesi’. Menüye en azından bira eklememek ayıp olurdu.”

“Doğru...”

“Bu, Japon Denizi taraflarındaki bir içki fabrikasında çalışan genç kadınların, ‘Biz de yeni bir içki üretmek istiyoruz,’ diyerek gönüllü şekilde ürettikleri bir yerel bira. Henüz birkaç yıldır üretiliyor fakat oldukça lezzetli.”

“Yaa, demek kadınlar üretmiş...”

“Hafif ekşi bir tadı olduğu için havuçlu pilavın yanına çok yakışıyor bence.”

Bira, açık kahverengi renkte ve hafif bulanıktı. Pek köpüklü değildi.

Otoha, “Teşekkürler,” deyip kadehini kafaya dikti ve biranın ferah, hafif acı ve aynı zamanda ekşi tadının ağzının içine yayıldığını hissetti.

Tokai, kendine hâkim olamayarak, “Ah, resmen içimi ferahlattı,” diye iniledi.

“Tadı çok iyi, değil mi?”

“Ben de mi bir kadeh içsem ki?” diye mırıldandı Sasai.

“Ah, Sasai-san, içemediğinizi söylemişsiniz ama...”

“Çok içemem, dedim. Hiç içmiyor değilim elbette.”

“Aynen öyle!” Kinoshita hemen ona da bir bira ve bardak getirmeye gitti.

“Bugün çok yoruldum ama...” Tokai, birasını hızlıca kafaya dikip bitirdikten sonra mırıldanmaya başladı. “Yani o hoca gerçekten çok sorunlu biriydi ama...”

“Ama?”

“Ama şu an kendimi hiç kötü hissetmiyorum.”

“Çok iyi anlıyorum.” Sasai başını büyük hareketlerle aşağı yukarı salladı.

“Hocayı ağlarken görünce, iyi ki bu işi yapıyorum diye düşündüm.”

“Değil mi?”

“Bu iş, tam da böyle anlar için var işte. Kütüphanenin sahibi, burayı tam da bunun için kurmuş olmalı diye düşündüm.”

“Eski bir kütüphane... Yalnızca yazarların kitap koleksiyonlarının bulunduğu bir kütüphane... Burası alışılmışın dışında, tuhaf bir yer fakat...”

“Burası ne zamana kadar varlığım sürdürür, bilmiyorum ama... O gün gelene dek burası için elimizden geleni yapalım.”

Sasai henüz içkisini içmemiş olmalıydı fakat gözlerinin çevresi çoktan kızarmıştı.

III. BÖLÜM:

YEŞİLİN KIZI ANNE'İN EKMEK, TEREYAĞI VE SALATALIK ÜÇLÜSÜ

Otoha Higuchi'nin, Gece Kütüphanesi'ne gelmesinin üzerinden yaklaşık bir ay geçmişti. Bu bir ay, ona koşuşturmacalarla göz açıp kapayıncaya kadar geçmiş gibi geliyordu. Fakat bir yandan çalışıp bir yandan Ako ve Masako'yla sohbet etmek, kafeteryada Tokuda ve diğerleriyle yemek yemek, yurttan Minami'nin odasında film izlemek... Bütün bunlar o kadar anlamlıydı ki Otoha sanki uzun yıllardır orada gibi hissetmeye başlamıştı.

Bir defasında onlara Ako ve Masako da katılmıştı ve hep beraber, *Küçük Kadınlar* serisinin ilk iki kitabından uyarlanan filmi izlemişlerdi. Onlar elbette önceden iki kitabı da okudukları için sürekli, "Burası kitaptakinden farklı!" veya "Kitapta böyle bir replik var mıydı?" diye söylenip durmuşlardı. Fakat Masako, film boyunca şikâyet etmiş olmasına rağmen en sonunda, "Ama bütün *Küçük Kadınlar* uyarlamalarının arasında bu en iyisiydi," diyerek filmi övmüştü.

O gün Masako kahve demlemiş, Ako ise kendi yaptığı elmalı kekten getirmişti. Minami onlara odasını açtığı için herkes ona bir şey hazırlamamasını söylemişti. Otoha'ya da zahmet etmemesi söylenmişti fakat o yine de patates cipsi alıp gitmek istemişti. Onun için film izlemek, patates cipsiyle eş değerd.

Bu görev dağılımını Masako ve Ako hızlıca kararlaştırmıştı. Muhtemelen ikisi de "kız gecesi" yapmaya alışıklar diye düşünmüştü Otoha. Hatta yalnızca kız gecesi değil, anne buluşmaları ve akraba toplantıları yapmaya da öyle... Sonuçta kız gecelerinin gediklileriydiler. Görev dağılımları da bu sebeple son derece başarılıydı.

"En iyisi bu, diyorsun ama Masako, Elizabeth Taylor'ın Amy rolünde olduğu film için de en iyisi demiyor muydun?" diye gülererek sordu Ako.

"Bir o film iyi, bir de bu işte."

"Evet ama ikinci kitaptan alınan kısımlar bu filmde kesinlikle daha iyi yorumlanmış."

"Birden çocukken nasıl hissettiğimi hatırladım," dedi Masako. "Yani ilk defa *Küçük Kadınlar* kitabını okuduğum zaman ne hissettiğimi... Jo ile Laurie evlenmedi diye çok üzölmüştüm. O ikisinin evlenmesini çok istemiştım çünkü."

"Değil mi ama!" Otoha ve Minami de bu yoruma katıldılar.

"Neden evlenmediler ki? Biz ikisini de çok sevmiştik... Onların hislerine anlam veremiyorum, zaten devam kısmında Jo'nun neden o adamla evlenmeyi seçtiğini de anlamıyorum."

“Doğru... Fakat her ne olursa olsun bu film beni tatmin etti, diyebilirim.”

“Evet, beni de tatmin etti. Ama yine de kalbimin bir köşesi sızlıyor. Sanki bir anda çocukluğuma döndüm.”

Bunları söylerken Masako'nun gözlerinin dolduğunu görünce Otoha çok şaşırdı. Olaylara daima olabildiğince gerçekçi yaklaşan kadının farklı bir yönüyle karşılaşmıştı.

Oradan buradan konuştukları uzun dakikaların ardından Minami, “Bir dahakine ‘Yeşilin Kızı Anne’ dizisini mi izlese?” diye öneride bulundu.

“Ben, ‘Yeşilin Kızı Anne’ filmini izlemiştim. O söylediğin farklı mı?” dedi Masako.

“Şey...” Minami telefonuna bakarak sordu: “2015'te çekilen filmi diyorsunuz, değil mi?”

“Hayır, benim söylediğim çok daha eski. Çok güzel bir filmdi hatta.”

“Ah, yoksa 1985'te çekileni mi diyorsunuz?”

“Evet, evet, o dönemler olması lazım.”

Masako ve Ako, Minami'nin onlara gösterdiği videoyu izleyip onu başarıyla onayladılar.

“Bu işte, bu. Ah, Anne'in sinema perdesinde görüldüğü ânu hatırlıyorum da... İstasyonda Matthew'ü beklediği an... Yalnızca o sahneyi izleyince bile kalbim sıkışmış, göz yaşlarım patır patır düşmeye başlamıştı. Zaten filmin devamı boyunca da ağlamıştım. Kitabı okurken hayal ettiğim Anne'in dünyası, olduğu gibi gözlerimin önüne serilmişti. Gerçekten çok güzel bir filmdi.”

Otoha birden, kütüphaneye ilk geldiği zaman bozuk valizini çekiştirirken Sasai'nin ona, “Yeşilin Kızı Anne?” dedi-

ğini hatırladı. O an şaşkınlıktan bir şey söyleyememişti fakat içten içe rahatladığını hissetmiş, “Bu kişiyle yakın arkadaş olabilirim,” diye düşünmüştü. Daha sonra kütüphanede yakın arkadaş olduğu; yani onunla aynı kitapları okumuş, benzer türden bir gençlik yaşamış çok fazla insanın bulunduğunu fark etmişti. Hem kütüphanede çalışanlar hem de kütüphaneyi ziyarete gelenler ona böyle hissettirmişti.

“Filmi de kesinlikle güzeldir ama yeni çekilen dizisi de çok güzel. Beğeneceğinize eminim. Bir izleyin lütfen.”

“Öyleyse önümüzdeki ay onu izleyelim,” diyerek bu konuyu kapattılar.

Bu süre içinde Otoha, bir arkadaşıyla da buluştu. Çocukluk arkadaşı Mana Satō, Tokyo’da Ōtemaçi bölgesinde bir şirkette çalışıyordu ve hiç üşenmeyip önce trene, sonra otobüse binerek Otoha’nın yanına gelmişti.

Mana, odasına girer girmez çevresine bakınarak, “Vay canına, beklediğimden daha iyi bir yerde yaşıyormuşsun,” dedi.

“Beklediğimden iyi bir yer, derken?” Otoha, Mana’ya kahve doldururken sordu: “Sen nasıl bir yerde yaşadığımı düşünmüştün ki?”

Kahveyi Masako demleyip getirmişti. Önceki gün birlikte çalışırlarken Otoha, “Yarın arkadaşım gelecek ama daha doğru düzgün mutfak eşyam bile yok,” diye yakınmıştı. Bunun üzerine Masako ise, “Ben sana getiririm. Teşekküre falan hiç gerek yok,” demiş ve kupalarla birlikte ona kahve de getirmişti.

“Kahvenin tadı çok güzel.” Mana kahvesini höpürdeterek içerken bir yandan da övünce, Otoha hemen, kahveyi aslında Masako’nun hazırladığını söyledi.

“Yani iş yerin de düzgün bir yer...”

“Gerçekten nasıl bir yerde çalıştığımı düşünmüştün?”

“Annenin anneme ağlayarak, ‘Konaklamalı bir gece işinde çalışıyor. Kim bilir ne yapıyordur...’ dediğini duyunca, ben de ne bileyim...”

“Ne bileyim mi?”

“Ama ne yapayım? Bizim oralarda konaklamalı iş denince akla hemen paçinko* salonları geliyor. Üstüne üstlük gece işi olduğu söylenince...”

“Bu yüzden üstüne basa basa kütüphanede çalıştığımı söylemiştim.”

“Sanırım buna inanmıyorlar.”

Otoha sıkıntıyla içini çekti.

“Annen senin için endişeleniyor. İçini rahatlatman lazım.”

“İçini mi rahatlatmam lazım? Nasıl peki?”

“Onu buraya çağır. Tokyo’yu da gezdirirsin hem.”

“Burada Tokyo’yu nasıl gezdireyim? Burası dağın başı!”

Birbirlerine bakarken istemsizce gülmeye başladılar.

“Tokyo’yu gezdiremesen bile, en azından çalıştığın yeri gezdirirsin, olmaz mı?”

“Yani... Bilemiyorum.”

“Bu kadar laf işittikten sonra, ‘Gel de birlikte takılalım,’ demek biraz zor oluyor işte...”

* Paçinko: Japonya’ya özgü, küçük metal bilyelerle hem eğlence hem de kumar amaçlı oynanan bir şans oyunu. –ç.n.

“İyi bir evlat ol biraz. Sonuçta onların tek kızıydın.”

“Sen de öylesin.”

Mano, üniversiteyi kendi memleketinde okuduktan sonra Tokyo’da bir ticaret şirketinde çalışmaya başlamıştı. Memleketlerindeki elit kesimdendi. Bu yüzden, “İyi bir evlat ol,” gibi eski moda lafları hiç çekinmeden söyleyebiliyordu.

“Bir dahakine sen bana gel.” Mano, konaklamalı işte falan çalışmadığı için kendi kiraladığı düzgün bir apartman dairesinde yaşıyordu.

“Tokyo’ya gitmek gözümü korkutuyor açıkçası, kolay kolay gidemiyorum.” Otoha bunu şaka yollu söylemişti ama Tokyo’ya gidince kendini garip hissettiği de bir gerçektir.

“O ne demek şimdi? Ben Kinşiçō’da yaşıyorum, orayı nasıl bir yer sanıyorsun? Gelince görürsün. Odalarımızın büyüklüğü bile hemen hemen aynı.”

Otoha onunla konuştukça rahatladı ve nihayetinde, gelecek ay Mano’nun evine gideceğine dair söz verdi.

Ertesi gün koleksiyon düzenleme odasında Masako ve Ako’yla çalışırlarken Sasai içeri girdi ve elindeki kitabı göstererek, “Affedersiniz, buna bir bakabilir misiniz?” dedi.

Masako ve Ako masalarında oturmuş, kitapların bilgilerini bilgisayara giriyorlardı. Otoha ise yeni gelen kitapları kutulardan çıkarıp onların önüne diziyordu.

Üçü de durup Sasai’nin elindeki kitaba baktı.

“Ne oldu?”

“Şuraya bakın lütfen.”

“Aa!” Adam, kitabın arka kapağını araladığı an üçünden de aynı şaşkınlık nidası yükseldi.

Masako telaşla, “Koleksiyon damgası nerede?” diye sordu.

“Ben de onu diyorum. Damga yok.”

“Nereden aldınız bunu?”

“Az önce bir ziyaretçi getirip vermiş. Birinci kattan almış ama bir sürü kitaba baktığı için bunu nereden aldığını hatırlayamamış. Rafına geri koymak istediğinde içinde damga olmadığını fark etmiş.”

“Ziyaretçi nerede peki?”

“Çoktan gitmiş. Resepsiyona gelip, ‘Bunu birinci kattan almıştım, damgası yok,’ deyip hızlıca çıkmış. Enokida-sanlar da çok şaşırmış. Daha fazla bir şey sormalarına fırsat vermeden ziyaretçi gitmiş.”

“Yaa...”

“Yani kitabı birinci kattan aldığı kesin, öyle mi?”

“Ne anlama geliyor ki bu şimdi?” Otoha, diğerlerinin yüzlerine bakarak sordu. “Neden damga basılmamış?”

“Hiç anlamadım,” dedi Ako. “Belki de unutmuşuzdur.”

“Ama kitaplar her seferinde önce damgalanıyor, sonra kayda geçiriliyor, en sonunda da kitaplığa konuluyor derken bu süreçte en az üç kişi tarafından inceleniyor,” dedi Sasai, başını düşünceli bir şekilde yana eğerek. “Yani unutmak pek mümkün değil gibi.”

“Sonuçta hepimiz insanız, bilemiyorum...” dedi Ako, pek de kendinden emin görünmüyordu.

“Fakat yılda bir kütüphanedeki kitapların tamamı düzenleniyor.”

“Belki de bu kitap geleli bir yıl olmamıştır.” Masako bunu daha çok kendini ikna etmek ister gibi söylemişti.

“Bunun nispeten yeni bir kítap olduğunu mu söylüyorsunuz?” diye sordu Sasai.

“Belki de...”

“Aslında bu ihtimali pek düşünmek istemiyorum ama acaba biri kitaplardan birini çalıp yerine bunu mu bıraktı?”

Masako başını salladı. “Bu da ihtimal dâhilinde...”

“Buradaki kitaplar, ilgisi olmayanlar için yalnızca eskimiş kitaplardan ibarettir ama hayranları için dünya üzerinde eşi benzeri olmayan şeylerdir.”

“Kesinlikle...” Otoha düşünceli bir şekilde başını sallarken, aniden aklına gelen ayrıntıyla irkildi. “Ah! Ama buradaki kitapları dışarı çıkarmak mümkün değil sanıyordum. Kitapla birlikte dışarı bir adım dahi atılsa alarm ötmeye başlar. Girişte kocaman şekilde yazıyor bu.”

Bunun üzerine Sasai, Masako ve Ako dertli dertli birbirlerine baktılar.

“Ah, şey... Elbette bunu sizden gizlemek gibi bir niyetim yoktu, yalnızca söylemeyi unutmuşum...”

“Neyi?”

“Bu aslında bir yalan.”

“Yoksa...”

“Biz buradaki kitaplara damga basıp onları öylece raflara diziyoruz. Son dönemlerde diğer kütüphanelerin yaptığı gibi manyetik alarm takıp üzerlerini kapatmıyoruz.”

“Doğru ya...”

“Kütüphanenin sahibi, bu tür gereksiz işlerin kitabın zarafetini yok edeceğini, yazara ait olduğu zamanki ruhunu öldüreceğini düşündüğü için bunu istemedi.”

“Ayrıca bu hem emek isteyen hem de maliyetli bir iş,” diye daha gerçekçi bir şekilde durumu açıkladı Sasai.

“Ben de bir tuhaflık sezmiştim aslında, alarm takmamamıza rağmen nasıl kontrol ediyoruz diye...”

“Bu yüzden, şimdilik bir uyarı levhası asıp ziyaretçileri girişte iyice tembihleyelim, ayrıca kütüphane dedektifi- ni çağırıp durumu gözlemleyelim, eğer hırsızlıklar devam ederse başka bir yöntem düşünürüz diye kararlaştırmıştık.”

“Anladım...” *Bunu bana daha önce anlatmadıkları için çok şaşırmıştım ama evet, bu söyledikleri mantıklıydı...*

“Her neyse, şimdi ilk olarak bu kitabın neden burada olduğunu düşünelim.”

“Hemen asıl kitabın çalındığını düşünmek biraz abartı olabilir.” Masako kitabı incelerken mırıldandı: “Sonuçta kitabı çalan kişi neden direkt alıp gitmek yerine buraya başka bir kitap bıraksın ki?”

“Ayrıca sıradan bir ziyaretçi, kütüphaneden dışarı kitap çıkarmanın imkânsız olduğunu düşündüğü için buna yeltenmez. Yani biri kitabı dışarı çıkarmayı aklına koyduysa bunun sorun olmayacağını da biliyor olmalı...” Ako cümlesini tamamlamadan durup başını iki yana salladı. Muhtemelen kütüphanede çalışanlardan şüphelenmek istemiyordu.

“Yerine yenisini koyunca asıl kitabın ortadan kaybolduğunun farkına varmak daha zor olacağı için böyle bir şey yapmışlardır belki de.”

“Fakat her hâlükârda koleksiyon düzenlemelerinde ve kontrollerde o kitabın kaybolduğu anlaşılacaktı, değil mi?”

“Ama bu işleyişi bilen yalnızca birkaç kişi var. Bizim dışımızda kimse bilmiyor.”

“Ne yapıyoruz peki? İşe nereden başlıyoruz?”

“Önce bir kontrol edelim bakalım. Bu kitaptan kaç tane var, hangileri kayıp, bunlara bakalım.”

Otoha kitabın kapağına baktı. Osamu Dazai’nin *Öğrenci Kız* kitabıydı.

“Şey... Bu kitaptan çok fazla var, değil mi?”

“Açıkçası her yazarın en az bir kez okuduğu bir kitap olduğunu söylersek abartmış sayılmayız.”

“Öyleyse ismi A harfiyle başlayan yazarlarla araştırmaya koyulalım. Koleksiyonunda bu kitap bulunan yazarları internetteki sistemden teker teker aramak en mantıklı olanı.”

Sasai, Otoha’ya şöyle bir bakıp, “Masako-san ve Higuchi-san, bu işi ikiniz yapabilir misiniz?” diye sordu.

“Ben tek başıma da yapabilirim,” dedi Otoha.

“Elbette ama ikinizin birden kontrol etmesi daha iyi olur, hiçbir şeyi gözden kaçırmamak adına...”

“Tamamdır.”

“Ben de o sırada kütüphane dedektifimiz Kuroiwa-san’la iletişime geçip ona bir danışayım. Gerekirse o da gelir.”

“Çok teşekkürler.”

Otoha, Masako’yla birlikte ikinci kata çıktı.

"Ben kitap okuyamıyorum." Masako, Otoha'nın yanında durup Osamu Dazai'nin *Öğrenci Kız* kitabını tek tek kontrol ederken bunu düşünmüştü.

Otoha, bir yandan dizüstü bilgisayarını elinde tutup bir yandan da sistemdeki yazarların hangilerinde *Öğrenci Kız* kitabının olduğunu araştırıyordu. Otoha, "Sıradaki yazar, Natsuo Ayukawa Hoca," diye yazarın ismini söylüyor, o esnada Masako ise yalnızca o yazara ait kitapların bulunduğu rafta *Öğrenci Kız* kitabını arıyordu. Bilgisayarı elinde tutarak çalışmak zor olsa gerekti fakat Masako defalarca görevleri değiştirebileceklerini söylemesine rağmen Otoha her seferinde gülümseyerek, "Ben iyiyim!" demişti. Böyle zamanlarda Otoha hemen daha ağır olan işi üstlenirdi ve bu da Masako'yu oldukça rahatlatırdı. Masako, *"Aramıza gerçekten iyi biri katıldığı için minnettarım,"* diye düşünürdü. Ne var ki bu minnet anlarında bile aklının bir köşesinde hep aynı düşünce olurdu:

"Ben, kitap, okuyamıyorum."

Yalnızca çalışırken değil; sabah uyandığında, kahve demlerken, kahvesini içerken, kütüphaneye gelen gençlerle konuşup kahkahalar atarken...

"Ben, kitap, okuyamıyorum. Ben, kitap, okuyamıyorum. Artık, okuyamıyorum. Hiç, okuyamıyorum."

Bu düşünce aklından bir an olsun çıkmıyordu. Artık kitap okuyamadığı düşüncesinden kurtulamıyordu.

"Her şeyden soyutlanıp kitap okuduğum, etrafımdaki sesleri işitmeyecek kadar kendimi kaptırdığım, bambaşka bir dünyaya gittiğim ve birkaç saat sonra okumayı bitirdiğimde kendimi pat diye o dünyanın dışında bulduğum o yalnız ama mükemmel anlar..."

Bir daha asla öyle hissedemeyeceğim.

Harfleri okuyamıyor falan değilim, okuyabiliyorum elbette. Okuyor, okuduğumu anlıyorum. Ancak eskisi gibi hem ruhen hem bedenen kendimi kaptırarak okuyamıyorum işte. Okusam bile yalnızca ilk birkaç sayfada bunu hissedebiliyorum.

Bir şekilde günlerce uğraşıp nihayetinde bir kitabı bitirebiliyorum. Ama bu beni mutlu etmiyor. Sadece boşa harcanmış bir çaba gibi hissettiriyor. Bu durumda içimi biraz olsun rahatlatan tek şey, yeterince çabaladığımda bir kitabı okuyabildiğimi görmek."

Okuyamadığını ilk defa altmış yaşındayken fark etmişti, yani bundan on yıl önce. Başta bunu adlandıramamış, daha doğrusu anlamlandıramamıştı.

Uzun yıllar kütüphanecilik yapmıştı ve kütüphanede dağlar kadar kitap olsa bile bu, onu gidip kendine kitaplar almaktan alıkoymamıştı. Hatta çoğu insandan daha fazla kitap almıştı. Çünkü hem elinin altında bulunmasını istediği bir sürü kitap vardı hem de daima yeni kitaplar okumak isterdi. Sevdiği kitapları tekrar tekrar okumaya da bayılırdı. Ancak böylelikle, o farkına bile varmadan evinde henüz okumadığı yığınla kitap birikmişti. Kitabevlerinde rastladığı, insanlardan duyduğu, televizyonda gördüğü ve hoşuna giden her kitabı alırdı. Fakat bu kitapları yalnızca birkaç sayfa okuyup bir kenara kaldırırdı ve böylece odasının bir köşesindeki kitap yığını her geçen gün büyürdü.

Başta, "Yorgunluktan", "Vaktim yok", "Çok meşgulüm," diye düşünürdü ancak birkaç yıl sonra artık kabullenmişti.

"Bu işte bir gariplik var. Eskisi gibi hissetmiyorum sanki. Bu, "Ne zaman uygun olursam o zaman okurum" veya "Ne zaman

kendime vakit yaratabilirsem o zaman okurum," diyebileceğim türden bir şey değil.

Ben kitap okuyamıyorum işte..."

Masako, Tokyo'nun mahalle kültürünün korunduğu semtlerinden birinde doğmuştu. Babanın sıradan bir maaşlı çalışan, annenin ise ev hanımı olduğu bir evde büyümüşü. Bir abisi, bir de kız kardeşi vardı. Abisi bir devlet üniversitesinde, Masako ve kız kardeşi ise iki yıllık bir yüksekokulda okumuşlardı. Aslında Masako'nun da dersleri çok iyiydi ve o da dört yıllık bir üniversiteye girebilirdi fakat o dönemlerde bu pek yaygın değildi. Dolayısıyla iki yıllık bir okulda okuyabildiği için bile müteşekkirdi. Okulun ardından kütüphanecilik sertifikası aldı, sınavlara girdi ve işine yerleşti. Çalıştığı yer, Tokyo'daki bir halk kütüphanesiydi. Resmî ve kadrolu bir kütüphaneci olarak atanmıştı. Fakat bu, herkesin "geçici" olarak gördüğü bir işti, çünkü hem Masako hem de çevresi onun birkaç yıl içinde, en geç otuz yaşına kadar evleneceğini ve işten ayrılacağını düşünüyordu. Masako da orada bu düşünceyle çalışıyordu.

Babası sert mizaçlı ve evde oldukça otoriterdi ancak son zamanlarda büyük sorun hâline gelen şiddete ve sözlü baskıya başvuracak türden bir baba değildi. Adamın akşam yemeği menüsü tek çeşit yemekten oluşuyordu: içkinin yanına meze. Bu çoğu zaman saşimi* veya ızgara yiyecekler olurdu ve kimse adama karşı çıkamazdı. Otoritesi bundan ibaretti. Oldukça sessiz ve çocuklarına karşı duygularını pek belli etmeyen biri olsa da izin günlerinde onları hep lunaparka, büyük alışveriş bölgelerine ve kaplıcalara götürürdü. Dö-

* Saşimi: İnce dilimlenmiş çiğ balık veya deniz ürünlerinden oluşan geleneksel bir Japon yemeği. -ç.n.

nemin koşulları göz önüne alındığında çocuklarına düşkün olduğu bile söylenebilirdi.

Ne var ki babası, tam da Masako'nun işe başladığı dönemlerde evlilik dışı bir ilişki yaşamaya başlamıştı. Kadınla içki içtiği bir mekânda tanışmıştı. İlişkilerinin ortaya çıkışı ise adamın o kadının evine gidip uzunca bir süre orada kalmasıyla mümkün olmuştu. Bu herkes için oldukça şaşırtıcıydı fakat Masako'yu asıl şoke eden, o sıralar neredeyse altmış yaşına gelmiş anne ve babasının boşanması olmuştu. Annesinin, bu sadakatsizliği görmezden gelebilecek biri olduğunu düşündüyse de bir yıl içinde boşanmışlardı. Babası boşanmakta ısrarcı olunca, duyduklarına göre annesi de buna pek karşı çıkmamıştı. Bunların hepsini sonradan duymuşlardı çünkü konuşmaların neredeyse tamamı ikisinin arasında geçmişti. Çocuklarına ise yalnızca, "Boşanıyoruz," demişlerdi.

O zamanlar abisi bir devlet dairesinde işe girmiş ve evlenmişti. Eşiyle beraber kırsala atanmışlardı. Masako ve kız kardeşi ise elbette anneleriyle yaşıyordu. Abisi ve eşi durmadan oradan oraya atanıyordu, ayrıca çocukları da olmuştu. Anneleri yetmiş yaşında vefat etmiş ve o güne dek kızlarıyla yaşamıştı.

Masako bu süreçte annesinin ihtiyaçlarıyla ilgilenmiş, kız kardeşini yüksekokulda okutup evlendirmiş ve durup kendiyle ilgilenmeye vakit bulduğunda evlilik yaşını çoktan geçtiğini fark etmişti. Abisi onlara bir miktar maddi destekte bulunmuştu fakat annesiyle ilgili yapabilecekleri bu kadardı. Ve annesi de en çok bundan rahatsız olmuştu. Boşandığı için utanıyor; oğluna, gelinine ve gelininin ailesine karşı mahcup hissediyordu. Boşanmalarının müsebbibi

olmasa bile annesi kendinden utanıyordu. Belki de sırf kocasının başka birine ilgi duymasının onda yarattığı utanç duygusundan ötürü boşanmayı hemen kabul etmişti. Ve annesinin hislerini biraz olsun anlayabilen Masako için, abisinden yardım istemek pek kolay değildi.

Annesinin vefatının ardından, sevgilisinden ayrılan babasının bakımı da Masako'ya kalmıştı. Bunun haksızlık olduğunu düşünse de ondan başka kimsenin bunu yapmayacağını bildiğinden, durumu istemeye istemeye kabullenmişti. Tüm bunlara rağmen işi bırakmak zorunda kalmadığı için hâlâ kendini şanslı sayıyordu.

Babası ölüm döşeğindeyken, "Keşke annen o zaman daha fazla karşı çıksaydı," diye mırıldanmıştı. Masako, onun boşanmalarını kastettiğini anlasa da adamın sözlerini duymazdan gelmişti. Ayrıca bu kadar bencilce bir laf etmiş olmasına da inanmamıştı.

Masako, Tokyo'nun merkez kütüphanelerinden birinde çalışıyordu. Orada çalışmaya başladığında henüz bilgisayar kullanımı söz konusu değildi ve kitaplar, kâğıt kartlar aracılığıyla düzenlenip kategorilere ayrılıyordu. Masako'nun atandığı birim, hayatının çoğunu geçirdiği ve nihayetinde başkanlığını üstlendiği "Danışma Birimi" yani insanların bilgilendirildiği birimdi.

En yoğun günlerde hep yirmi kişi olurlardı ve görevleri, sabahtan akşama kadar onlara danışanların sorularını yanıtlamaktı. O dönemde bu daha çok bankodan veya telefondan yapılan bir işti.

Her gün çeşit çeşit soru gelirdi. Telefondaki kişi bir anda bir şiir mırıldanıp, "Bunun yazarı kim?" diye sorabilirdi.

“Elinizde Edo Dönemi’ndeki’ genelevlerde doğum kontrol yöntemlerini anlatan bir kitap var mı?”, “10 Mayıs 1924 haftanın hangi günüydü ve o gün hava nasıldı?”, “Geçen senenin ekonomik durum raporu sizde bulunuyor mu?” gibi sorular da sorarlardı.

Sahiden o dönemin *Google*’ı rolündelerdi ve şimdi kolayca, “*Google*’dan bak,” denilebilecek her soru büyük ölçüde kütüphanelere yöneltilirdi. Yoğun oldukları günlerde Masako bankoda yüz, telefonda iki yüz soru cevaplar ve günün sonunda beyninin uyuştüğunu hissedecek kadar yorgun düşerdi.

1980’li yılların ortalarından itibaren yavaş yavaş bilgisayar sistemine geçilmeye, bilgiler dijitalde düzenlenmeye başlanmıştı ve Masako’nun iş hayatında en verimli çalıştığı dönem de bu geçiş dönemi olmuştu. Masako, hem kütüphane kartlarını hem de bilgisayarları kullanarak âdeta bir bilgi denizi içinde yüzerken bulmuştu kendini.

Kütüphanede işe başladığında kıdemlilerinden biri ona, “Bir insan beş bin kitabı aklında tutabilir fakat burada çalışan biri, on bin kitabı aklında tutmalı,” demişti. Bu, biri ona gelip, “Şu şu kitap nerede?” diye sorduğunda hemen, “Şu rafta,” diye cevap verebilmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Deliler gibi çalıştı, ezberledi, okudu. Ve nihayetinde keyfini çıkararak, hiç acele etmeden, yalnızca kendisi için okuyabileceğini düşündüğü zaman... Masako, içindeki kitap okuma isteğini yitirdi.

* Edo Dönemi: 1603’te Tokugawa Ieyasu tarafından Tokugawa Şogunluğu’nun kurulmasıyla başlayan ve 1868’de Meiji Restorasyonu’nun başlamasıyla sona eren dönemdir. –ed.n.

Bir süre önce Yazar Junichirō Tamura gelip Tadasuke Shirakawa'nın kitaplarını görmek için ısrar ettiğinde Masako, Shirakawa'nın romanlarını okuduğunu söylemişti ve bu yalan değildi. Shirakawa pek üretken bir yazar değildi; edebiyat dergisine yılda bir kez, yaklaşık 100 sayfalık bir roman yazardı. Bu yüzden kitap yayımlandığında zaman ayırıp, onu ağırdan alarak okurdu. Yine de bu, ona eskisi gibi yüreğini pır pır ettiren bir mutluluk hissi vermezdi.

"İnsanlığımı Yitirirken..." Ben de insanlığımın okuma isteğiyle dolu kısmını yitirdim işte." Öğrenci Kız kitabının hemen yanındaki kitabı görünce içinden böyle geçirmişti.

"Masako-san, ne oldu? Kitap orada mı?"

Otoha'nın sesiyle kendine geldi.

"Ayukawa Hoca'nın kitabı burada," dedi kitabın arka kapağındaki damgayı kontrol ederken.

"Oh, iyi... Sonraki kişiye geçelim o zaman. Şey, bu arada aklıma geldi de..." Otoha çekinerek sordu: "Yalnızca Öğrenci Kız kitabını arayarak doğru mu yapıyoruz acaba?"

"Nasıl yani?"

"Yani eğer Öğrenci Kız kitabını çalıp yerine bu kitabı koyduysa bunu ortaya çıkarmak kolay olur. Ama eğer, sırf hangi kitabı çaldığı anlaşılmamasın diye aynı kalınlıkta, aynı boyutta ve aynı yazara ait başka bir kitabı buraya koyduysa o zaman kütüphanedeki bütün Osamu Dazai kitaplarını kontrol etmemiz gerekir."

"Doğru söylüyorsun."

* İnsanlığımı Yitirirken: Osamu Dazai'nin ünlü eserinin ismi. -ç.n.

“Ve daha da kötüsü, çalınan kitap Dazai’nin kitabı bile olmayabilir. Belki de bambaşka bir kitabı alıp yerine bunu koymuştur.”

“Belki de biz sadece damga basmayı unutmuşuzdur. Veya biri bize şaka yapıyordur.”

“Olabilir. İşin içinde hiç kötü niyetli bir şey olmayabilir de...”

“Evet...”

“Belki de biri burada okumak için kitabı çantasına koyup evinden getirmişti ve sonra burada başka bir kitap görüp onunla karıştırmış, eve yanlış kitapla dönmüştür. Mesela yani...”

“Bu benim de aklıma geldi. Sonuçta amaç çalmaksa kitabı bir şekilde buradan çıkarmak yeterli olurdu herhâlde.”

Kütüphaneden çıkarken insanların çantaları kontrol edilirdi. Fakat bu kontrol, Kuroiwa ya da Kitazato’nun çantayı açıp şöyle bir bakmasından ibaretti. Bu yüzden çalmayı kafaya koymuş biri, kitabı kıyafetinin içine gizlediyse bunu fark etmenin bir yolu yoktu.

Yalnızca ünlü yazarlara ayrılan odada, örneğin birkaç sene önce kütüphaneye bağışlanmış olan, Ryōichi Kaitō’nun kitaplarının bulunduğu odadaki kitaplar daha sıkı güvenlik önlemleriyle korunuyordu. Ziyaretçiler bu odalara çanta veya montlarıyla giremezlerdi. Tıpkı müzelerde olduğu gibi mutlaka bir çalışan orada oturuyor olurdu. Yani oradan kitap çalmak pek mümkün değildi.

“Bence buradan ziyade o ünlü yazarlara ayrılan oda şu an daha şüpheli durumda. Sonuçta buradan çalınan kitabın

yerine başka bir kitap konmasa bile bunu kimse fark etmeyebilir, yani bu kadar uğraşa da gerek yok aslında."

"Değil mi ama..." diye ona katıldı Otoha.

"Tabii biz yine de kitapları bir kez olsun kontrol etmeliyiz."

"Hangi kitapları kontrol edeceğiz peki?"

"Şimdilik *Öğrenci Kız* kitabını..."

Otoha usulca başını salladıktan sonra az önceki işine döndü.

"Ne zamandı, tam hatırlamıyorum ama... Günümüz insanının bir haftada maruz kaldığı bilgi miktarının, Victoria Dönemi'nde yaşayan bir insanın ömrü boyunca edindiği bilgiye neredeyse eşit olduğunu duymuştum. Bu tür söylemler sürekli değişirdi. Günümüzde bir günde maruz kalınan bilginin, Edo Dönemi'nde bir yılda veya Heian Dönemi'nde** bir ömürde edinilen bilgiye denk düştüğü de söylenirdi.*

*Eğer bu söylenenler doğruysa, başarılı bir roman yazmak için çok fazla bilgiye ihtiyaç duyulmadığını söylemek de mümkün. Ama hayır, Murasaki Shikibu'nun*** günümüzdeki insanlardan daha az şey bildiğini düşünmek tamamen küstahlık. Muhtemelen Murasaki Shikibu ve diğerleri, Çin edebiyatından çok fazla eser okumuşlardır. Ayrıca sarayda, 'Şu kişi ne yapmış?', 'Ötekinin*

* Victoria Dönemi: İngiltere'de Kraliçe Victoria'nın hüküm sürdüğü 1837-1901 yılları arasındaki dönemdir. Sanayi Devrimi'nin, bilimsel ilerlemenin ve sömürgeci genişlemenin hız kazandığı bu çağ, Batı'da modernleşmenin simgesi olarak görülür. -ed.n.

** Heian Dönemi: 794-1185 yıllarını kapsar. Japon tarihindeki klasik dönemlerin sonuncusudur. Japon kültürünün klasik biçimini bulduğu, estetik, sanat ve edebiyat anlayışının zirveye ulaştığı bir çağ olarak kabul edilir. -ed.n.

*** Murasaki Shikibu: XI. yüzyılda yaşamış, saraylı Japon kadın yazar. Dünyanın ilk romanı sayılan *Genji Monogatari*'nin (Genji'nin Hikâyesi) yazarıdır. -ç.n.

daha önce yazdığı şiir nasıldı?’ gibi konularda devamlı birbirleriyle konuşmuş olmalılar.

Bu bilgi miktarı meselesini kim söylemişti bana? Ah, evet. O söylemişti... Bir dönem neredeyse her hafta, eskiden çalıştığım kütüphaneye uğrardı.”

Kütüphaneye ilk olarak telefonla ulaşmış, savaş öncesi hane halkı bütçesiyle ilgili bir kitap sormuştu. Konuşmanın daha başında bile sesinde sinirli bir tını vardı. Masako, “Ulusal Meclis Kütüphanesine danıştınız mı?” diye sorunca, “Danıştım elbette. Orada olmadığı için arıyorum zaten,” diye cevap vermişti. Aslında bu tavrı Masako’yu da sinirlendirmişti fakat Masako yine de olabildiğince sakin bir şekilde kütüphanede bulunan kitapları saymıştı. Böylece karşıdaki kişi de giderek sakinleşmiş ve en sonunda, “Teşekkürler,” demişti.

Ertesi gün bizzat resepsiyona gelip, Masako’nun ismini vererek ona teşekkür etmişti. Önceki gün hakkında, danışman hocasının direktifiyle onları aradığını ve telaşlı olduğu için telefonda o şekilde konuştuğunu söyleyip özür dilemişti. Genç bir sosyoloji araştırmacısıydı. Daha sonra resepsiyona her gelişinde onunla Masako ilgilenmişti. Eğer Masako meşgul görünüyorsa yanına yaklaşmıyordu fakat onu uygun görünce hemen sevinçle yanına geliyordu. Üzerinde, manşetleri yıpranmış ama daima düzgünce ütülenmiş mavi bir gömlek olurdu. Masako onun titiz biri olduğunu düşünürdü.

Bir defasında Masako’ya, “Kahve içmeye ne dersiniz?” diye sormuştu. Daha doğrusu, “Size teşekkür mahiyetinde bir kahve ısmarlayayım,” demişti. Masako ise biraz düşündükten sonra, “Hiç gerek yok. Zaten işim var...” diyerek

onu reddetmişti. Bunun ardından adam, kütüphaneye gelmez olmuştu.

"Hâlâ ara ara aklıma gelir. O gün onunla kahve içmeye gitseydim hayatım değişir miydi ki?"

Birlikte raflarda kitap ararken, bu 'insanların bilgi miktarı' meselesinden bahsetmişti bana. 'Böyle derler ama... Sizin bir günde maruz kaldığınız bilginin miktarı, Heian Dönemi'ndeki bir insanın maruz kaldığının kaç katıdır acaba?' demişti. Kahve teklifi reddedilince bir anda kütüphaneye gelmeyi bırakmıştı. Bir sene sonra onu tekrar kütüphanede görünce çok mutlu olmuşum. Daha sonra...

'Doçent oldum,' demişti. 'Sizin sayenizde.'

Bunu duyduğuma öyle sevinmişim ki büyük bir duygu yoğunluğunun arasında, 'Tebrik ederim,' dışında bir şey diyememişim.

Eğer o gün, 'Sakıncası yoksa bunu bir kahveyle kutlayalım mı?' deseydim, acaba...

O günden sonra hep bunu düşünmüştüm. Yıllarca, defalarca..."

Bu, Masako'nun hayatındaki ikinci pişmanlığıydı. İkinci kahve imkânı... İçmediği o kahve... Belki de kahve sevmeye başlamasının sebebiydi.

Kütüphaneden emekli olmasına yakın, 2channel'da* kütüphanelerle ilgili bir konu başlığına yazarken bulmuştu kendini. Bu başlık sadece kütüphanecilerden oluşuyordu ve nispeten sakin bir ortamdı. O sırada gecenin bir vaktiydi ve az insan vardı.

Artık kitap okuyamadığını, onun gibi birinin kütüphanede çalışmasının doğru olup olmadığı konusunda kafa ka-

* 2channel: Japonya'nın en büyük anonim internet forumu. 1999'da kurulmuştur ve Japonya'nın internet kültüründe önemli bir yere sahiptir. -ç.n.

rışıklığı yaşadığını ve bundan sonraki hayatı için endişelendiğini yazmıştı. Ve aniden tuhaf bir cevap almıştı:

"Merhabalar,

Buradaki yazılarınızı hep okurum. Kullanıcı adım Seven Rainbow. Kitaplarla ilgili yazdığınız yazıyı da okudum ve derinden etkilendim. Sizin gibi birinin yardımına ihtiyaç duyduğum bir projem var. Eğer bir sakıncası yoksa benimle iletişime geçin lütfen."

Hemen altında, "Şafak vaktinden sonra silinecektir," notuyla birlikte tek kullanımlık bir e-posta adresi duruyordu.

"O zamanlar her şeye karşı son derece temkinli olmama rağmen insanda fazlasıyla kuşku uyandıran bu mesaja neden cevap vermiş, dahası neden Skype'ta mülakata girmiş ve yüzünü bile görmediğim bir adamın (ki belki de kadındı) teklif ettiği 'iş'i' kabul etmiştim ki? Düşününce gerçekten çok şaşırtıcı..."

Ancak hâlâ buradayım işte..."

"Masako-san, olmayan kitap yok gibi, ha?"

Otoha'mn mırıldanmasıyla kendine geldi.

"Olmayan kitap yok..." Kulağa garip bir paradoks gibi geliyordu.

"Görünen o ki ünlü yazarlara ayrılan odayı da kontrol etmemiz gerekiyor," dedi, kitaplığın önüne çömelmiş hâlde duran Masako.

“Orası daha yüksek güvenli olduğu için oradan kitap çalmak da daha zor olsa gerek. Hem bu kitabı resepsiyona bırakan ziyaretçi de birinci kattan aldığını söylemiş.”

“Evet, haklısın ama yine de kontrol etmemiz gerekiyor, değil mi?”

Ünlü yazarlar odası... Bu oda, kütüphane inşa edildikten sonra Ryōichi Kaitō'nun kitapları buraya ilk geldiğinde inşa edilmişti. O zamana dek bütün kitaplar, yazar adlarına göre alfabetik sıralanarak dizilmiş, yalnızca Ryōichi Kaitō'ya birinci katın köşesinde özel bir oda ayrılmıştı. Daha sonra kütüphaneye bağışlanan ünlü yazarların kitaplarının sayısı artınca bu oda, yukarı kattaki daha geniş bir odaya taşınmış ve girişinde daima bir çalışan bulunur olmuştu.

“Bir şeyi merak ediyorum, ünlü yazarlar odasına dizilen kitaplarla diğer kitaplıklara dizilenlerin farkı ne? Onları neyi baz alarak ayırıyoruz?”

“Aslında temel olarak, ödüllü bir yazar mı değil mi diye bakıyoruz. Ayrıca popülerlikleri ve geçmiş başarıları da önemli tabii... Buna genellikle Sasai-san karar veriyor. Muhtemelen o da bu mevzuyu kütüphanenin sahibiyle konuşuyordur. Ve bu konuda şimdiye dek bir sıkıntı yaşamadık, ziyaretçilerden de herhangi bir şikâyet almadık. Bu yüzden odanın şu anki hâli herkes için gayet uygun görünüyor.”

Masako, “kütüphanenin sahibi” lafım sözlerinin arasında öylesine geçirmişti ama Otoha bunu fırsat bilip hemen sordu:

“Ama Sasai-san, daha önce kütüphanenin sahibiyle hiç karşılaşmadığını söylemişti.”

“Muhtemelen karşılaşmamıştır zaten fakat telefonla veya e-posta aracılığıyla konuşuyorlar sonuçta, öyle değil mi?”

“Ah, doğru ya...” Ardından yine çekinerek sordu: “Peki, siz onunla daha önce karşılaştınız mı, Masako-san? Kütüphanenin sahibiyle...”

“Hiç...”

Kadının verdiği bu cevap, Otoha’ya biraz fazla aceleci gelmişti. Eğer gizemli bir romanda olsalardı, bu cevap muhtemelen bir aldatmaca olarak görülürdü fakat söz konusu Masako olduğunda, kim bilir ne anlama geliyordu...

“Siz bile hiç karşılaşmadınız demek...”

“Kütüphanede işe başlarken sadece *Skype*’ta bir görüşme yapmıştık, o kadar...”

“Ben de öyle. Gerçi ben *Zoom*’da görüşmüştüm ama... Masako-san, siz *Skype* kullanabiliyor musunuz?”

“Tabii ki. Daha önce çalıştığım kütüphanede internetle haşır neşir olmuştum. Bilgisayara neredeyse herkesten çok önce el sürmüştümdür.”

“Vay canına...”

“He-he-he... Gençler, yaşlıların bilgisayar kullanamadığını sanıyor.”

“Özür dilerim!” Merdivenlerin ortasında durup başını öne eğmişti.

“Şaka yapıyorum, şaka...”

İkinci kata çıkıp kafeterya ve oturma odasının karşı tarafında kalan odaya yöneldiler. Ünlü yazarlar odasının girişinde Tokuda oturmaktaydı.

“Ah, Masako-san, Higuchi-san...”

"Dazai'nin kitaplarına bakmaya gelmiştik."

"Duydum. Ben de kitaplara bir göz gezdirdim hatta ama..." Tokuda odanın içine doğru şöyle bir baktı. "Şu an kayıp bir Dazai kitabı yok."

"Yaa... Biz de bir kontrol edebilir miyiz?"

Tokuda bu durumdan pek memnun kalmamış gibi görünüyordu. Bir şey söyleyecek gibi olduysa da karşısındaki kişi Masako olduğu için susmayı seçti.

"Böyle durumlarda birkaç kez kontrol etmek en iyisi, o yüzden... Size güvenmediğimizden değil yani, Tokuda-san." Masako içten bir gülümsemeyle adamdan özür diledi. "Kusura bakmayın lütfen."

"Tabii ki, anlıyorum elbette."

"Öyleyse bir bakalım..."

Otoha ve Masako, koleksiyonlarında Dazai'nin kitapları bulunan yazar raflarını en baştan kontrol ettilerse de herhangi bir kayıp kitaba rastlamadılar.

"Gerçekten yok."

Tokuda gururla, "Demiştim," dedi.

O sırada başka ziyaretçi olmadığı için devamlı Masako ve Otoha'nın arkalarında dolaşmıştı ve aslına bakılırsa Otoha bu yüzden üzerinde bir baskı hissetmiş, bunu biraz sinir bozucu bulmuştu. Masako ise dönüp, "Haklıymışsınız, tıpkı sizden beklendiği gibi," diyerek onu övdü. Tokuda o sırada kadından böyle bir övgü beklemiyor olsa gerek, kendini istemsizce gülümserken buldu.

"Masako-san sahiden muhteşem biri. Tokuda-san gibi zor sayılabilecek biriyle bile nasıl başa çıkacağını çok iyi biliyor..."

Otoha, bundan gerçekten etkilenmişti.

Ünlü yazarlar odasından çıktıktan sonra Masako, “Ee, şimdi ne yapsak ki?” diye mırıldandı. “En iyisi önce, kayıp bir *Öğrenci Kız* kitabı olmadığını Sasai-san’a bildireyim.”

“Tamamdır.”

En sonunda Sasai ve Masako konuşarak, bu damgasız *Öğrenci Kız* kitabının, resepsiyonun arka tarafındaki rafta duran kayıp eşya kutusuna konulmasına karar verdiler.

Otoha, *Öğrenci Kız* kitabı için yaptıkları kontrollerin ardından kafeteryaya gitmişti.

“Bu akşamın yemeği nedir?” diye sordu sandalyesine otururken. Diğer herkesten farklı bir saatte geldiği için tezgâhın önündeki masada tek başına oturuyordu.

“Bugün Yeşilin Kızı Anne gecesi.”

“Ah, süper... Fakat *Yeşilin Kızı Anne* serisinde bahsi geçen bir yemek var mıydı? Bana yok gibi geldi ama...” Otoha derin düşüncelere dalmış gibiydi.

“Anne’in vanilya özütü yerine yanlılıkla ağrı kesici ilaç koyduğu jöleli pasta, Diana’nın okula götürdüğü çilekli tart... Aslında çok fazla tatlının konusu geçiyor ama...” Kinoshita hemen arka tarafa gidip elinde düz bir tabakla geri döndü ve beyaz tabağı Otoha’nın önüne bıraktı.

“Demek sandviç!”

Bu, ilk bakışta son derece sıradan bir sandviç gibi görünüyordu. Kenarları kesilen ekmekler oldukça zarif duruyordu.

“Aynen öyle. Bana *Yeşilin Kızı Anne* serisinden de bir yemek hazırlamam söylendiğinde ilk üç kitabı birden okumuştum. Daha sonra kütüphanenin sahibi bana *Yeşilin Kızı Anne* serisindeki yemeklerle ilgili bir yığın kitap gönderdi.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. *Yeşilin Kızı Anne'in Yemek Notları*, *Yeşilin Kızı Anne'in Yemek Kitabı*, *Yeşilin Kızı Anne'in Yaşam Ansiklopedisi*, *Yeşilin Kızı Anne'in Dünyasına Giriş* gibi... Orijinal seri dışında altı yedi kitap daha okudum sanırım.”

“İnanılmaz...”

“Beni çok zorlamıştı. Bir türlü ‘İşte bu!’ dediğim bir yemek bulamıyordum. Kızarmış tavuk, haşlama sebze ve salamura domuz eti, lahana salatası... Hepsi çok basit yemeklerdi. Ayrıca orijinal seride bu yemeklerin yapılmasına dair hiçbir şey yazmıyordu.”

“Peki, siz ne yaptınız?”

“İkinci kitapta tuhaf bir şey oluyor. Okumuş muydun? Anne'in evine ünlü bir yazar geleceği için hep beraber bir ziyafet sofrası hazırlayıp misafirlerini bekliyorlar. Ama misafirleri gelmiyor.”

“Doğru! Sonra ziyafetleri mahvoluyor, ödünç aldıkları tabaklar da kırılıyor...”

“Evet, evet. Ardından, aynı tabaklara sahip olan birine gidip ondan tabakları isteyeceklerinde, o kişiyi evde bulamıyorlar.”

“Böylece işler iyice çıkmaza giriyor.”

“Evet. Sonra ev sahibi geliyor, onlara çay ikram edip, ‘Sadece ekmek, tereyağı ve salatalık var,’ diyor. Ancak o anda bu ekmek, tereyağı ve salatalık, fazlasıyla aç oldukları için Anne ile Diana'ya aşırı lezzetli geliyor. Düşününce gerçekten lezzetli, değil mi? Açıkçası *Yeşilin Kızı Anne* serisine çok hâkim değilim, romanlardan da pek anlamam fakat bence

bu sahne, kitapta lezzeti en samimi hâliyle anlatan, yemek yemenin insanı mutlu ettiğini gösteren tek sahne.”

“Evet, sanırım haklısınız.”

“Bunun üzerine çok kafa yordum, acaba salatalık derken turşuyu mu kastediyorlar diye düşündüm. Fakat sonra başka çevirileri de okudum; orada da ekmek, tereyağı ve salatalık dışında bir şey yazmıyordu. Hiçbir işlem görmemiş salatalığı öyle katır kutur yemelerini pek aklım almadı açıkçası. Ve üzerine biraz düşündükten sonra ortaya bu çıktı. Ekmek, tereyağı ve salatalık sandviçi... Ardından bunun tek başına yetmeyeceğini düşünerek, bir de kızarmış tavuklu sandviç hazırladım. Kesin kızlar da çok severdi. E hadi, afiyet olsun.”

“Çok teşekkür ederim, elinize sağlık...”

Yumuşacık beyaz ekmeklerin arasındaki yeşil renk dikkat çekiciydi. Otoha bir ısırık aldı ve ânında hem salatalığın hem de tereyağının tadına vardı. Sade ama oldukça yoğun bir lezzetti bu.

“Kinoshita-san, bu gerçekten leziz! Yalnızca ekmek, tereyağı ve salatalıktan ibaret bir yemek olduğuna inanamayacağım kadar lezzetli.”

“Teşekkürler. Salatalıkları ince ince dilimleyip tuzla biraz ovdum, o kadar.”

Ardından Otoha, tavuklu sandviçten de bir ısırık aldı.

“Bu da çok leziz! Tavuk sulu sulu...”

“Tavuk göğsünü tuz ve karabiberle kızartıp, ardından biraz Fransız sosuna buladım.”

“Hepsi oldukça sade lezzetler fakat yerken her malzemenin kendi tadını yoğun bir şekilde alabiliyorum.”

“Muhtemelen o dönemler öyleydi. Ayrıca mütevazı bir din adamının karısı olan Montgomery, sanırım günümüz romancıları gibi yemeklerin tadından uzun uzun bahsetmeyi pek sevmiyormuş.

“Olabilir...”

Kinoshita, sandviç tabağının üzerine, içi bezelye dolu küçük bir tabak daha koydu. Otoha, haşlanmış bezelyeden bir kaşık yedi ve tereyağının tadını hemen fark etti.

“Bu da tereyağında sotelenmiş bezelye. Son dokunuş olarak bir kaşık şeker ekledim. Hani Bayan Morgan’ı Green Gables’a çağırdıkları zaman Anne ve diğerleri yemeğe çok fazla şeker koyup yenmeyecek hâle getirmişlerdi ya, hatırlıyor musun?”

“Kinoshita-san, siz gerçekten iyi bir okursunuz. Benden daha bilinçli bir okursunuz sanırım.”

“Yok yahu, yalnızca yemeklerin geçtiği kısımları okuyorum. Sonuçta bir menü hazırlamam gerekiyordu, bunun için hiç durmadan okudum.”

Kinoshita, her zamanki gibi yemeğin ardından soğuk kahvesini ikram etti. Bu sefer kahvenin yanında küçük bir kâse de vardı. İçinde kahverengi, şekli büyük bir zarı andıran bir şeyler vardı.

“Bu nedir, Kinoshita-san?”

“Karamelli çikolata.”

“Ne? Bu, Anne’in karamelli çikolatası mı? Hani şu hep yemek istediği...”

“Evet.”

“Ah, çocukken hep, tadının neye benzediğini düşünürdüm. *Morinaga*’nın* karamelli çikolatalarından yediğimde, tadı böyle midir diye merak etmiştim ama sonuçta Japonya’dakinden farklıdır diye düşünmüştüm.”

Otoha çikolata renkli küplerden birini alıp ağzına attı ve bunun önce ufalandığını, ardından yapışkan karamel ve çikolata tadının ağzında dağıldığını hissetti. Tadı, bir süre önce popülerleşen taze karamelli çikolatayı andırıyordu ve yaydığı süt kokusu çok hoştu.

“Bu nefis!” Hemen dönüp Kinoshita’ya bakmıştı. “Kinoshita-san, bunu satalım! Burada, ‘Yeşilin Kızı Anne’in Karamelli Çikolatası’ ismiyle satışa sunalım! Ya da yok, internetten satmak daha mı iyi olur ki? Ama eminim, her türlü çok satar!”

“Olmaz, bunun ne kadar uğraştırıcı bir şey olduğunu biliyor musun? Bugün sırf bunu yapabilmek için bir saat erken gelip hiç durmadan tencere karıştırdım.” Bunu söylerken bir yandan da bileğini çeviriyordu.

“Yaa, o kadar uğraştırıcı mı gerçekten?”

“Evet, zahmetli bir iş.”

“Ama yine de arada bir bize yapsanız olur mu?”

“O kadar çok mu sevdin?”

“Evet.”

Bunun üzerine Kinoshita, Otoha’nın kâsesine üç çikolata daha koydu.

“Ah, çok teşekkür ederim. Bunların ikisini saklayıp Masako-san’la Ako-san’a verebilir miyim? Kesin çok sevinirler.”

* Morinaga: Japonya’nın en eski ve en bilinen şekerleme ve süt ürünleri markalarından biri. –ç.n.

Bunun üzerine Kinoshita, kâseye iki çikolata daha ekledi.

Otoha, koleksiyon düzenleme odasına döndüğünde Masako ve Ako'ya, Kinoshita'nın söylediklerini anlatıp ikişer çikolata verdi.

"Çok tatlı, çok leziz."

"Sahiden..."

İkisi de çikolataları büyük bir mutlulukla yemiş, hatta Ako zahmet edip yeşil çay bile demlemişti.

"Aslında ben de daha önce yapmıştım, karamelli çikolatayı yani. Hem de iki kere," dedi Ako.

"Ne? Cidden mi?"

"İlkinin yıllar önce yapmıştım. Belki de Kinoshita-san'ın kullandığı tarifi aynısıdır. Ben de *Yeşilin Kızı Anne'in Yemek Notları* kitabına bakarak yapmıştım çünkü. En az kırk yıl öncesinin kitabı..."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Önce tereyağlı karameli yapman lazım. Çok uğraştırıcı bir şey. Tüm malzemeleri eksiksiz ilave etmek gerekiyor. Yoğunlaştırılmış süt, tereyağı, şeker ve glikoz şurubu falan..."

"Kinoshita-san da bunun çok zahmetli olduğunu söyledi."

"Hepsini ölçüsüyle ekleyip, bir tencerede kaynayana ve rengi kahverengiye dönene kadar, yaklaşık bir saat karıştırıyorsun. Hani *Yeşilin Kızı Anne* kitabında Anne ve Diana yaparken yakıyorlar ya, bu işte."

"Evet."

"O zaman bütün mutfakım, yoğunlaştırılmış süt ve glikoz şurubu yüzünden yapış yapış nem olmuştu ama sonu-

cunda ortaya muhteşem bir tat çıkmıştı. Erimiş çikolatayı bu yaptığımız tereyağlı karamele ekleyince de oluyor sana karamelli çikolata.”

“Demek bu şekilde yapılıyor...”

“İkinci yapışımsa buraya gelmeden kısa bir süre önceydi. Hani taze karamelin çok popüler olduğu zamanlar... Hatırlıyor musunuz?”

“Ah, öyle bir şey vardı, değil mi? Hokkaidō’da bir çiftlikte üretiliyordu.”

“Evet. O sıralar aklıma gelmişti. Bu taze karamel dedikleri şey tereyağlı karamel değil mi diye düşünmüştüm. Bu yüzden tekrar evde yapayım dedim. Aynı kitabı kullanarak, aynı tarifle...”

“Sizi çok uğraştırmıştır.”

“Bu sefer o kadar uğraşmamıştım. Eskiden glikoz şurubu ve yoğunlaştırılmış süt gibi malzemeleri tek tek tartıya koyup, daha sonra tencereye eklemek gerekirdi. Ama şimdi şu dijital tartılar var ya, tencereyi direkt onun üzerine koyup malzemeleri doğru ölçüleriyle ekleyebiliyorsun. Üstelik artık sağlam teflon tencereler de çıkmıştı. Benim için şaşırtıcıydı. Mutfak bile pek kirletmeden, çabucak yapıvermişim.”

“Ama Kinoshita-san çok uğraştırdığını söylemişti.”

“Elbette karıştırmak falan hâlâ zordur ama eskiye kıyasla bu hiçbir şey...”

“Anladım...”

“Ama ikinci yaptığım, ilk yaptığıma göre biraz farklıydı.”

“Farklıydı derken?”

“O kadar lezzetli bir tarif ki bir an önce yemek istiyordum. Büyük bir özenle pişirdim, tepsiye döktüm ve güzelce soğuttum. Önceden ısıttığım bıçakla teker teker kestim ve artık hazırdı. Ağzıma bir tane attım ve...”

“Ve?”

Ako biraz duraksadıktan sonra, “O kadar da lezzetli değildi,” dedi.

“Ne?”

“Yani lezzetliydi tabii ama ilk yaptığım kadar lezzetli değildi. İnsana kendini cennette hissettiren o tat yoktu. Herkesin uğruna yaygara koparacağı, birbirinin elinden kapmaya çalışacağı o lezzet...” Son kelimelerini oldukça kısık bir sesle, mırıldanır gibi söylemişti Ako.

“Çünkü artık dönem değişti,” dedi Masako. “Şu an lezzetli o kadar çok şey var ki...”

“O yüzden mi yani?” diye düşüncelere daldı Otoha. Sanki Ako daha önemli bir şeyden bahsediyor gibi gelmişti ona.

Dudaklarını aralayıp bir şey söyleyecek gibi olmuştu ki Masako’yla göz göze geldi, kadının başını hafifçe iki yana salladığını görünce vazgeçti.

“Evet, o yüzden herhâlde...” dedi Ako gülümseyerek.

“Bak ne diyeceğim,” dedi Masako. “Bir dahakine bize o karamelli çikolatadan yapsana. Tereyağlı karamel de olur. Minami-san’ın odasında ‘Yeşilin Kızı Anne’ dizisini izlerken yeriz. Yani tabii zahmet olmazsa...”

Ako gülümseyip, “Olur,” dedi.

Nedense Otoha, Ako’nun yaptığı karamelden hiç yiye-meyecekmiş gibi bir hisse kapıldı.

Kime ait olduğu bilinmeyen *Öğrenci Kız* kitabı öylece kayıp eşya kutusuna konmuştu ve çalışanlar, etrafta bir ziyaretçi yoksa orada oturup kitabı sırayla okuyorlardı.

“Bu kitap çok iyi...” Özellikle Minami kitabı çok sevmiş, herkesten daha fazla okumuştı. “Sanırım lisedeyken de okumuştum ama o zaman pek umursamadığım için unutmuşum.”

“Öyle mi?”

“Evet, muhtemelen o zaman pek anlamamıştım. ‘Aman, sadece acınası durumdaki bir kızın hikâyesi işte,’ diyordum. Ama şimdi okuduğumda beni gerçekten etkiledi.”

Otoha onu başını sallayarak dinliyordu.

“Okurken, ‘Ah, bu hissi çok iyi anlıyorum,’ diye düşündüğüm çok fazla yer oldu. Eskiden biraz utangaçtım, bunu okudukça da sanki utanç verici yanlarım açığa çıkıyor gibi hissetmiştim. Ama şimdi okuyunca gerçekten garip bir şekilde içime işlediğini hissettim.”

“Peki, Dazai’nin eserleri arasmda en sevdiğiniz hangisi, Minami-san?”

“*Otogizōshi* sanırım.”

“Ah, öyle mi? Tahmin etmiştim. Çok şen şakrak birisiniz çünkü.”

“Hiç de bile!”

Minami’nin bu sert inkârı Otoha’yı afallattı. “Ah, şey, pardon.”

“Özür dilerim, özür dilerim. Daha önce kimse bana öyle demediği için bir an şaşırdım.”

* Osamu Dazai, *Otogizōshi*, Tokyo Manga Klasik, 2023. (çev. Meliz Elendil)

Minami hiç vakit kaybetmeden özür dilediyse bile Otoha kendini bir süre daha huzursuz hissetti.

Bundan birkaç hafta sonra Gece Kütüphanesi'ndekilere tuhaf bir e-posta geldi.

"Sizlerle konuşmak istediğim bir durum olduğu için yarın bir toplantı yapacağım. Saat dörtte birinci kattaki toplantı odasında toplanın lütfen."

Bu e-postayı bütün çalışanlara Sasai göndermişti.

Otoha saat tam dörtte toplantı odasına gittiğinde, Sasai ve Tokai'yi daire şeklinde dizilmiş toplantı masalarında otururlarken buldu. Eşyalarını kapıya en yakın sandalyeye bırakırken, içeri Tokuda, Masako, Ako ve Minami girdi. Belirli bir oturma düzeni yoktu fakat herkes oturacağı yeri yaş ve giriş sırasını gözeterek seçmişti.

Birinci kattaki toplantı odası oldukça sade bir şekilde döşenmişti. İçeride yalnızca masa ve sandalye vardı. Ziyaretçi sayısı çok olduğunda burası büyük bir kabul odası olarak da kullanılıyordu. Şimdi ise odanın bir köşesi Tadasuke Shirakawa'nın kitaplarının bulunduğu karton kutularla doluydu. Bu mevzunun üzerinden yaklaşık iki ay geçmişti fakat onları tekrar depoya götürme fırsatı bulamadıkları için kutular da bu odada kalmıştı.

"Bunu pek sık yapamadığımın farkındayım fakat bugün sizin de fikirlerinizi duymak isterim." Sasai, herkesin yerine oturmasını bekledikten sonra konuşmaya devam etti: "Toplantı yapacağımı söylemiştim ama aslında sadece fikirlerinizi öğrenmek istiyorum."

“Ne? Böyle deyince daha da gerildim.” Tokai gülerek konuştuğunda, odadaki herkes başını sallayarak onunla aynı fikirde olduğunu gösterdi.

“Kusura bakmayın.” Özür dilege bile Sasai’nin yüzündeki ifade hâlâ aynıydı. “Fakat pek resmiyete kaçmadan sizin de fikrinizi almak istedim. Tek başıma karar veremeyeceğim bir durum söz konusu...”

“Her zaman işleri olabildiğince sakın bir şekilde halleden Sasai’nin ‘karar veremediği’ şey ne olabilir ki?” Otoha’nın içini bir huzursuzluk kaplamıştı.

“Mesele nedir?” dedi Tokuda, hoşnutsuz bir tavırla.

“Pekâlâ, size önce olayı tüm açıklığıyla anlatayım. Mesele şu ki, kütüphanemize gelen habere göre Mizuki Takashiro-san’ın koleksiyonu bize bağışlanacakmış.”

“Ne?”

“Bildiğimiz Mizuki Takashiro-san mı?”

Anında her kafadan bir ses yükselmişti. Daha coşkulu tepki verenler gençlerken, Masako ve Ako yalnızca, “Ah, öyle mi?” diyerek bu durumu sakinlikle karşılamışlardı.

Otoha da bir şeyler söylemek istemişti fakat sanki kelimeler boğazında düğümlenmişti; hiçbir şey söyleyemedi.

“Bu muhteşem olmaz mı? Onun, Ryōichi Kaitō’dan sonraki en büyük isim olduğunu söyleyebiliriz,” dedi Tokai, büyük bir heyecanla. “Şahsen ben onun koleksiyonunu görmeyi gerçekten çok isterim.”

“Yok yahu, Kaitō’dan sonraki en büyük isim demek çok abartı olur. Hem Takashiro-san daha gençti, onu Nobel Edebiyat Ödülü alan bir yazarla karşılaştırmak falan...”

“Bence hayır, hatta daha popüler bile olabilir. Gençler onu bayılarak okurdu. Ayrıca sadece popüler değil, aynı zamanda yetenekliydi de. Hem Akutagawa hem de Naoki Ödüllerine aday gösterildi, yurt dışından bile ödül aldı. Bir sonraki Nobel Edebiyat Ödüllü Japon yazarın o olacağını düşünürdüm. Bilim kurgu, gizem ve korku türlerinden güzel yazın türüne varana kadar, neredeyse her türde çok başarılı bir kalemi vardı.”

“Doğru...”

Herkes heyecanla konuşurken Otoha'nın hiç sesi çıkmıyordu. O sırada gözlerinde biriken yaşlar yanaklarına düşüverdi ve nihayet sesini çıkarabildi Otoha.

“Durun bir dakika...”

Bunu duyan herkes ilk defa o an dönüp Otoha'ya baktı. Böylece ağladığını fark etmiş ve şaşkına dönmüşlerdi.

“Otoha-san, ağlıyor musun? Ne oldu?” diye sordu Masako. “Yoksa çok mu severdin onu, Mizuki Takashiro'ya?”

Otoha hâlâ tam olarak konuşamıyor, yalnızca ellerini sallayıp duruyordu. “Yok yok, ondan değil... Ben sadece...” Gözyaşlarını elleriyle sildi. “Mizuki Takashiro-san öldü mü yani?”

“Bilmiyor muydun? Üç ay önce haber olmuştu...” diyen Minami ona hemen bir peçete uzattı.

Otoha mendili alıp hızlıca gözlerini sildi. “Biliyorum. Haberleri gördüm tabii ki ama... İnanmamıştım, daha doğrusu gerçekten ölebileceğini hiç düşünmemiştim.” Gürültüyle burnunu çekti.

Bunun üzerine Ako da ona peçete uzattı. Otoha, etrafındaki insanları umursamadan burnunu sildi.

“Bu kesin onun, yani... Biz ona ‘Takapon’ derdik de... Ondan Takapon diye bahsetsem olur mu? Bunun da Takapon’un şakalarından biri olduğunu düşünmüştüm. Acaba bir sonraki kitabı için bir tür yeniden doğuş numarası falan mı demiştim. Yani kesin bunun altında bir şey yatıyor diye düşünmüştüm.”

“Sırf kitabı için kendi ölümüne dair söylentiler yaydığını mı sanmıştın? Bunu Mizuki Takashiro Hoca bile yapmaz... Hem vefat haberi büyük gazetelerde bile yayımlandı.” Masako, durumu kendince en akla yatkın şekilde açıklamıştı.

Mizuki Takashiro, gerçek kimliğini gizleyen bir yazardı. Ne yaşı ne de cinsiyeti bilinirdi. Bir tane bile fotoğrafı yoktu ve elbette daha önce hiç kamuoyu önüne çıkmamıştı. Ödül törenlerine veya partilere katılmazdı. Romanları dışında hiçbir şeyi yoktu. Ne bir denemesi veya röportajı ne de bir sosyal medya hesabı... Kitapları tek bir yayınevinden çıkarıldı ve söylenene göre hep aynı editörle çalışırdı.

Yazım tarzı sebebiyle genellikle onun otuzlu yaşlarda bir erkek olduğu düşünülürdü fakat aynı zamanda bir kadının bakış açısıyla yazılmış çok fazla eseri vardı. Orta yaşlı, ünlü bir kadın yazar, “Takashiro’nun kadın olduğunu düşünüyorum. Yazdıklarının bazıları yalnızca bir kadının kaleminden çıkabilir,” dediğinde, bu güçlü iddiası haberlere bile konu olmuştu.

“Yani onun cenazesine giden veya onunla tanıştığını söyleyen bir kişi bile yok. Ölüm nedeni de açıklanmadı. Birlikte çalıştığı editörün kim olduğunu dahi kimse bilmiyor. Sıradan biri olsam neyse ama ben kitabevinde çalışıyordum. Buna rağmen kulağıma hiçbir şey gelmemesi sizce de tuhaf değil mi?”

Odadaki herkesin ona hâlâ şaşkınlıkla bakmasını anlayabiliyordu. Duygularını biraz dizginlemesi gerektiğini fark ettiyse de dudaklarından birbiri ardına dökülen kelimeleri durduramamıştı.

“Takapon, kimliği gizli bir yazardı, hiçbir kişisel bilgisini paylaşmazdı ama hayranlarına karşı çok nazikti. Eserlerini okuyunca bile anlaşılıyor bu. Böylece gidecek gibi değildi...” Ve en sonunda, “Gerçekten öldüğüne hâlâ inanamıyorum,” diye mırıldandı.

Sasai başını hafifçe öne eğerek, “Üzgünüm,” dedi.

“Hayır, hayır... Özür dilerim, bir an kendimi kaybettim.”

“Higuchi-san, onun bu kadar büyük bir hayranı olduğunu bilmiyordum.” Tokai, bunları söylerken ona buruk bir gülümsemeyle bakıyordu ve sesine de oldukça nazik bir tını hâkimdi.

“Büyük bir hayranı değilim. Sadece onun insanların karşısına çıktığı gün, biz sadık okurları olarak bir doğum günü kutlaması yapacaktık!”

Ufak bir sessizliğin ardından, Sasai büyük bir ciddiyetle, “Anlıyorum...” dedi ve diğerleri buna gülmeden edemedi. Otoha bile ağlarken bir anda gülmeye başlamıştı.

“Otoha-san, senin sayende Mizuki Takashiro’nun ne kadar popüler olduğunu daha iyi anladım şu an,” dedi Masako.

“Gerçekten çok iyi bir yazardı, değil mi?”

“Evet.” Ako da başını sallayarak onlara katıldı. “Biz bunu pek fark edememiştik.”

“Ben de sizinle bunu konuşmak istiyordum. Koleksiyonu bize bağışlanacağı için gerçekten çok mutluyuz fakat

vefatının üzerinden henüz yalnızca birkaç ay geçmişken koleksiyonunu ziyaretçilere açmalı mıyız, emin değilim.”

“Aslında koleksiyonu buraya getirdik, düzenledik falan derken... Vefatının üzerinden en az altı ay geçmiş olacak. Şu an hâlâ düzenlenecek bir yığın kitap var...” dedi Masako.

“Evet, elbette. Fakat altı ay bile çok erken değil mi? Higuchi-san’ın az önceki hâinden de anlaşılacağı üzere, Takashiro aşırı popüler bir yazardı. Ve arkasında bir dolu gizem bırakarak gitti. Koleksiyonunu ziyaretçilere açtığımızda insanlar buraya akın edecek. Bu, kütüphanede büyük bir kargaşaya neden olabilir. Ve elbette hırsızlık riski de söz konusu...”

“Anladım, demek sizi endişelendiren hususlar bunlar.” Tokai ona hak verir gibi başını sallayarak mırıldandı. “Fakat bunu bir şekilde önleyebiliriz. Ona özel bir oda hazırlarız, giriş çıkışları sıkı bir şekilde kontrol ederiz, ziyaretçilerin o odaya özel eşyalarıyla girmelerini engelleriz falan... Ve elbette içeride her zaman bir gözcü olmasına özen gösteririz.”

“Evet, hırsızlığı bu şekilde önlememiz mümkün. Ancak benim kafama takılan asıl soru şu: Koleksiyonunu gerçekten halka açmalı mıyız? Sonuçta koleksiyonlar, son derece kişisel bilgiler de içerir.”

“Ah!” Otoha gayriihtiyari bağırdı: “Böylece bir sürü şey açığa çıkabilir mi yani?”

“Evet. Cinsiyeti ve yaşı gibi, Takashiro Hoca’nın hayat-tayken açıklamadığı birçok bilgi ifşa olabilir. Ayrıca, söylemeye gerek bile yok tabii ki ama ne tür kitaplar okumayı sevdiği de öyle... Sonuçta bu da şimdiye dek sır gibi saklanan bir konuydu.”

"Peki, koleksiyonun sergilenmesini ailesi mi istiyor? Yoksa bu Takashiro Hoca'nın isteği miymiş?" diye sordu Tokai.

"Bunun için iletişime geçen kişi kız kardeşiydi. Aslında bu da oldukça muallak bir mesele."

"Muallak mı?" Otoha, Sasai'nin böyle kelimeler kullanmasına pek alışık olmadıklarını düşündü. Sasai gerçekten de "muallak" gibi belirsiz kelimeleri pek kullanmazdı.

"Onunla ben konuştum. Telefonda konuşurken bile fazlasıyla gergindi. Kitaplardan kurtulmak istediğini söyledi, kitapların ona rahatsızlık verdiğini."

"Rahatsızlık mı!" Otoha yalnızca Sasai'nin söylediği kelimeyi tekrar etmişti fakat bunun aslında, *"Rahatsızlık falan, ne kadar ayıp. Takapon'un kız kardeşi bile olsa böyle bir şeyi mazur göremem,"* anlamına gelen üstü kapalı bir tepki olduğunu herkes anlamıştı.

"Aslında önce Takashiro Hoca'nın kitaplarını yayımlayan yayınevi tarafından arandım. Bana, onun aniden vefat ettiğini ve ailesinin, evdeki eşyalarından bir an önce kurtulmak istediğini söylediler. Ailesi, bu gidişle birkaç gün içinde bir tüccar falan çağırıp tüm eşyaları satacaklarını söylemiş. Böyle olunca yayınevi de ne yapacağını bilememiş. 'Takashiro Hoca gibi bir yazarın koleksiyonunun dağılması büyük kayıp olur,' diyerek bizi aradılar, koleksiyonu şimdilik bizim alıp alamayacağımızı sordular."

"Demek öyle..."

"Yayınevi de biraz çaresiz kalmış gibiydi. Koleksiyonun dağılmasını istemiyorlar ama kitapları koyacak yerleri yok. Daha önce böyle bir durumla karşılaşmadıkları için de ne yapmaları gerektiğini bilememişler."

Otoha, Mizuki Takashiro'nun nispeten küçük bir yayıneviyle çalıştığını ve bu sayede hep aynı editörle iletişimde kalarak, gizliliğini korumayı başardığını hatırladı.

"Sonra kız kardeşiyle de konuştum. Aslında bu pek sık rastladığımız bir durum değil fakat koleksiyonu Takashiro Hoca'nın evinden almamızı istedi. Gidip kitapları kutulara kaldırdığımız takdirde hepsini bize verecekmiş. Ayrıca..." Sasai bunu söylerken biraz tereddüt etmişti. "Nasıl desem, şey, kız kardeşi biraz... Acayip biriydi."

"Sasai onunla yalnızca bir kere telefonda görüşmüş olmasına rağmen böyle söylüyorsa, kim bilir nasıl biridir?" diye düşündü Otoha.

"Gerçekten birkaç gün içinde kitaplardan kurtulacakmış gibi bir hava sezdim."

"Peki, sizin tereddüt ettiğiniz konu ne, Sasai-san?" diye sordu, o dakikaya kadar sessiz kalan Tokuda.

"Tereddüt etmek değil de sizin ne düşündüğünüzü öğrenmek istedim. Bunun bize etkisi büyük olacaktır. Nereden duydular, bilmiyorum ama birkaç medya kuruluşu bize ulaşp, koleksiyon sergilenmeye başlar başlamaz bunun haberini yapmak istediğini söyledi. Bazı bağımsız gazeteciler de koleksiyonu ziyaretçilere açılmadan önce görmek istediklerini söylediler. Herkes koleksiyon sayesinde yazarın cinsiyetini, yaşım, zevklerini falan öğrenme peşinde sanki..."

"Neden doğrudan kız kardeşine ulaşp, istedikleri haberi öyle yapmıyorlar ki?" diye sordu Tokuda, başını yana eğerek.

"Yayınevi izin vermiyormuş." Sasai'nin yüzünde sıkıntılı bir gülümseme belirdi. "Kız kardeşini, Mizuki Takashiro'nun kimliği gizli kaldıkça kitaplarının daha çok satacağını söyleyerek ikna etmişler. Medyadan uzak durmasını tembihlemişler. Kendisi de buna razı gelmiş gibi görünüyor. Fakat bir an önce yazarın evinden, eşyalarından kurtulmak istediğini söylüyor ve onu bu konuda engellemenin bir yolu yok. Eşyalarından bir an önce kurtulup evi satmaya çalışıyor gibi."

"Epey ürkütücü birine benziyor," dedi Tokai gülerek. "Sahafta çalışırken zaman zaman böyle koleksiyonların elden çıkarıldığına şahit olmuştum, o yüzden anlayabiliyorum."

"Ah, Tokai-san, sen eskiden sahaftın, değil mi?" Masako bunu o an hatırlamış gibi mırıldandı.

"Evet. Böyle çok kişi gelirdi. Aileler, gerçek değerini bilmeden her şeyi kafalarına göre satardı. Yalnızca kitaptan bahsetmiyorum, her türlü koleksiyon eşyası için geçerli bu." Tokai, Sasai'ye dönüp konuşmaya devam etti: "Vefat edeli üç ay olduğuna göre kırk dokuzuncu gün* geçeli henüz çok olmamış. Şimdi mezar veya miras gibi meselelerin düşünüldüğü dönem olsa gerek. Mesela ölen kişinin borcu varsa mirastan feragat edilebilecek zaman dilimi de yine bu döneme denk gelir. Yani aslında şu an, ölen kişiden kalan miras ve eşyalara ne olacağına karar verme zamanı."

"Doğru..."

"Takashiro Hoca'mın kız kardeşinden başka vârisi yok muymuş?"

* Kırk dokuzuncu gün, merhumun ruhunun gideceği yerin belirlendiğine inanılan, Budizmdeki önemli bir dönüm noktası ve aynı zamanda aile için yas sürecinin sona erdiği anlamına gelen önemli bir gündür. -ç.n.

“Yokmuş diye duydum.”

“Bunu iyice araştırıp öğrenmezsek sonradan başımız ağrıyabilir. Başka bir akrabası gelip ‘Kitapları geri verin,’ falan derse uğraşmak zorunda kalırız. Hele ki üzerine koleksiyon damgası basarsak...”

“Ah, artık Takashiro Hoca hayatta olmadığına göre damganın tasarımı için kız kardeşiyle görüşmemiz gerekecek.” Ako, koleksiyon düzenleme sorumlularından biri olarak bu konuyla da ilgilenmeleri gerektiğini fark etmişti.

“Ne yapacağız?” Minami başını iki elinin arasma alıp şakaklarına bastırdı. “Bu iş bizi çok uğraştıracağına benziyor.”

“Ama yine de koleksiyonu alalım! Yani bence kesinlikle almalıyız!” Otoha yine kendine hâkim olamayıp yüksek sesli bir çıkış yapmıştı. Ne pahasına olursa olsun o koleksiyonu koruma altına almak istiyordu. Takashiro’nun vefatı onu gerçekten sarsmıştı fakat eğer bu gerçekse, onun koleksiyonuyla ilgilenecek en doğru kişilerin kendileri olduğuna inanıyordu. “Bu kütüphanede yalnızca iki aydır çalışıyorum ama rahatlıkla söyleyebilirim ki burası koleksiyonlarla nasıl ilgilenilmesi gerektiğini çok iyi biliyor, buradaki herkes hem yazarları hem de kitapları çok seviyor! Ben ayn zamanda onun bir hayranı olarak, koleksiyonunu bizim almamız gerektiğini düşünüyorum. Çünkü size güveniyorum!”

Masako ve Ako başta olmak üzere, Otoha dışında orada bulunan herkes birbirine bakıp gülümsedi. Ortamdaki gergin hava aniden durulmuştu.

“İltifatların için teşekkür ederiz,” dedi Masako.

“Benim de bu konuda bir itirazım yok tabii,” dedi Minami, az önceki hâline kıyasla daha ılımlı bir tavırla. “Bizi

uğraştıracak gibi duruyor ama Takashiro Hoca'nın kitaplarının burada bulunması kütüphanemizin faydasına olacaktır."

"Peki, kütüphanenin sahibi bu konuda ne düşünüyor?" diye sordu Masako. O anda herkes ufak da olsa gerilmişti.

"Kütüphanenin sahibi de koleksiyonu almamız gerektiğini düşünüyor fakat bu epey emek gerektiren bir iş olduğundan, sizlerin de fikrini duymak istediğini söyledi. Bu yüzden toplanalım istedim. Toplantının ardından sizin fikirlerinizi ona aktaracağım." Sasai biraz bekledikten sonra dönüp çevresine bakınarak sordu: "Pekâlâ, şimdilik herkes kitapları almamız gerektiği konusunda hemfikir mi?"

Odadaki herkes başını salladı. Hepsinin kendince bir baş sallama biçimi vardı. Örneğin Otoha, başını güçlü bir şekilde sallarken Tokuda, bunu asık bir suratla ve oldukça hafif bir şekilde yapmıştı.

"Shirakawa Hoca mevzusunda olduğu gibi sorun çıkması muhtemel. Ayrıca gidip evden kitap almışlığımız da pek yok. Kaç kitap olduğunu dahi bilmiyoruz fakat kız kardeşinin söylediğine göre 'çok fazla' varmış."

"Ama bu pek bir şey ifade etmez. Kitap okuyan birinin 'çok fazla' demesiyle kitap okumayan birinin 'çok fazla' demesi arasında epey fark vardır." Masako'nun bu söylediğine odadaki herkes katılmıştı.

"Koleksiyonu ziyaretçiye nasıl, ne zaman ve ne şekilde açacağımızı daha sonra tekrar konuşalım. Bu konuda muhtemelen yayınevine de danışmamız gerekecek."

"Kitapları almaya ne zaman gideceğiz?"

“Ne kadar erken gidersek o kadar iyi diye düşünüyorum. Bu gidişle kız kardeşinin aniden fikir değiştirmesi de olası. Mümkünse bugün, en azından yarın veya ertesi gün gitmemiz gerek. Birazdan kadına telefon edeceğim fakat şimdi akşam olduğu için muhtemelen yarın gün içinde gitmek üzere anlaşıyoruz.” Sasai, başını Tokai’den tarafa çevirdi. “Tokai-san, sizin de benimle gelmenizi çok isterim. Bu tür durumlara en alışkın olan sizsiniz.”

“Elbette gelirim, sorun değil,” dedi Tokai.

“Lütfen beni de götürün!” Otoha da bu ânı fırsat bilip hemen atıldı. Takapon’un vefatının gerçek olduğunu görmek onu üzerdi fakat yine de, oraya gitmezse sonradan pişman olacağını düşünüyordu.

“Şey...” Sasai tereddüt içinde mırıldandı. “Mümkünse erkeklerle gitmek daha iyi olur diye düşünmüştüm. Biraz ağır bir iş olacak gibi çünkü. Sonuçta kaç kitapla karşılaşacağımızı bilmiyoruz.”

“Yalan söylüyor,” diye düşündü Otoha. “*Shirakawa Hoca’nın kitaplarını almaya giderken de beni götürmemiş miydi?*”

Tokai de oldukça sakin bir sesle konuştu:

“Bu zor bir iş. Miras kalan eşyalar, hayattayken onlara sahip olan kişiden bir şeyler taşır ve bu bizim tahmin ettiğimizden çok daha ağırdır. Hayranlar, hele ki onun arkasından bu şekilde gözyaşı döken hayranlar böyle bir şeyle karşı karşıya kalınca yıkılabilir. Bu durumda ailenin nasıl bir tavır takınacağını bilemeyiz, onları tetiklemek de istemeyiz.”

“Yapmayacağım! Söz veriyorum, ben yıkılmayacağım. Hem, aranızda bir kadının da bulunması daha iyi olmaz mı?

Takapon'un evi şu an ne durumda, bilmiyorum ama kız kardeşi yalnızsa, içeri aniden bir grup erkek girince korkabilir! Ayrıca, belki sadece kadınların girmesine izin verilen yerler vardır..." Otoha telaşla onları ikna etmeye çalışıyordu.

"Evet, haklı olduğunuz taraflar var," dedi Sasai başını sallayarak. "Öyleyse ağlamayacağınıza dair söz verin lütfen. Ağlarsanız sizi odadan çıkarırım, yalnızca kapıdan arabaya kadar kutu taşımada bize yardımcı olursunuz."

"Tamamdır."

"Ve elbette Tokuda-san, siz de bizimle gelir misiniz?" diye sordu Sasai, Tokuda'ya bakarak. "Çok fazla kutu taşımamız gerekeceği için erkeklerin gelmesi çok iyi olur."

Biraz bekledikten sonra Tokuda ifadesiz bir şekilde başını sallayarak, "Olur," dedi.

"Ayrıca, eğer mümkünse Kuroiwa-san'ın da bizimle gelmesini isterim. Sonuçta o, bu tür hukuki konularda da bilgili. Her ihtimale karşı arabada olmasında fayda var."

"Hava güzelse küçük kamyonetlerden biriyle mi gitsek? Ne kadar çok kitap olduğunu bilmiyoruz ya... Ben sahafta çalıştığım zamanlardan tanıdığım bir arkadaşıma 'Aracını ödünç alabilir miyiz?' diye soracağım."

"Çok teşekkürler."

Toplantıdan sonra Sasai, Mizuki Takashiro'nun kız kardeşiyle konuştu ve ertesi gün öğle vaktinde gidip kitapları almaya karar verdiler.

Otoha, ertesi gün öğleden sonra kütüphanenin önüne geldiğinde, önceki gün kararlaştırılan grubu kendisini beklerken buldu. Sasai, Tokai, Tokuda ve Kuroiwa... Ayrıca ön-

ceki sefer kullandıkları *Hi-Ace* ve bir de eski bir kamyonet kütüphanenin önünde duruyordu.

Sasai, "Pekâlâ, hadi gidelim," dediğinde Tokai, Otoha'ya baktı.

"Higuchi-san, bugün kamyonetle gitmeye ne dersin? Kamyonet yolculuğu çok keyiflidir. Ayrıca oraya gitmeden seninle konuşmak istediğim bir şey de vardı..."

"Tabii..." Otoha, konuşacakları konunun ne olduğunu merak ederek Tokai'nin yanındaki koltuğa yerleşti. "Teşekkürler."

"Ben teşekkür ederim!"

Önceki gün Otoha'ya karşı biraz katı sözler sarf etmiş olsa da şimdi o tavrından oldukça uzak, sessiz ve sakin bir ruh hâlindeydi.

"Şey, hangi konuda konuşmak istemiştiniz?" Araba hareket edip de otoyola girdiği an Otoha hemen sormuştu.

"Ah, dün için özür dilerim. Biraz sert konuştum." Bakışlarını Otoha'ya çevirip gülümsedi.

"Hiç önemli değil. Ben de biraz fazla dağılmıştım zaten. Şimdi düşününce utanıyorum."

"Yok, olur öyle... İnsanın çok sevdiği bir yazar olunca..."

"Öldüğünü biliyordum aslında. İlk duyduğumda da çok üzülmüştüm ama sonra toparlamıştım. Yalnız dün aniden adı geçince, sanırım biraz hazırlıksız yakalandım."

"Anlıyorum..."

"Ne ölüm nedeni açıklandı ne başka bir şey... Belki de bu durum beni sandığımdan daha fazla etkilemiştir."

"Belki de..."

Aralarında kısa bir sessizlik oldu. Genç bir insanın ani ölümü... Hele ki yazar olunca insan düşünmeden edemiyor: Acaba kendi seçimi miydi?

"Neyse, seninle konuşmak istediğim şey, bugün o eve gittikten sonra dikkat etmemiz gerekenler." Tokai neşeyle konuşarak konuyu değiştirdi.

"Ah, öyle mi? Teşekkürler."

"Ne demek... Bundan diğerlerine de bahsettim ama sana özellikle söylemek istiyorum, Higuchi-san."

"Onun hayranı olduğum için mi?"

"Evet, o da var. Ayrıca bahsi geçen kız kardeş muhtemelen seninle aynı yaşlardadır. Özellikle kadınlar, bu yaşlarda birbirlerine karşı daha duyarlı olurlar, öyle değil mi?"

"Ah, kesinlikle öyle."

"Ama bu duyarlılığın tam olarak nasıl bir etki yaratacağını bilmek pek mümkün değil. Aynı kuşaktan olmanız daha rahat konuşabilmenizi de sağlayabilir, tam tersine de sebep olabilir."

"Doğru... Peki, ben nasıl davranmalıyım?"

"En önemlisi sakın olmak. Karşıdaki kişi nasıl bir tavır takırsa takınsın umursamayıp, yalnızca işine odaklanmalısın."

"Tamamdır."

"Ayrıca, bir başkasının evine gittiğimizde dikkat etmemiz gereken bir husus da bakışlarımızdır."

"Bakışlarımız mı?"

"Evet, bakışlarımız... Sanki odayı inceliyormuş gibi etrafa sorgulayan bakışlar atmamalıyız."

“Öyle bir şey yapmayacağım!” İstemsizce gülmüştü.

“Senin öyle biri olmadığını biliyorum zaten. Sadece, vefat eden kişilerin aileleri bu tür konularda fazla hassas olurlar. Sanırım kız kardeşi onunla yaşamıyormuş fakat yine de evin tam olarak ne durumda olduğunu bilmiyoruz. Bunu ikinci kez söylediğimi biliyorum ama muhtemelen yaşıt iki kadın olacağınız için lütfen dikkatli davran. Odaya inceleyen gözlerle bakma. Alışana kadar bakışlarını yere indirmen en iyisi.”

“Bakışlarımı yere indirmeliyim, öyle mi?”

“Evet.”

Otoha içini çekti.

“Özür dilerim, niyetim seni germek değildi.”

“Biliyorum.”

“Yine de gideceğimiz evin nasıl bir yer olduğunu merak ediyorum. Adres, Kanagawa’nın Kawasaki bölgesi olarak görünüyordu.” Kamyonda navigasyon cihazı yoktu. Tokai, önlerindeki Sasai’nin sürdüğü arabayı takip ederken kâğıda not aldığı adrese baktı.

“Musaşi Kosugi tarafları mı? Şu yüksek katlı apartmanlardan mı acaba?”

“Adrese bakılırsa öyle görünüyor. Fakat istasyondan biraz uzaklaşınca o çevrede de yine eski evler, apartmanlar var.”

“Takapon’un yüksek katlı bir apartmanda yaşaması da eski bir evde yaşaması da bana gayet olası geliyor.”

“Öyle mi? Ben yalnızca ilk kitabını okumuştum.”

Kendi aralarında sohbete dalmışlarken, iki araba da Musaşi Kosugi’deki yüksek katlı apartmanların olduğu bölgeye yaklaşmıştı.

Sasai'nin arabasının bu binalardan birinin otoparkına girdiğini görünce, "Gerçekten de yüksek katlılardan biriymiş yani," dedi Tokai. Burası bir apartman olmasına rağmen, birinci katında kafe ve restoran gibi dükkânlar olduğu için otoparkı herkes kullanabiliyordu.

Önceden kararlaştırdıkları üzere Kuroiwa şimdilik arabada bekleyecekti.

Girişteki görevli onları asansöre yönlendirdiğinde, Tokai asansöre biner binmez gülererek, "Takashiro Hoca iyi kazanıyormuş demek ki," diye şaka yaptı. Gidecekleri daire en üst kattaydı.

"Böyle yerlerde yukarı çıktıkça fiyatın arttığı doğru mu acaba?" Bunu soran Tokuda durmadan gözlerini kırptırıyordu. O da biraz gerilmiş gibiydi.

Asansörden çıktıklarında Mizuki Takashiro'nun dairesi tam karşılarındaydı. Asansör, aynı kattaki iki dairenin kullanabileceği şekilde tasarlanmıştı.

"Gidelim bakalım..." Sasai kendi kendine mırıldanıp kapı zilini çaldı. İçeriden hemen, "Geliyorum," diyen bir kadın sesi duyuldu. *Kız kardeşi miydi acaba?*

Oldukça ağır görünen kapı yavaşça açıldı ve karşılarında genç bir kadın belirdi. Eşofman giymişti, makyajsızdı ve yüzünde dalgın bir ifade vardı.

"Dün telefonda konuşmuştuk, ben Sasai." Geldikleri aşağıdan ona haber verilmiş olmalıydı fakat Sasai bir kez daha kendilerini tanıtma gereği duymuştu.

"Ah, içeri girin." Kadın yalnızca bunu söyleyip eve girdi.

Sasai, kapanmak üzere olan kapıyı aceleyle tuttu. Otoha, kadının onları böyle soğuk bir şekilde selamlamasının sebe-

bini düşündü. Acaba kaba biri miydi yoksa sadece insanlarla bu şekilde tanışmaya pek alışık değil miydi?

İçeri girdiklerinde, Tokai'nin onu birçok konuda uyar-
mış olmasına sevinmişti. Ayrıca kadının neden dalgın gör-
ründüğünü anlayabilmişti.

Kadının bir elinde, ilk bakışta içinde içki olduğu anlaşı-
lan türden bir teneke kutu vardı.

IV. BÖLÜM:

SEİKO TANABE'NİN SARDALYA YAHNİSİ VE OKARA YAHNİSİ

Kimliği gizli bir yazar olan Mizuki Takashiro'nun dairesine girdiklerinde onları uzun bir koridor karşıladı. Koridorun sonunda ise geniş bir oturma odası vardı. Odanın bir tarafı baştan aşağı camla kaplıydı ve bu sayede parlak gün ışığı olduğu gibi odanın içine doluyordu.

Takashiro'nun kız kardeşi elindeki içki dolu koca teneke kutuyla, gözlerini sık sık kırpıştırarak onlara bakıyordu. *"Muhtemelen biz gelmeden hemen öncesine dek odalardan birinde, karanlıkta oturup içiyordu,"* diye düşündü Otoha. *"Yüksek bir apartmanın en üst katında, onca emekle elde edilmiş lüks bir daire olmasına rağmen... Eldeki hazinenin kıymetini bilmemek tam da böyle bir şey olsa gerek."*

"Evdeki kitapları toplamaya başlayabilir miyiz?" diye sordu Sasai. Kadın hiçbir şey söylemeden onu başıyla onayladı.

Kitaplığın nerede olduğunu sormaya gerek bile yoktu. Çünkü oturma odasının bir duvarı, tavana kadar tıksık tıksık kitap doluydu. Çok hoş bir alandı. Kadının böyle bir yerde

yaşamayı Otoha'yı imrendirdi. Gün ışığı içeriye tüm parlaklığıyla dolarken de akşamları şehrin gece manzarasını izlerken de burada kitap okumak çok keyifli olmalıydı.

"Evde başka kitaplık var mı?"

Kadın birkaç saniye bekledikten sonra, "Var," dedi. "Çalışma odasında da var, yatak odasında da... Tuvalette bile kitaplar dizili..." Sasai'nin yüzüne yansıyan şaşkınlığı görmek kadını güldürdü. "E dedim ya çok fazla kitap var diye..."

"Anladım. Olabildiğince fazla karton kutu getirdik, bu yüzden sorun olacağını düşünmüyorum fakat lütfen bize biraz zaman tanıyın."

"Keyfinize bakın..." dedikten sonra kadın oturma odasındaki kanepeye oturdu. Alçak, geniş bir kanepeydi ve yine alçak bir masanın önüne yerleştirilmişti. Güzel zaman geçirmek için çok elverişli bir yer gibiydi. Ne var ki kadın, oraya oturur oturmaz yana devrilip uzandı.

"İşinizi bitirince söylersiniz."

"Tokai'nin, bakışlarıma dikkat etmem, odayı inceliyor gibi bakmamam yönündeki uyarıları başta işe yaradı fakat şimdi pek bir anlamı kalmamış olabilir," diye düşündü Otoha. Çünkü Takashiro'nun kız kardeşi gözlerini kapatmıştı.

"Şey, ben tuvaletteki kitapları toplayayım." Sasai ve diğerlerine dönüp kısık bir sesle konuştuğunda onlar da başlarını salladılar. Böylece Otoha ufak kutulardan birini alıp tuvaleti aramaya koyuldu. Daireye girdikten sonra gözüne çarpan ilk kapının tuvalete açıldığını düşünmüş ve bu düşüncesinde haklı çıkmıştı.

Otoha'nın tuvaletteki kitapları toplamak için gönüllü olmasının sebebi, bir hayranı olarak oradaki kitaplarla yalnız kendisinin ilgilenmesi gerektiğini düşünmesiydi. Ve bir de...

"Aa!" Kendini tutmaya çalıştıysa da ufak bir çığlık dudaklarının arasından kaçıverdi.

Takashiro'nun evinin tuvaleti yaklaşık beş metrekare büyüklüğündeydi ve orada tavana kadar uzanan, çoğunlukla manga ve ciltsiz küçük kitaplarla tıka basa dolu ince bir kitaplık vardı. Tuvalette buna ayrılacak yeterli alan olduğu için kitaplık Otoha'nın düşündüğü kadar pis görünmüyordu. Acaba tuvalette de kitap okumak için mi yoksa evde başka yer kalmadığından mecburen mi buraya konulmuştu kitaplık? Yani, muhtemelen her ikisi için de...

Tuvaletin üst tarafında, normal bir evin tuvaletinde de bulunabilecek türden kapaklı bir raf vardı. Tuvalet kâğıdı gibi malzemelerin konulabileceği bir yerdi. Otoha, içinde ne olduğunu merak etse de oraya elini sürmedi.

Mangaların neredeyse tamamı popüler eserlerden oluşuyordu. *One Piece*, *JoJo's Bizarre Adventure*, *Demon Slayer*, *Glass Mask*, *Chibi Maruko-chan* gibi serilerin bütün ciltleri vardı. Bu seçkiden yola çıkarak cinsiyet ya da yaşa dair bir yargıya varmak mümkün değildi.

Otoha, yanında getirdiği ufak kutu çabucak dolunca başka bir kutu almak üzere içeri döndü. Oturma odasında Sasai ve Tokai, raflardaki kitapları indiriyorlardı.

"Baksanıza, bu kitaplarla n'apcaksınız?" Kadın, kanepede uzanmaya devam ederken adamlara bunu sormuştu.

"Kütüphaneye götürüp düzenleyeceğiz ve ziyaretçilere açacağız."

"O kadarını anladık. Alıp götürdüğünüzde ilk n'apacaksınız?" Bunu tamamen öylesine sormuş gibiydi.

"Önce koleksiyon damgası basıyoruz. Ne tür kitaplar olduğunun kaydını tutuyoruz."

"Hıı..."

Otoha tuvalete geri dönüp, kitapları toplamaya devam etti. Tam da işini bitirecekken merakına yenik düşüp, bir anda üst taraftaki kapaklı rafı açtı. İçinde yalnızca yedek birkaç tuvalet kâğıdı ve peçete paketi vardı.

Otoha, omuzlarındaki tüm kasların aniden gevşediğini hissetti. "*Galiba Mizuki Takashiro sahiden erkek,*" diye düşündü. Tekrar kitapları toplamaya dönmüştü ki tuvaletin kapısı aralandı.

"Ay!" Otoha yerinden sıçrayarak arkasını döndüğünde, Takashiro'nun kız kardeşinin orada dikildiğini gördü.

"Her şeye fazla şaşırmıyor musun?"

"Özür dilerim! Tuvaleti mi kullanacaktınız?"

"Yoo, n'apıyorsun diye bakmaya geldim. Diğerlerine bakmaktan sıkıldım da..."

"Öyleyse kitapları toplamaya devam edebilir miyim?"

"Buyur..."

Otoha kitapları kutuya koymaya devam ederken kız kardeş de duvara yaslanarak, arkasında dikilmeye devam etti.

"Kadınsın diye mi?"

"Efendim?"

"Kadınsın diye mi tuvaletteki işi sen üstlendin?"

"Yok, ondan değil aslında..."

"Tuvalet temizlemek falan kadın işi derler ya hani, bu sence zihnimize yerleşmiş bir tür saplantı mı? Yani bilinçaltımıza işlemiş olabilir mi acaba?"

"Yok..."

Otoha'nın tuvaletteki kitapları toplamak için gönüllü olmasının sebebi, yazarın hayranı olması ve dahası burayı merak etmesiydi. Ancak bunu dile getiremediği gibi kadın sordukça kafasının daha da karıştığını hissetmeye başladı. Kadın acaba haklı olabilir miydi?

"Aklıma geldi de... Hani terör failleri yakalandığında onlara tuvalet temizletmişlerdi ve insanlar bunun korkunç bir aşağılama ve zulüm olduğunu söyleyerek yaygara koparmıştı."

"Ne?"

"Bundan haberin yok muydu?"

"Yoktu."

"Söylediklerine göre, o ülkede erkekler tuvalet temizlemezmiş. Dinî sebeplerden ötürü... Bunu kölelerin veya kadınların işi olarak görürlermiş. Bu yüzden, terör faili olsa bile tutuklulara tuvalet temizletmenin, onlara kötü muamelede bulunmak olduğu falan söylenmişti..."

"Demek öyle..."

"Korkunç bir durum. Yani biz kadınlara, teröristlere bile yaptırılmayan işlerin yaptırılması..." Kadın, bunları içindikleri kusarcasına söyledikten sonra hızlıca oradan ayrıldı.

Otoha'nın içini tuhaf bir huzursuzluk kapladı. Sanki çok önemli bir şeyi unutmuş gibi hissediyordu.

Tuvaletteki kitapları toplama işini bitirdikten sonra oturma odasına döndü. Sasai ve Tokai, hâlâ oradaki kitapları toplamaya devam ediyordu.

Otoha, harıl harıl çalışan ikiliye, "Size yardım etmemi ister misiniz?" diye seslendi.

"Hayır ama diğer odalardaki kitapların toplanmasına yardım etmenizi istesem? Tokuda-san çalışma odasında kileri topluyor ama kitaplar sanırım sadece orada değil..." Sasai ona cevap verirken Otoha'nın onun arkasına doğru baktığını gördü ve başını çevirdiğinde Takashiro'nun kız kardeşiyle göz göze geldi.

"Diğer odalarda da var." Kadın umursamazca başını salladı.

"Diğer odaları da tek tek kontrol edip kitapları toplayabilir miyiz? Affedersiniz, şey... Takashiro-san?"

Takashiro'nun yazarın yalnızca takma adı olduğunu bilse de Sasai o an kadına başka bir şekilde hitap edememişti. Ve bunun ardından, tam da tahmin ettikleri üzere kadın sert bir tavırla tek kaşını kaldırıp, "Ben Takashiro değilim!" dedi.

"Özür dilerim, size nasıl hitap etmem gerektiğini bilemedim..."

"Mone diyebilirsin."

Otoha istemsizce "Mone Takashiro" ismini zihnine kazıyordu. "Mone-san, isminiz hangi karakterlerle yazılıyor?"

"Şu an önemli olan bu mu? Zaten gerçek adım değil..."

"Kusura bakmayın..."

"Öyleyse diğer odalara da bakabilir miyiz?" Sasai, Otoha'nın özür dileme faslını uzatmasını görmek istemediği için araya girdi. "Girmemizi istemediğiniz bir yer var mı?"

"Sorun değil, helayı bile gördünüz zaten. İsteddiğiniz yere bakın."

Otoha, küçük kutulardan birini alıp tek elinde tutarak odaları dolaşmaya başladı. Önce tuvaletin, yani Mone'nin tabiriyle helanın yan tarafındaki kapıyı açtı. Odanın arka kısmında buzlu camla kaplı bir banyo, ön kısmında ise bir lavabo vardı. Lavabonun karşısında büyükçe bir çamaşır yıkama makinesiyle kurutma makinesi ve dolap duruyordu. Otoha böyle bir yerde kitap olmayacağını düşünerek kapıyı kapatmak üzereydi ki Mone'nin sesini duydu:

"Burada işte." Kadın, lavabonun altındaki rafı açtı. Yedek diş fırçası, diş macunu ve şampuan gibi malzemelerin yanında bir yığın kitap duruyordu. Otoha kitaplara dikkatlice baktığında Atsuko Suga'nın külliyatı olduğunu gördü. Üstelik bunlar ciltsiz değil, kutulanmış ciltli kitaplardı. Dokuz cilt birden sımsıkı sarılıydı.

"Demek Atsuko Suga!" diye aniden şaşkınlığını dile getirdi Otoha.

"Tanıyor musun?"

"Atsuko Suga'yı mu?" Mone başını salladı. "Evet, çok severim."

"Hmm..." Pek umursamıyor gibiydi.

"Bunları gerçekten alabilir miyiz?"

"Neden ki?"

"Yani... Çok güzel kitaplar çünkü."

"Neden bahsediyorsun? Sizi zaten bu kitapları alıp götürmeniz için çağırdım ya buraya."

"Doğru..."

Otoha kitaplara elini uzatmıştı ki kadın devam etti:

"Ayrıca burada da var."

Çamaşır makinesinin üstündeki dolabı gösteriyordu. Kapağını açtığı anda, dolabın içinde ikişer yüz havlusu ve banyo havlusunun yanında yine kitaplar diziliyordu. Bu da Seiko Tanabe'nin külliyatıydı. Yaklaşık on cilt yine sımsıkı birbirine sarılıydı.

"Bunlardan başka var mı?"

"Niye ki?"

"Seiko Tanabe-san'ın kitaplarının tamamı burada yok gibi..."

"Bilmem, belki diğer odalardadır."

"Anladım."

Oradaki tüm kitapları topladığında küçük kutu ağzına kadar dolmuş ve oldukça ağırlaşmıştı. "*Ah, bu iş bizi gerçekten çok uğraştıracak,*" diye tekrar içinden geçirdi Otoha. Toplamakla bitmiyordu, bir de aşağı taşınması vardı. Tüm bunları yapmak kim bilir kaç saat sürecekti...

Şimdilik bunu pek düşünmemeye çalışarak banyonun karşısındaki odanın kapısını araladı. Burası çalışma odasıydı ve Tokuda orada gerçekten canla başla çalışıyordu.

"Tokuda-san, her şey yolunda mı?"

"Evet." Yüzü kitaplığa dönüktü, başını çevirip arkasına bakmamıştı bile.

"Bir şey gerekirse seslenin lütfen."

"Ah!" Nihayet dönüp Otoha'ya bakabilmişti. "Oturma odasına giderseniz bana birkaç kutu daha getirebilir misiniz?"

"Tabii ki."

Çalışma odasının yanı, yaklaşık on üç metrekarelik bir yatak odasıydı ve içeride bir de gömme dolap vardı. Çift kişilik yatağın üzeri beyaz çarşaf ve koyu kahverengi bir

yorganla örtülüydü. Yatak öyle büyük bir alanı kaplıyordu ki odada başka hiçbir şey yok gibiydi.

Çift kişilik yatak dışında fazlasıyla sıradan bir odaydı. Ne kokulu mumlar vardı ne de çiçek resimleri... Muhtemelen ışığı söndürdükten sonra perdeleri çekip kapıyı da kapatınca içerisi kapkaranlık oluyordu. Fakat yine de odada rahatlatıcı bir hava vardı. Acaba Takashiro, yazmaya ara verdiği zamanlarda burada mı dinleniyordu?

"Çift kişilik yatak, ha? Gerçi sırf daha rahat uyuyabilmek için çift kişilik yatak alan insanlar da var."

"Kitaplar gömme dolabın içinde."

Mone bir kez daha aniden arkasında belirip konuşunca Otoha yerinden sıçradı.

Hadi bakalım, diyerek elini dolaba uzatmıştı ki Mone birden, "Dur biraz," dedi. Otoha'nın önüne geçip elini salladı; çekilmesini ister gibiydi. Otoha bir metre kadar geriye çekildi.

"Buraya bakabilirsin. Ama bunu sen yap." Önündeki dolabı açtı. Dolap, içinde sadece elbise askı borusu bulunan sade bir yapıdaydı. Yalnızca yarısına kadar kıyafetle doluydu ve bunların da neredeyse tamamı beyaz gömlek ve siyah pantolondan ibaretti. Diğer yarısında, askı borusuna kadar uzanan ve dolapla aym derinliğe sahip bir kitaplık duruyordu. Kitaplığın ölçüleri dolaba tam uyduğu için Otoha bunun dolaba özel yapıldığını düşündü.

"Muhteşem, burada bile..." diye mırıldandı.

"Muhteşem olan ne?"

"Eşyalarım azaltıp yerine kitap koyması."

"Bilmem. Zaten hiçbir zaman çok fazla eşyası olan biri değildi, kitapları hariç. Onun için zor olmamıştır yani."

Kadın ilk defa Mizuki Takashiro'ya dair bir şey söylemişti. Otoha hemen başını çevirip ona baktığında, kadın da ne yaptığığın farkına varmış gibi gözlerini kaçırdı.

Otoha hiçbir şey söylemeden kitapları kutuya yerleştirmeye başladı. Takashiro'ya dair bir şeyler sormak istiyor fakat çok fazla konuşursa kadının tavrını değiştirmesinden de korkuyordu.

Buradaki kitaplık biraz derindi. İçinde çoğunlukla fotoğraf ve resim kitapları vardı. Fotoğraf kitaplarında çeşitli insan portreleri ve manzaralar vardı, resim kitaplarında da öyle. Kadın fotoğrafı kitaplarından iki tane vardı. Bunlar Hiroko Yakushimaru ve Tomoyo Harada'nın fotoğraf kitaplarıydı ve ikisinin de henüz yirmi yaşından önceki dönemlerinden kalmaydı. Takashiro'nun nasıl biri olduğunu anlamak yine güçleşmişti.

Otoha bunları toplama işini bitirince Mone, dolabın yan tarafındaki kapağı açtı. Otoha şöyle bir baktığında, dolabın boydan boya çekmecelerle dolu olduğunu ve üzerinde bir raf bulunduğunu gördü.

Kitaplar muhtemelen raftaydı fakat Mone tek tek çekmeceleri de kontrol ediyor, kitap olup olmadığına bakıyordu. Otoha bunun için ona teşekkür edecekti ki kendini tuttu. Çekmecelerde muhtemelen iç çamaşırı vardı ve bunları görürse bazı şeyler açığa çıkacağı için Mone hepsini tek tek kendi kontrol ediyordu. Her şeye rağmen, belki de kendince kibarlık etmeye çalışıyordu.

Böyle başkalarının evindeki kitapları toplarken aklım hep geçmişe gidiyordu.

On yıldan uzun bir süre sahaflık yaptım ve kendimi hâlâ sahaf olarak görüyorum. Açıkçası bir kere bile kütüphaneci olduğumu düşünmedim. Her ne kadar bunu daha önce birlikte çalıştığım kişilere veya buradakilere söylememiş olsam da ilk çalıştığım yer, ikinci el kitap zincirlerinden biriydi. Hani şu, hem yeni hem de ikinci el kitaplar satan dükkânlardan...

Lisedeydim, memleketimdeki büyük yol kenarı dükkânlarından birinde yarı zamanlı çalışmaya başlamıştım. Yalnızca kitap değil, aynı zamanda CD, film ve oyun da satar-dık. Bu tür dükkânlardan her yerde vardır.

Böyle yerlerde kitap almak için bilgi veya beceri gerekmez. Kitaplar yalnızca yeniliğine, temizliğine ve popülerliğine göre değerlendirilir. Ayrıca bir kitabın çok satması ve çok fazla kopyasının bulunması da bu tür dükkânların pek yararına değildir. Eski kitaplar ise üst kenar –ki sektörde bu kısım “tepe” olarak adlandırılır– kazınarak temizlenir ve öyle satılır. Nadir bulunan kitaplarla veya uzmanlık kitaplarıyla ilgili kimsenin pek bir şey bildiği yoktur. (*Şinçō Bunko* ve *Iwanami Bunko* kitaplarının tepelerinin kazındığını hatırladıkça hâlâ tüylerim diken diken olur.) Kanda’daki ikinci el kitapçılar çarşısında nadir bulunan eser kategorisine girilip yüksek fiyata alınan kitaplar dahi böyle dükkânlarda yalnızca “eski püskü kitap” muamelesi görür, alımı reddedilir veya zaman zaman çöpe atılır. İçten içe, acaba değerli olabilir mi diye şüpheyeye düşülse bile...

Şinçō Bunko ve Iwanami Bunko: Japonya’da edebiyat, felsefe, tarih eserlerini ve klasik eserleri uygun fiyatla yayımlayan, köklü ve koleksiyon değeri yüksek serilerdir. –ç.n.

“Yani noise’ işte...” demişti o zamanlar otuzlu yaşlarının ortasındaki mağaza müdürüm.

Ben, “Bunu yüksek fiyata satabiliriz,” diyerek, şimdilerin popüler yazarlarından birinin ilk kitabının imzalı ilk basımım gösterdiğimde söylemişti bunu.

“Aman, at gitsin.”

“Emin misiniz?”

Müdürün, “At gitsin,” demesinin sebebi, kitabın şöminin olmamasıydı. Hemen arkasından da böyle söylemişti: “Yani noise işte.”

“Nasıl yani?”

“Bu tür kitaplar, eskidir ama aynı zamanda değerlidir. Bunlar noise değilse bile bug** gibidir.”

“Bug mı?”

Eski bir kitabın, bilgisayar programlamasını altüst eden bir bug ile aynı görülmesi ne anlama geliyordu ki?

“Bu tür kitaplar işleyişi bozuyor. Onlara değer biçmek çok zordur. Ben kitapları yalnızca, ne kadar eski ve ne durumda olduğuna bakarak değerlendirmek istiyorum. Böyle kitaplar buna engel olunca da...” Başım iki yana sallamıştı, doğru kelimeyi bulamıyor gibiydi. Muhtemelen, “Bundan rahatsız oluyorum” veya “Buna izin veremem,” gibi bir şey söylemek istemişti fakat böyle sert ifadelerden kaçınmak amacıyla susmuştu.

* Noise: Bilgi teknolojisi terminolojisinde “gereksiz bilgi” anlamında kullanılan kelime. –ç.n.

** Bug: İngilizcede “böcek” anlamına gelir ve bilgi teknolojisi terminolojisinde bir programdaki hatayı veya kusuru ifade eder. –ç.n.

Mağaza müdürü evliydi, iki çocuğu vardı. Evlendiğinde, istasyona uzak ama dükkâna yakın, o bölgedeki en iyi yerde üç oda bir salon bir eve yerleşmişti ve yeni bir minivana biniyordu. İkisini de kredi çekerek almıştı. Bazen çocuklarını dükkâna getirirdi. Genç ve güzel eşi, marka çantalar kullanırdı ve büyük ihtimalle onlar da krediyle alınmıştı. Memleketimdeki insanlar evlendiklerinde kendilerine yeni bir ev inşa ederler. Araziler, Tokyo'dakilere kıyasla çok ucuzlar fakat yine de büyük bir ev inşa etmek için iki veya üç milyon yen gereklidir. Ve bunu yapmazsanız gerçek bir yetişkin olarak görülmezsiniz. Elbette boşanıp evlerini ikinci el olarak satışa çıkaranlar da vardır fakat bu evler çok daha ucuz olsa da insanlar aldırış etmeyip kendilerine yeni ev yaptırırlar. Yıllar önce bu gelenek ve bölgedeki yerel yaşam, ilgi çekici bulunduğu için ulusal kanaldaki bir televizyon programında gösterilmişti. Fakat yerel halk bunun neden ilgi çekici bulunduğunu bir türlü anlayamamıştı.

Şehir kültürüyle yetişmiş insanlar, nadir bulunan kitapları çöpe atan mağaza müdürümü barbar olarak görüp ona gülebilirler fakat burada durum farklıydı. Müdürümün, o duyguları ifade edebileceği gerçek kelimeleri ve bilinci vardı; o zamanlar henüz bir lise öğrencisi olan bana bunu güzelce açıklamıştı. Orada hatta Tokyo'da bile, kendi kelimelerini bulamayan o kadar çok insan var ki...

Ayrıca noise ve bug olarak adlandırdığı şeyin kendi düzenini bozduğunu söylerken, muhtemelen içinde bir yerlerde, değerli olabilecek bir kitabı çöpe atmanın suçluluk duygusunu taşıyordu.

"Böylelerini sevmiyorum," demişti müdürüm homurdanarak. "Neden kitaplar bu kadar karmaşık ki? Ben anla-

mıyorum. Daha eski olduğu için değeri artan bir buzdolabı var mı mesela? Yani belki de vardır ama bunun bir önemi yok, sonuçta bizim dükkânda işler böyle yürümüyor.”

“Anladım.”

“Yazarın imzası falan bizim için leke gibi bir şey çünkü.”

Fakat müdürümü sevmiyor değildim. İşe zamanında gelip onu düzgünce selamladığım sürece saç stilime ya da kıyafetlerime karışmazdı. Hasarlı kitapları ona teyit ettirmeden alıp eve götürebileceğimi söylerdi.

Ben de tam olarak bu yüzden o dükkânı seçmiştim zaten. Almayı reddettiğimiz kitaplar için, “İsterseniz biz elden çıkarabiliriz,” dediğimizde müşterilerin neredeyse tamamı bunu kabul eder, kitapları bize bırakıp giderlerdi. Lisede üst sınıflardan bir arkadaşım, bu dükkânda çalışırken kapağı veya içindekiler sayfası kirli olan, şömizi kayıp kitap ya da mangaları, stokta fazlasıyla bulunan popüler kitapları dilediği gibi eve götürebildiğini söylemişti.

Kitap ve manga okumayı çok severdim. Fakat çok kitap alacak kadar param yoktu ve okulun kütüphanesine gidip kitap almak da uğraştırıcıydı.

İmha edilecek kitaplar, karton kutulara veya zarflara konuyor ve dükkânın arka odasındaki bir köşeye bırakılıyordu. Ben de çalışırken ilgimi çekenleri kontrol ediyor, işim bitince de özenle seçip evime götürüyordum. Gençtim ve kitapların ne durumda olduğunu umursamazdım; okunabildiği sürece benim için sorun yoktu.

Ayrıca müdürün noise olarak adlandırdığı kitapları da gizlice eve götürürdüm. Yazar imzalı kitapları, ilk baskıları ve eskimiş olanları da öyle... Bunu yapmamın altında

yatan derin bir anlam yoktu. Bu, çocukların güzel taşları veya ağaçtan düşen yemişleri toplamasıyla aynıydı. Belki de değerli bir şeydir diye düşünerek onları çöpe atmaya kıyamazdım.

Lise ikinin yazıydı. Birkaç arkadaşım ile birlikte dört gün üç geceliğine Tokyo'ya gitmeye karar verdik. Hokuriku Şinkansen' ile iki buçuk saat sürecektir bir yolculuktu. Kıyafet düşkününü bir arkadaşım Haracuku'ya gitmek isterken otaku¹ zevkleri olan diğer arkadaşım ise Akihabara'ya gitmek istediğini söylemişti. Ortak bir alan olması adına Shibuya'ya gitmeye karar verdik. Son gün öğle saatlerine kadar ise serbest takılacaktık.

O sırada, evimde topladığım kitapları Tokyo'daki sahalara satabilir miyim diye düşündüm. Diğer arkadaşlarımın hepsi kendi hobileri doğrultusunda bir yerlere gideceklerdi fakat açıkçası benim tek başıma gitmek istediğim bir yer yoktu. Bu yüzden ben de Kanda'ya gideyim dedim.

Dört gün boyunca yanımda taşıdığım on kitabı kucaklayıp Cinbōçō İstasyonu'nda indim. Hangi dükkâna girmem gerektiğini bilemediğim için gözüme çarpan en büyük dükkâna girdim. Dükkânın girişinde çeşitli yazarların külliyatı ve birtakım uzmanlık kitapları diziliyordu. O zamanlar üzerimde bir cahil cesareti vardı. Şimdi olsa kesinlikle o dükkâna giremezdim.

Dükkânın arka tarafında oturan yaşlı sahibi, götürdüğüm kitaplara şöyle bir bakıp, "Yüz yen," dedi.

¹ Hokuriku Şinkansen: Tsuruga ve Tokyo şehirleri arasında hizmet veren yüksek hızlı tren hattı. -ç.n.

² Otaku: Anime, manga, video oyunları gibi hobilere sahip ve bu konularda tüketime ilgi duyan insanların oluşturduğu bir Japon alt kültürü. -ç.n.

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Yüz yine alırım."

"Hepsini mi?"

Adam başını salladı. "N'apcaksın? Bırakacak mısın? Götürecek misin?"

"Şey, bırakacağım."

Adamın verdiği para çok az olsa da Tokyo'da dolaşırken kitapları yanımda daha fazla taşımak istemiyordum. O an ilk defa, kitaplarını bizim dükkânda bırakıp giden müşterilerin nasıl hissettiğini anladım.

"Ah, demek ki müdürün de dediği gibi gerçekten değersizlermiş," diye düşündüm.

Dükkânın sahibi arkasını dönüp çekmecedен para çıkardı ve avucuma madenî yüz yeni pat diye bıraktı.

"Teşekkürler."

Hayal kırıklığıyla, başım öne eğik bir şekilde dükkândan çıkıyordum ki o anda yüksek fiyata satılan kitaplara bakmak aklıma geldi. Böyle bir dükkânda nasıl kitaplar satılıyor diye merak etmiştim.

Ben kitaplara bakarken, az evvel avucuma yüz yen bırakan dükkân sahibi bana, "Abiciğim, abiciğim," diye seslendi.

"Efendim?"

"Abiciğim, biraz gelir misin?"

"Tabii..." Tekrar kasaya doğru gittim.

"Abiciğim, sen bu işi mi yapmak istiyorsun?"

"Bu işi derken?"

"Böyle, kitap satmaktan bahsediyorum."

“Öyle bir niyetim yok aslında...” Bir anda adama bu kitapların neden bende olduğundan ve çalıştığım dükkândan bahsettim.

“Hmm, ben de tam olarak öyle düşünmüştüm.”

“Kusura bakmayın, zamanınızı aldım.”

“Abiciğim, getirdiğin bu kitaplar var ya...” Adam, getirdiğim kitaplardan birini işaret etti, kitap hâlâ kasanın yanında duruyordu. Şömizi olmayan kitaptı bu. “Bu yüz yen, diğerleri sıfır.”

“Gerçekten mi?”

“Bu imza var ya,” derken o popüler yazarın imzalı ilk kitabını gösteriyordu. Ben en çok bunun para edeceğini düşünmüştüm. “Bundan piyasada çok var, o yüzden işe yaramaz. Kitabın kendisi de çok sattı zaten. Fakat bu baskısı tükeni. Bu tür şeylere meraklı olanlar için popüler bir yazar aslında. Şömizi olsaydı daha fazla para ederdi ama bu hâli için de yüz yen az para değil.”

“Yaa...”

“Ama sende o kumaş var gibi.”

“Gerçekten mi?”

“Sonuçta ta memleketindeki kitapçının çöpünden çıkıp getirdiğin bir kitabı, eskimiş de olsa, yıpranmış da olsa Kanda’daki İkkyōdō dükkânına satmayı başardım. Belki şans eseri ama yine de bir başarı.”

“Çok teşekkür ederim.” Hemen eğilerek adama teşekkür ettim.

“Üstelik şimdiki gençlere kıyasla ağzın laf yapıyor.” Dükkânın sahibi tekrar arkasını dönüp, çekmecedен iki tane bin yenlik kâğıt para çıkardı ve avucuma bıraktı. “Al bakalım.”

“Ha?”

“Bunu sana avans olarak veriyorum. Yine böyle bir kitap bulursan getir bana. İyiyse alırım.”

“Yok, olmaz. Ben bunu kabul edemem.”

Hemen parayı ona geri vermeye çalıştıysam da adam almadı, yalnızca gülümsedi.

“Al diyorum. Yine Tokyo’ya gelersen kitap satmak için ilk bana uğra, kâfi. Bu parayla da güzel bir şeyler yiyip öyle dön. Şu köşedeki köri dükkânı ünlüdür.”

“Peki... Çok teşekkür ederim.”

Dükkânı bir kez daha dolaştıktan sonra çıktım. İçeride ne tür kitaplar var, hangilerinin fiyatı yüksek diye şöyle bir baktıysam da çok anlayamamıştım. O sırada dükkânın sahibi beni hâlâ gülümseyerek izliyordu.

Daha sonra bütün uzun tatillerde, hem kış hem bahar hem de yaz tatillerinde Tokyo’ya gidip kitap sattım. Çoğu, çalıştığım dükkândaki imha edilmek üzere ayrılan kitaplardı. Başta pek satamadım. Bir tane bile satamadan geri döndüğüm de oldu. İkkyōdō dışındaki dükkânları da dolaştım. Daha sonra sattığım kitaplar yavaş yavaş artmaya başladı. Artık sadece imha edilecek olanlarla yetinmiyordum. Dükkândaki kitaplara bakıp, Kanda’da daha pahalıya satabileceğimi düşündüklerimi satın alıp götürmeye başlamıştım. Sanırım beni geliştiren de bu oldu. Öylesine eline geçen bir şeyi satmakla para verip aldığın bir şeyi satmak gerçekten farklı oluyordu. Paramı, “Bunu daha pahalıya satarım,” diyerek kendi bilgi birikimime yatırıyor ve bir tür bahis oynuyordum resmen. Böylece ikinci el kitaplara duyduğum

ilgi gittikçe arttı. Bu işe sedori* dendiğini de İkkyōdō'nun sahibinden öğrenmiştim. Bu "bahis" işine kendimi iyice kaptırmıştım. Bu yüzden üniversiteyi Tokyo'da okumaya karar verdim. İkinci el kitap piyasası hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum.

Aileme, kendi memleketimde öğretmen olabilmek için Japon Edebiyatı Bölümünde okumak istediğimi söyleyerek başlamıştım üniversiteye. Aslında daha yüksek puanlı bir okula da girebilirdim fakat ben Kanda'daki bir üniversiteyi seçtim. Çünkü hem ikinci el kitap piyasasına hem de sedori işine iyice kafayı takmıştım. Galiba memleketimdekine hiç benzemeyen değer yargılarıyla her türden insanın özgürlüğün tadını çıkardığı Tokyo, özellikle de Kanda beni büyülemişti.

"Yoksa bu gidişle sedorici mi olacaksın, Tokai?" İkkyōdō'ya ilk defa bir üniversite öğrencisi olarak gittiğimde dükkânın sahibi bana böyle demişti.

"Eh, bakalım... Artık memleketteki kitapçıdan kitap getirmek de olmaz ama..."

Bunun yerine Tokyo'nun banliyölerindeki kitapçıları gezme niyetindeydim. O zamanlar internet alışverişi de yaygınlaşmaya başlamıştı, bir sürü seçenek vardı.

"Sizce bu iyi bir fikir mi, İkkyō-san?" Oraya gide gele birbirimize isimlerimizle hitap edecek kadar samimi olmuştuk. İkkyō, dükkânın isminden geliyordu ve adamın bu çevredeki lakabıydı.

"Sedori de iyi iş aslında ama bana sorarsan, en azından bir sahafta düzenli çalışıp piyasayı öğrenmen daha iyi olur."

* Sedori: Alım satım anlamına gelen, ikinci el kitap piyasasında simsarlığı ifade eden Japonca kelime. -ç.n.

“Öyle mi dersiniz?”

“Burada çalışmaz mısın? Yarı zamanlı olarak...”

Bu tam da istediğim şeydi aslında, ayrıca böyle bir teklif gelmesini de zaten bekliyordum.

İkkyō-san’ın bir oğlu vardı ve ileride dükkânı onun işleteceği belliydi fakat o da benim anne ve babam yaşındaydı. Dükkânın sahibi, torunu yaşımda olup dükkânına bir başıma kitap getirdikçe beni sevmiştii, bunu anlayabiliyordum.

Bir defasında bana, “Sende, bizde olmayan türden bir irade ve azim var,” diye mırıldanmıştı.

Böylece ben de sahaf oldum. Dört yıl yarı zamanlı çalıştıktan sonra nihayet mezun olup, İkkyō-san’ın referans olduğu başka bir dükkânda işe girdim. Yirmili yaşlarımda ortasında kendi dükkânımı açtım. Kanda’nın Akihabara’ya yakın bir yerinde ufacık bir dükkândı. Çoğunlukla manga veya light novel* kitaplarının ilk basımlarını alıp satıyordum. Dükkânda çok az kitap vardı, asıl internet üzerinden yaptığım satışlarla kazanıyordum. Dükkânımdaki ürün yelpazesi Kanda için biraz farklı kalabiliyordu. Genellikle Akihabara’dan gelen müşteriler sayesinde geçiniyordum. Sanırım bu sektörde bağımsız bir iş yapmak için fazla gençtim ve erken davranmıştım.

Benim Gece Kütüphanesi’ne gelme nedenim diğerlerininkinden farklıydı. Kütüphanenin sahibine ulaşan bendim. Yazarların koleksiyonlarını alıp kütüphanesinde sergileyen garip birinin varlığını, daha Gece Kütüphanesi sektörde haber olmamışken işitmiştim.

* Light novel: Japonya’da genç yetişkinler için yazılan, genellikle kısa bölümler ve bazı illüstrasyonlar içeren roman türü. -ç.n.

Bir sahaf için bu, resmen ölüm kalım meselesidir. Vefat etmiş bir yazarın koleksiyonu, bizim için bir altın madeninden farksızdır. Koleksiyonda çok nadir bulunan kitapların olması bir yana, imzalı pek çok kitabın bulunması da yüksek ihtimaldir. Hele ki ünlü bir yazarsa, kitapların onun adına "X'e ithafen," diye imzalanmış olması kitabın değerini iki katına çıkarır.

Elbette ünlü yazarların veya ailelerinin, bu koleksiyonları benim ufak dükkânıma getirmeleri gibi bir beklentim yoktu ve koleksiyonların dağılmasındansa böylesi daha iyi diye düşünüyordum. Kanda'daki sahafların çoğu da bu konuda hemfikirdi, bir kısmı dışında.

Edebiyat dünyasında fazlasıyla ünlü olan light novel yazarı Mitsumi Tricolore'un ani vefatından sonra koleksiyonunun Gece Kütüphanesi'ne bağışlandığını duyunca kalbim güm güm atmaya başladı.

Mitsumi Tricolore, henüz ünlü olmadan önce sık sık dükkânıma gelip giderdi. Bağımsız bir yazar olduğu dönemlerde faturaları "Miumi" adına kestirirdi. Bir süre sonra faturaları "Tricolore AŞ" adına kestirmeye başlamıştı.

Yıllarca süren bu tanışıklığın ardından, onun için kitap ayırmak adına iletişim bilgilerini alırken dayanamayıp, "Acaba siz, Mitsumi Tricolore Hoca mısınız?" diye sormuştum. Biraz tereddüt etse de kadın başını hafifçe sallayarak beni onaylamıştı. Daha sonra, yoksa haddimi mi aştım diye düşünüp pişman olmuştum. Dükkâna tekrar geldiğinde ise çok sevinmişim.

Aramızda öyle derin bir ilişki gelişmişti ki bir gün bana, "Ben öldüğümde evimdeki kitapları sizin almanızı isterim.

Muhtemelen sizden başka kimse onların değerini bilemez,” demişti. Buna rağmen onun ani vefatının ardından kitapları kütüphaneye gitmişti.

Buna itirazım yok.

Kitaplar bana gelmiş olsaydı yaklaşık bir yıl hiç çalışmadan keyif çatardım. (Tabii ki bunu mecazen söylüyorum. Yoksa o kadar kitabın tasnifi, fiyatlandırması ve satışı beni o kadar uğraştırırdı ki keyfe zaman kalmazdı.) Fakat onun koleksiyonunda, tek başına bir “Light Novel Kütüphanesi” kurmaya yetecek kadar çok kitap vardı. Bu yüzden koleksiyonun Gece Kütüphanesi’ne gitmiş olması belki de daha iyidir diye düşünmüştüm.

Ancak diğer bir taraftan, sanki orada dururlarsa kimse tarafından okunmadan ölüp gideceklermiş gibi bir hisse kapılmışım. Nispeten daha yakın tarihli light novel kitaplarının, onları gerçekten almak ve okumak isteyen kişilerin eline geçmesi beni daha çok sevindirecekti.

Hâl böyle olunca, Mitsumi Tricolore’un vefatından sonra yana yakıla Gece Kütüphanesi’nin sahibine ulaşmaya çalıştım. Kanda’daki sahaflara sorduğumda, nihayet bir yazarın karısının, vefat eden eşinin kitaplarını oraya verdiğini ve bu yüzden iletişim numaralarını da bildiğini öğrendim. Bu sayede kütüphanenin sahibine ulaştım ve onunla bir *Skype* görüşmesi yaptım. Ona neden kendisiyle görüşmek istediğimi anlatıp kendimden bahsettim.

“Mitsumi Tricolore Hoca’nın kitaplarının düzenlenmesine yardımcı olmak istiyorum. Ayrıca işinize yaramayacak kitaplar varsa onları bana vermenizi rica ediyorum.”

Kütüphanenin sahibi, bunu bir şartla kabul edeceğini söyledi: "En az üç yıl kütüphanemizde çalışacaksınız."

Ben de buna razı geldim. Dükkânımı şu anda, o zamanlar yanımda yarı zamanlı çalışan biri işletiyor. Ve günün sonunda Mitsumi'nin koleksiyonundan tek bir kitap bile alamadım.

Bunu kütüphanedeki kimseye anlatmadım fakat üç yılın dolmasına yalnızca altı ay kaldı. Arada bir, bu altı aydan sonra ne yapacağımı düşünüyorum. Yine de burada, tahmin ettiğimden daha rahat bir şekilde çalışıyorum.

Kitaplarla ilgili işler denince akla hemen kitabevi çalışanı, kütüphaneci ve sahaf gelir fakat bu üçünün, aralarında birtakım çıkar çatışmaları olduğu için birbirleriyle pek bağları yoktur. Hatta birbirlerine karşı düşmanlık güdenler bile olabilir. Fakat böyle küçük bir kütüphanede hep birlikte çalışınca aradaki sınırlar sanki giderek yok oluyor.

Bence sadece rollerimiz farklı, o kadar.

Kütüphaneye dönerken herkes yorgunluktan bitap düşmüştü.

Takashiro'nun yüksek katlı apartmanından çıkıp arabaya binerlerken Sasai, diğerlerine bakıp, "Bugünün geri kalanında dinlenebilirsiniz. Diğer işleri bir şekilde hallederiz zaten," dedi.

Tokai gülerek, "Ama siz işe gideceksiniz, öyle mi Sasai-san?" diye sordu.

"Şey, benim kütüphanenin sahibiyle görüşmem gerekiyor, o yüzden..."

"O zaman biz de dinlenemeyiz."

"Ben izninizle dinleneceğim. Belim biraz ağrıyor da," dedi Tokuda.

"Kötü olmuş. Beliniz hemen iyileşir umarım," dedi Tokai, Tokuda'nın izin isteğine hak vererek.

"Ben de biraz dinleneceğim, duruma göre işe gelebilirim. Belki de izin alırım. Öyle olursa sizi mutlaka haberdar ederim, Sasai-san." Otoha kendini çok yorgun hissediyordu.

"Öyleyse ben de duruma göre karar vereyim," dedi Tokai. "Eğer güzelce uyuyabilirsem işe gelirim."

"Pekâlâ, anlaştık. Arabayı kütüphanenin önüne park edin lütfen. Kutuları sonra diğerleriyle birlikte taşıyoruz."

"Olmaz, *Hi-Ace*'teki kutular neyse ama kamyonettekileri indirsek iyi olmaz mı? Hem bu yazarın kitaplarına oldukça dikkatli davranmak gerekir bence. Ben de size yardım edeyim," diye mırıldandı, o âna dek sessiz kalan Kuroiwa.

"Doğru..."

"Kuroiwa-san, yoksa siz de mi Mizuki Takashiro hayranıydınız?" diye şaşkınlıkla sordu Otoha.

"Hayır, aslında adını ilk defa dün 'Sasai-san'dan duydum. Fakat sonrasında internetten biraz araştırdım. Bu yüzden yazarın hayranlarım ve edebiyat dünyasındaki etkisini anlayabiliyorum."

"Tam da sizden bekleneceği gibi, Kuroiwa-san..."

"Öyleyse sadece kamyonettekileri indirip kütüphanenin kapısına kadar taşıyalım. Size çok zahmet veriyorum, lütfen kusura bakmayın."

Sasai'nin sözlerinin ardından herkes buraya gelirken bindikleri araçlara geçti.

“Nasıldı? Vefat eden birinin evini ilk kez ziyaret ettin sonuçta...” Otoha, kamyonun yolcu koltuğunda sessizce otururken Tokai ona bunu sormuştu.

“Ne desem bilemiyorum...” Bunu söyledikten sonra yine bir müddet sustu. Akşama pek bir şey kalmamıştı, gün batımının göz kamaştırıcı ışığı arabanın içine doluyordu.

“Yorulduğun, değil mi? İstersen uyu.” Otoha’nın başka bir şey söylemediğini görünce Tokai de tıpkı Sasai gibi ona aynı şeyi önermişti.

“Yoo, iyiyim.”

“Öyle mi?”

“Kusura bakmayın. Kafamın içi birden düşüncelerle doldu.”

“Tabii, sonuçta hayranı olduğun yazar vefat etmiş, evine gitmişsin. Kim olsa senin gibi hissedermiş.”

Otoha, Tokai sanki bunları ona değil de kendine söylüyormuş gibi hissetmişti.

“Hayır, ben aslında...” Otoha derin bir nefes alıp ekledi: “Tam tersini düşünüyordum.”

“Tam tersi mi?”

“Yani, öyle hissettim. Sanki Mizuki Takashiro ölmemiş gibi...”

“Evine gitmiş olmamıza rağmen onun öldüğünü kabullenmekte zorlandığını mı söylüyorsun?”

“Eh, o da var tabii ama aslında başka bir şeyden bahsediyorum.” Düşünceli bir şekilde başını yana doğru eğdi. “Ama kendimi pek iyi ifade edemiyorum sanırım, özür dilerim...”

“Olsun, olur öyle. Daha Takashiro Hoca’nın kitaplarını düzenlemek gerekecek. O esnada uzun uzun düşünürsün zaten.”

“Doğru...”

“Bizim kütüphanenin iyi yanlarından biri de bu, düşünmek için çok zamanımızın olması yani...”

“Öyle mi?”

“Maaşımız düşük, imkânlarımız kısıtlı, işimiz de biraz sıkıcı ama düşünmek için vaktimiz bol. Sana da öyle gelmiyor mu?”

“İlk defa bu açıdan bakıyorum. Ama haklısınız, gerçekten öyle.”

“Üzerimizde bir satış baskısı yok. Sonuçta eski kitaplar da bir yere kaçmıyor, öyle değil mi?”

“Doğru.”

“Güzelce düşünmeye vakit ayırabilirsin yani. Ayrıca kütüphanenin diğer bir iyi yanı da başka mesleklerden insanlarla da konuşabiliyor olmamız.”

“Başka meslekler mi?”

“Bir sahaf, bir kütüphaneci ve bir kitapçının birlikte çalıştığına pek rastlanmaz, öyle değil mi?”

“Haklısınız.”

“Bence bu da çok iyi bir şey.”

Otoha onun bu söylediğine gülmeden edemedi. Şimdi kendini biraz daha iyi hissediyordu.

O gün işe vardiya saatinde değil de kütüphanenin açılış saatinde gelmek için izin almıştı. Diğerleri, Mizuki Takashiro’nun koleksiyonunu çoktan toplantı odası ve oturma odası olarak kullanılan alana taşımışlardı bile. Otoha oraya şöyle bir uğradığında, hem Tadasuke Shirakawa’nın hem de Takashiro’nun kitaplarının odanın yarısından fazlasını

kapladığını gördü. Burası muhtemelen bir süre kullanılamayacaktı.

“Aşırı kitap var, değil mi?” Arkasındaki sesi duyunca dönüp hemen baktı, Masako gelmişti. “Emeğinize sağlık.”

“Olur mu, asıl sizin emeğinize sağlık. Bunları girişten buraya taşımak bile sizi çok yormuştur, eminim.”

“Eh, biraz... Ama hepsini evden tek tek paketleyip buraya getirmekle kıyaslanamaz elbette.”

Bir yandan konuşup bir yandan koleksiyon düzenleme odasına doğru yürümeye başladılar.

“Tadasuke Shirakawa Hoca'nın kitaplarını da artık düzenlememiz gerekiyor, değil mi?”

“Evet, biz de Ako'yla onu konuşuyorduk. Kitapları diğer odaya taşımak yerine doğrudan burada mı düzenlesek diye... Diğer yazarları atlamış olacağız ama neyse...”

“Doğru, o da var...”

“Ah, bu arada nasıl geçti? Mizuki Takashiro'nun evi nasıldı?”

“Herkes benim için endişelenmiş demek ki,” diye düşündü Otoha. Fakat Masako'ya baktığında, kadının yüzünde yalnızca endişe değil, bu durumdan keyif aldığını gösteren bir tür merak ifadesi de olduğunu gördü.

“Bunu Tokai-san'a da söyledim ama...”

“Hı-hım...”

“Ne bileyim, biraz garipti.”

“Garip mi?”

“Evet. Takashiro Hoca'nın yaşadığını hissettim. Yani sanki yaşıyordu ve çok yakınımdaydı.”

“Koleksiyonların insan üzerinde böyle etkileri olabiliyor.” Masako onun nasıl hissettiğini anladığını gösterircesine başını salladı.

“Yok, tam öyle değil de...” Otoha lafa girse de sonrasında sustu. Hissettiği bu rahatsızlığı henüz kelimelere dökebilecek durumda değildi. Sanki konuşsa bir şeyleri berbat edecekmiş gibi hissediyordu.

Her zamanki alışkanlığıyla koleksiyon düzenlemesi işini yaptıktan sonra kafeteryaya yemek yemeye gitti. Köşedeki masada Minami ve Tokai oturuyordu. Hep bu saatlerde burada olan Tokuda ise kendisinin de önceden söylediği gibi izinli olmalıydı. Minami ve Tokai çoktan yemeğe başlamışlardı.

Dükkânın arka tarafındaki Kinoshita ile göz göze geldiklerinde Otoha hafifçe başını salladı. “Personel yemeğinden lütfen,” anlamına gelen bir işaretti bu.

“Şu an resepsiyonda Sasai-san mı duruyor?” İkilinin yanına otururken sordu.

“Evet,” dedi Minami.

Sasai, o günden beri pek burada yemiyor, yerse de kimse yokken gelmeye çalışıyordu.

“İyi misin?” Tokai ilgi dolu bir sesle sordu. “Yorgun hissetmiyor musun?”

“Tuhaf bir şekilde iyiyim. Çok yorulduğum, dinleneyim diye düşündüm ama biraz kestirmek bile kendime gelmem için yeterli oldu.”

“Gençsin, ondan...”

Onlar kendi aralarında konuşurlarken Kinoshita, tepside taşıdığı set menüyle yanlarına geldi.

"Bugün Seiko Tanabe gecesi miydi?"

"Evet."

Her cuma Seiko Tanabe günüydü. Fakat onun günü diğer yazarlarınkinden farklıydı. "Okonomiyaki Günü", "Osaka Usulü Oden Günü" gibi seçenekler vardı ve bu sayede tek bir menüye bağlı kalmıyorlardı.

Otoha'nın önüne bırakılan tepsideki yemek ilk bakışta sıradan bir set menü gibi görünüyor, kahverenginin yoğun olduğu basit bir menüye benziyordu.

"Bugün ana yemeğimiz sardalya yahnisi ve yanında da onun suyuyla pişirdiğim okara* yahnisi... Bu ikili onun romanlarında birkaç kez karşımıza çıkıyor. Sevdiğinden olsa gerek. Ve bir de kençin çorbası..." Bu da denemelerinde ve romanlarında çok karşılaştığımız bir yemek. Pilav için de normal beyaz pirinç kullandım ama yarısma kurutulmuş biftek otu katıp biftek otlu pilav yaptım."

"Ne zamandır sormak istiyorum... Kinoshita-san, burada çalışmaya başlamadan önce Seiko Tanabe'nin hayranı mıydınız? Bir tek onun menüsü bu kadar çeşitli..."

"Yoo, aslına bakarsan onu hiç tanımıyordum. Kütüphanenin sahibi bana, yazarın hayattayken çıkardığı *Seiko Tanabe'nin Lezzet Cümbüşü* adlı kitabını verdi. Bu kitaptan menüye birkaç yemek çıkarmam gerekiyordu. Tariflerde aynı zamanda yemeklerin geçtiği kitaplar da belirtilmişti. Ben de madem öyle, o kitapları da okuyayım diye düşündüm ve

* Okara: Tofu yapımı esnasında soya fasulyesinden geriye kalan posa. Japon mutfağında çeşitli yemeklerde kullanılan besleyici bir yan ürün. -ç.n.

" Kençin çorbası: Soya sosuyla tatlandırılan bir tür geleneksel sebze çorbası. -ç.n.

kitaplarda yemek konusu o kadar çok geçiyordu ki kendimi kaptırıverdim."

"Demek öyle..."

"Menüyü tek bir yemeğe indirgeyemeyince çeşit çeşit yapma fikri daha doğru geldi..."

Otoha, kençin çorbasından bir yudum aldı. Soya sosunun kokusu ve kök sebzelerin aroması ânında ağzına yayıldı.

"Ah, çok iyi geldi." Ardından dulavrat otu kökü ve havucun tadına baktı. "Çok lezzetli... Bu kafe olmasaydı yemek düzenim muhtemelen korkunç bir hâl alırdı."

"Bunu duymak güzel." Kinoshita, övüldüğü an birden ciddileşiyordu. Muhtemelen utanıyordu.

"Ben buraya gelene kadar kençin çorbasını hiç içmemiştim." Minami de çorbasını yudumlarken mırıldandı. "İsmi ni duymuştum ama..."

"Kençin çorbası da gerçekten ilginç, öyle değil mi? İsmi çok bilinir ama kimi bölgede yapılır, kimi bölgede yapılmaz. Yapılışı da bölgeden bölgeye değişir, hatta belki dönemden döneme bile değişiyordur." Tokai detaylıca açıklamaya başladı. "Kençin çorbasının ilk olarak Kamakura'daki Kençō-ci Tapınağı'nda vejetaryen Budist keşişler için yapıldığı söylenir. İsmi o zamanlar kençō çorbasıymış, zamanla kençin çorbasına dönüşmüş. Fakat günümüzde daha çok İbaraki ve Toçigi gibi Kuzey Kantō bölgesinde tüketiliyormuş. Çorbanın asıl malzemeleri olan kök sebzeler ve konjak* bitkisi de daha çok o bölgede yetişiyor zaten. Çorbanın içine udon

* Konjak: Asya'nın bazı bölgelerinde yetişen bir kök sebzedir. Lif bakımından oldukça zengin, kalorisiz ve sağlığa çok faydalı olduğu düşünülmektedir. -ed.n.

eriştesi konularak yapılan kençin udon yemeği de duyduğuma göre epey seviliyormuş.”

“Yine her zamanki gibi bilgi dolusun, Tokai-san.” Kinoshita onun bu kadar çok şey bilmesinden etkilenmiş gibi görünüyordu.

“Yok, geçenlerde televizyonda izlemiştim.”

“Yahu öyle desene...”

“Yalnız Seiko Tanabe-san da pişirdiğine göre, demek ki Kansai bölgesinde de epey yaygın bir çorba.”

“Ama Seiko Tanabe-san’ın tarifinin Kuzey Kantō bölgesinden en büyük farkı, konjak yerine tōfu kullanması. Japon turpu, havuç, dulavrat otu kökü ve gölevez* gibi sebzeleri doğrayıp susam yağında kavurduktan sonra daşı” ile kaynatıyor, soya sosuyla tatlandırıp ufalanmış tōfu ekliyor.”

“Ah, tōfu mu? Demek ki o yüzden böyle hafif ve lezzetli.”

“İbaraki’de ise kençin çorbası koca kazanlarda pişirilip günlerce yenir. Daha sonra içine udon ya da soba eriştesi konur, bazen pirinç konup lapa yapılır. Muhtemelen bu yüzden, kolaylıkla ufalanan tōfu pek konmuyordur.”

“Muhtemelen...”

“Bu tür set menüler benim en sevdiğim,” dedi Otoh.

“Köri yaptığımda da aynısını söylemiştin.” Kinoshita bunu söyledikten sonra mutfağa geri döndü.

Sardalya, tatlı-tuzlu şekilde pişirilmişti ve beyaz pirinç pilavının yanına çok yakışmıştı. Fakat balığın ağızda bırak-

* Gölevez: Yılanyastığıgillerdir familyasından, genellikle geniş yapraklı ve yumrulu yapıya sahip bir bitkidir. “Taro” veya “kolakaz” olarak da bilinmektedir. Özellikle kırsal kesimlerde sıkça kullanılmaktadır. –ed.n.

” Daşı: Japon mutfağında sık kullanılan, genellikle yosun ve balıkla yapılan hafif bir çorba suyu. –ç.n.

tığı tadın üzerine biftek otlu pilav da çok iyi gidiyor, ferahlık veriyordu. Otoha, beyaz pirinç pilavını ve biftek otlu pilavı dönüşümlü olarak sonsuza dek yiyebilirmiş gibi hissetmişti.

Okara da içinde piştiği sardalya suyunun umami dolu lezzetinden nasibini almış, inanılmaz bir lezzete ulaşmıştı. İçindeki havuç ve kurutulmuş shiitake^{*} mantarı ise yemeğe apayrı bir tat katıyordu.

“Okara bu kadar lezzetli bir yemek miydi?”

“Değil mi? Çocukken pek yemezdim ama şimdi çok lezzetli geliyor,” diye onayladı Tokai.

“Bizim evde sadece kençin çorbası değil, okara da pişmezdi.”

“Sizin eve daha çok Batı tarzı mı hâkimdi, Minami-san?”

“Evet, biraz öyleydi. Daha çok güveç, hamburger köftesi gibi yemekler pişerdi. Babam öyle severdi.”

“Yaa, genç olsa gerek.”

“Yani, şu an ellili yaşlarında. Çocukluğundan beri öyle besleniyor muhtemelen.”

“Bu arada aklıma geldi de... Takashiro Hoca’nın evinde de Seiko Tanabe’nin tüm kitapları vardı.”

“Öyle mi?”

“Bu beni biraz şaşırttı. Tanabe Hoca vefat ettiğinde ben onun kitaplarını daha çok yaşça büyük kadınların okuduğunu düşünmüştüm.”

“Pek öyle değil aslında...” Tokai düşünceli bir şekilde başını iki yana salladı. “Daha önce, henüz yirmi yaşına gel-

^{*} Shiitake: Doğu Asya’da yetiştirilen bir meşe mantarı türüdür. Kara orman mantarı olarak da bilinmektedir. Özellikle kalp, beyin ve cilt hastalıklarına karşı etkili olduğu düşünülmektedir. –ed.n.

meden Akutagawa Ödülü almış bir yazarın Seiko Tanabe'yi sevdiğini okumuştum."

"Gerçekten mi? Yaş fark etmeksizin seviliyor demek ki."

"Böyle lezzetli yemek tarifleri bile yazmış. Gerçekten iyi bir yazardı."

Bu şekilde havadan sudan konuşarak yemek yemek Otoha'yı rahatlatıyor, ona iyi geliyordu. Otoha oradayken hem bedeninin hem de ruhunun yorgunluğunu attığını hissediyordu.

Mizuki Takashiro'nun evine gitmelerinin üzerinden birkaç hafta geçmiş olmasına rağmen koleksiyonu hâlâ düzenlenmemişti, tüm kitaplar toplantı odasında öylece duruyordu. Yalnızca bir kere bütün koleksiyonu her zamanki gibi depoya, banliyödeki eski eve götürme fikri ortaya atıldıysa da sonrasında, böylesine ünlü birinin koleksiyonunu kilidi kırıldığı sürece kolayca girilebilecek bir yere koymanın pek de iyi bir fikir olmadığı anlaşıncı, koleksiyonun aynı şekilde kütüphanede kalmasına karar verilmişti. Zaten toplantı odası da artık bir nevi depo hâline gelmişti.

Koleksiyonla ilgili birkaç haber ve röportaj talebi daha aldılar fakat bunlar, yazarın vefatından hemen sonraki döneme kıyasla daha azdı. Otoha ve diğerleri, bu olay sayesinde insanların ilgisinin ne kadar gelip geçici olduğunu fark etmişlerdi. Yalnız Takashiro'nun kitapları için fuar düzenlemeyi planlayan bir taşra kitabevi, fuar için koleksiyonun fotoğraflarını çekme talebinde bulunmuş ve kütüphanede bu konu biraz tartışılmıştı. Fuarda, koleksiyonun raflara dizili hâldeki fotoğraflarını bir pano olarak arka planda sergilemek istiyorlardı.

Otoha ve diğerkleri bu konu üzerine epey konuştular. Takashiro'nun koleksiyonu, iyice daralmış toplantı odasının bir köşesine, odada masa bile olmadığı için sandalyelerin üzerine dizilmişti. Onları çabucak kutudan çıkarmak hem fiziksel açıdan çok zordu hem de bu aceleye getirilecek bir iş değildi. Dolayısıyla bu talebi reddettiler. Otoha ve geçmişte kitabevi çalışanı olan iş arkadaşları, mümkün olsaydı bu kitabeviyle bir iş birliği yapmak isterlerdi fakat enine boyuna düşündüklerinde bunun imkânsız olduğuna karar vermişlerdi. Yine de Takashiro'nun bu devasa koleksiyonunun yanında bir araya gelip böyle şeyler konuşmak hepsine biraz tuhaf hissettiriyordu.

Masako, "Biz bu kitapların hizmetkârlarıyız, öyle değil mi?" dediğinde hepsinin yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. "Biz kütüphaneciler için en doğru duruş da bu değil mi zaten? Kitapların hizmetkârı olmak..." Kısık bir sesle, sanki kendisiyle konuşur gibi mırıldandı.

Otoha o gün yemeğini yedikten sonra birinci kata inerken resepsiyondaki Sasai'nin, elinde bir kitap tutarak Minami'yle konuştuğunu gördü. İkisinin de kaşlarının çatık olduğunu görünce durumu hemen anladı.

"Otoha-çan, bir tane daha bulduk." Resepsiyona yaklaşıırken Minami ona tam da duymayı beklediği şeyi söyledi.

"Bir tane daha mı?"

Sasai hiçbir şey söylemeden elindeki kitabın arka kapağını araladı; damgasızdı.

"Aman Tanrım..."

Bir süredir devamlı, içinde koleksiyon damgası bulunmayan kitaplar buluyorlardı. Bu olay başlarda haftada bir

oluyordu fakat son zamanlarda birkaç günde bir damgasız kitaplarla karşılaşmaya başlamışlardı. Ve muhtemelen, kütüphanedeki bütün kitapları tek tek kontrol etseler çok daha fazlasını bulacaklardı.

“Nasıl fark ettiniz?”

“Bak, bu kitap daha yeni... Çıkalı çok olmadı.” Minami böyle söylediğinde Sasai, onlara kitabın sırt kısmını gösterdi.

“Sahiden...”

Kitap, denemeleriyle ünlü yaşlı bir yazara aitti ve Tai Chi'ye' başladıktan sonra vücudunda baş gösteren değişikliklere dair kendi tecrübelerini konu alıyordu. Yalnızca birkaç ay önce çıkmıştı ve hâlâ çok satanlar arasındaydı.

“Başta kitabın sırtı dikkatimi çekti. Böyle yeni, hele ki kurgu dışı bir kitabın kütüphanede olmasını garipsedim. Ayrıca bu tarz bir kitabın buraya ne zaman geldiğini de hatırlayamadım.”

“Anladım...”

Üçü birden sıkıntıyla iç çektiler. İşin içine bu kadar fazla kitap dâhil olunca olağan şüpheli listesi de ister istemez daralıyordu çünkü kütüphaneye devamlı gelen insan sayısı çok azdı. Tabii ki ilk akla gelenler kütüphane çalışanlarıydı fakat bu, Otoha'nın hiç de ihtimal vermek istediği bir şey değildi. Her ne kadar bunun imkânsız olduğunu söyleyemiyor olsa da... Diğer şüpheliler ise aylık ve yıllık üyeliği olanlardı.

Aylık üyelik hiç kullanılmıyor değildi fakat damgasız kitaplar bulunmaya başladığından beri yani birkaç aydır kim-

* Tai Chi: Bedeni ve zihni dengelemeye odaklanan bir hareket sanatıdır. Zamanla sağlık ve zindelik amacıyla uygulanan bir egzersiz formu hâline gelmiştir. -ed.n.

se aylık üyelik almamıştı. Yıllık üyelik ise yalnızca beş altı kişide vardı. Kōnosuke Takagi'nin metresi Kimiko Ninomiya, bir üniversite hocası ile bir lisansüstü öğrencisi, bitirme tezini yazan bir öğrenci ve genç yaşta vefat eden Mitsuyasu Andō hakkında kurgu dışı bir eser yazmakta olan bağımsız bir yazar... Hepsi bu kadardı.

“Yedi kez ara, öyle suçla’ diye bir laf vardır.” Sasai mırıldandı.

“O ne demek?”

“Yani bir şey kayboldu diyelim, o şeyi yedi kere aramadan önce birini hırsızlıkla suçlama anlamında.”

“Anladım...”

“Yani bizim de şu an içeriyi didik didik aramamız gerekiyor aslında.”

Kısa bir süre önce yapılan toplantıda da bu konu gündeme gelmişti. Sasai yanlış anlaşılmaktan çekinerek, “Kesinlikle sizden şüphelendiğim falan yok fakat eğer içinde bu konuyla ilgili bir şey bilen veya aklına bir şey gelen varsa lütfen söylesin. Burada dile getirmek istemiyorsanız, gelip doğrudan bana da söyleyebilirsiniz.” Herkes birbirine bakarak başını sallamıştı. Ancak o günden bu yana Sasai’ye bir şey söyleyen olmamıştı.

“Ben yine de bir sorsam mı diye düşündüm.”

“Kime?”

“Yıllık üyeliği olup da son zamanlarda kütüphaneye gelen kişilere... Son sayım dört ay önce yapıldı. O günden beri buraya sıklıkla gelen herkese sorayım diyorum.”

“Neyi?” Minami’nin soruları birbiri ardına ve güçlü bir şekilde geliyordu.

"Şey... Onlardan şüphelendiğimi söylemeyeceğim elbette. Hem onlardan şüphelenmek istemiyorum zaten. Yalnızca, 'Böyle bir durum söz konusu, siz bir şey biliyor musunuz?' diye soracağım."

"Peki, bu sayede suçlunun kim olduğunu bulabilecek miyiz? Kimse çıkıp da 'Ben yaptım,' der mi ki?"

"Yok, muhtemelen demez. Ancak bizim konudan haberdar olduğumuzu ve alarma geçtiğimizi fark edip buna bir son verebilir. Ayrıca soruşturma için eski polis memuru Kuroiwa-san'a danıştığımızı da söylersek..."

"Doğru..."

"Eğer yine de durmazsa, her ne kadar bunu yapmak istemesem de kütüphane düzenleme tarihini öne çekelim. Böylece, içeride yine damgasız kitap bulursak, bu işin arkasında düzenleme tarihinden sonra kütüphaneye gelen insanlardan birinin olduğunu anlamış oluruz."

"Off..." Minami hemen yüzünü buruşturdu.

"Başka yapacak bir şey yok maalesef."

"Anlıyorum. Kütüphane düzenlemesi aşırı zor bir iş, o yüzden..."

Otoha dayanamayıp araya girdi:

"Çok mu uğraştırıcı bir iş?"

"Kitabevinde stok sayımı yapılır ya, onun aynısı işte."

"Yaa..."

"Kütüphanenin işi daha zor tabii... Bir hafta boyunca kapalı kalmak gerekiyor."

"Shirakawa Hoca ve Takashiro Hoca'nın koleksiyonları gelince işler aksamıştı zaten. Şimdi bir de kütüphane düzenlemesi çıktı..."

"Maalesef, mecburuz."

"Doğru."

"Şey, ben aslında..." Minami sesini iyice alçaltarak mırıldandı: "Bunu söylemem ne kadar doğru, bilmiyorum ama... Ben ...-san'ın hareketlerini hep biraz şüpheli buldum." Kimin ismini söylediği anlaşılamamıştı.

"Ne?"

Söylediği isim tam anlaşılamayınca Minami tekrar etmek için bir nefes almıştı ki Sasai ondan pek beklenmeyen bir şey yaparak, Minami'nin kolunu kavrayıp, "Biraz içeri geçelim," dedi ve onu resepsiyonun arka tarafındaki personel odasına yönlendirdi.

Otoha da çevrede herhangi bir ziyaretçinin bulunmadığından emin olup resepsiyon masasının üzerinde duran, kütüphaneye bir ziyaretçi geldiğinde veya resepsiyondan ayrılmak zorunda kaldıklarında bastıkları zili iki defa çınlatıp, Sasai ve Minami'nin arkasından odaya girdi.

"Ziyaretçilerin isimlerini öyle ortalık yerde, açık açık söylememeliyiz."

"Özür dilerim."

"Neyse ki kimse yoktu... Ah, nasıl olur da daha önce aklıma gelmez..."

Otoha bir süre onları izledikten sonra, "Neden bahsediyorsunuz?" diye sordu.

Sasai hemen ona dönüp, "Dışarıdaki bilet gişesi," dedi. "Kitazato-san, kütüphaneye giren çıkan herkesin çantasına bakıyor ya hani..."

“Evet...”

“Birinin çantasında kitap gördüyse bunu hemen fark etmiş olması lazım, yani çıkarken kitabın çantada olmadığını.”

“Ama bunu sormuştunuz zaten. Kitazato-san öyle birini görmediğini söylemişti.”

“Doğru,” dedi Sasai. “Ama şimdiye kadar kütüphanede bulduğumuz kitapların tamamı cep boy kitaplardı. Örneğin büyükçe bir makyaj çantasının içine bile sığacak boyutta... Ve kadınların makyaj çantasını bir hemcinsi bile pek açıp bakmaz, öyle değil mi? Hem bu kitapları kıyafetin içine gizleyip içeri sokmak da mümkün. Biz de bu yüzden pes etmiştik zaten.”

“Ah...”

Otoha tam konuşacakken Sasai elindeki kitabı kaldırıp, sesini yükselterek devam etti:

“Ama bu ciltli bir kitap! Üstelik daha yeni basılmış.”

“Yani Kitazato-san bunu fark etmiş olabilir.”

“Aynen öyle.”

“Hadi, hemen gidip soralım.”

Üçü birlikte bilet gişesine gitmek üzere personel odasından çıktıklarında Tokai'nin resepsiyonda oturduğunu gördüler.

“Ah, Tokai-san. Kolay gelsin.”

Üçünün birden personel odasından arka arkaya çıktığını gören Tokai şaşırmıştı:

“Bir şey mi oldu?”

“Şey, daha sonra açıklayacağım.”

Ardından üçü de koşmaya başladı. Üstelik bu defa Sasai, “Hanımlar koşmaz,” demiyordu.

Bilet gişesine doğru giderlerken, Otoha az önce Mina-mi'nin mırıldandığı ismi aslında duyduğunu hissetti. Neredeyse her gün kütüphaneye gelen yaşlı kadının ismini söylemiş olmalıydı. Çünkü, nedenini bilmeseydi Otoha da içten içe ondan şüpheleniyordu.

Kitazato, bu yeni kitabı görüp Sasai'nin anlattıklarını dinledikten sonra düşünceli bir şekilde başını yana eğdi. Daima aym olan saçları bu hareketiyle yumuşak bir şekilde yana doğru düşmüştü.

"Bu, Ninomiya-san'ın kitabı."

"Emin misiniz?"

"Eminim. Böyle kitaplar okuduğuna şaşırmıştım çünkü. Onun gibi biri bile demek ki sağlığı konusunda çok dikkatli diye düşünmüştüm."

"Pekâlâ..." Sasai derince bir iç çekip omuzlarını düşürdü. "Ondan şüphelenmemek için çok uğraşmıştım ama..." Bu da demek oluyordu ki Sasai de aslında ondan şüphelenmişti.

"Onun gibi biri bile, derken ne demek istediniz?" diye Kitazato'ya sordu Otoha.

"Efendim?"

"Ninomiya-san için 'onun gibi biri bile' dediniz ya..."

"Ah, evet... Ninomiya-san bu koridordan geçerken onunla zaman zaman sohbet ediyoruz da..."

Otoha, Kitazato'nun mecbur kalmadıkça kendi isteği doğrultusunda birileriyle sohbet ettiğini gözünde canlandıramamıştı. Belki Ninomiya onunla tek taraflı sohbet ediyordur diye düşündü.

"Devamlı, 'Erkenden ölmek istiyorum' ve 'Keşke pat diye ölüp gitsem,' gibi şeyler söylerdi."

"Ne? Gerçekten mi?"

"Tabii bunları söylerken ne kadar ciddiymi, bilmiyorum ama..."

"Şaka yapıyor da olabilir."

"Evet, tabii... Ayrıca dikkatimi çeken bir şey daha olmuştu." Kitazato bunu söyledikten sonra uzanıp Sasai'nin elindeki kitabı aldı. "Burada mıydı ki?" diye kendi kendine mırıldanarak sayfaları çevirdi. Ve nihayet sayfaların arasını da şerit hâlinde bir kâğıt buldu.

"Satış fişi mi?" Otoha kendini tutamayıp bağırdı.

"O zaman da bunu görüp fiş hâlâ içinde mi diye düşünmüştüm."

Minami doğrudan, "Yani bu çalıntı bir kitap mı?" diye sordu.

"Aslında günümüzde bazı büyük kitapçılarda satış işlemleri doğrudan dijital sistemle hallediliyor. Yani fişin hâlâ içinde olması bunun çalıntı bir kitap olduğunu tek başına kanıtlamaz."

"Ayrıca internetten alındıysa da içinde kalmış olabilir."

"Fakat Şincuku, İkebukuro, Haçiöci veya Tokorozawa'ya gitmediğiniz sürece, bu çevrede satış işlemlerini dijital sistemle halledecek kadar büyük kitapçılar bulmak zor."

"Muallak bir durum yani..."

"Her neyse, şimdilik bu hırsızlık mevzusu ikinci hatta üçüncü planda. Önce kendisine bu kitabı sormamız gerek."

Kitazato hemen, "Kusura bakmayın," diyerek özür diledi. "Fark edememişim. İçeri girerken kitabın Ninomiya-san'ın

* Japonya'daki kitapçılarda kitapların içine satış fişi konur ve bu fiş kasa-
da çıkarılarak satış kaydı yapılır. -ç.n.

çantasında olduğunu görmüştüm fakat çıkarken orada olmadığı dikkatimden kaçmış. Kontrolleri hep kütüphaneye ait kitapların dışarı çıkarılmaması adına yapınca...”

“Bu da ‘girişte tüfek, çıkışta kadın’ misali işte... Girişte kadına dikkat etmek aklınıza gelmemiş olmalı...” Minami muhtemelen Kitazato’yu rahatlatmak için şaka yollu bu örneği vermişti.

Otoha, “Bu biraz garip bir benzetme olmadı mı?” dediğinde ikisi birden güldü.

Onların aksine Sasai sıkıntılı görünüyordu. “Şimdi mecburen gidip Ninomiya-san’a bu mevzuyu sormam gerekecek,” deyip derin bir iç çekti.

Otoha onu bu hâlde görünce hiç düşünmeden, “Sizinle gelmemi ister misiniz?” diye sordu. Sasai öyle çaresiz, öyle dertli görünüyordu ki dayanamamıştı. İşini her zaman son derece düzenli yapan biri olsa da böyle durumlarda, yani birine kızmakta veya onu uyarmakta pek iyi değil gibiydi.

“Gerçekten gelir misiniz?”

“Önceden çalıştığım kitabevinde birkaç kez hırsızlık yapanları yakalamış, onlarla konuşmuştum. Gerçi bizim mağaza alışveriş merkezinin içinde olduğundan, böyle durumlarla daha çok oranın güvenlik görevlileri ilgileniyordu. Ama bu konuda birlikte çalışmışlığımız da olduğu için nasıl davranılması gerektiğini biliyorum.”

* Girişte tüfek, çıkışta kadın: Edo Dönemi’nde Edo’ya silah sokmanın ve Edo’dan kadın çıkarmanın sıkı şekilde yasaklandığı uygulamaları anlatan bir ifade. Tüfeklerin girişi güvenlik riski oluştururken daimyöların eşlerinin Edo’dan çıkışı ise şöguna bağlılıklarını sağlamak için kısıtlanırdı. Mecaz olarak, “denetlenmesi zor veya sıkı kurallarla kontrol edilen şeyler” anlamında kullanılır. –ç.n.

"Yalnız bu seferki hırsızlık değil." Minami yine aynı şaka-
cı tonda söylemişti. Sanki artık olay çözüldüğü için biraz ra-
hatlamış gibiydi. "Aksine, kütüphanedeki kitaplar artıyor."

"Evet."

"Dolayısıyla bu konuda konuşmak daha zor ya işte. Ne
söylemek gerekir ki..."

"Acaba Kuroiwa-san'la mı gitseniz? Gerçi yanınızda bir
kadının bulunması daha iyi olur ama..."

"Evet, Kuroiwa-san'ın gelmesi meseleyi daha da büyü-
tür. Ninomiya-san'a da daha kötü hissettirir." Sasai bir kez
daha derin bir iç çekti.

"İşte bu yüzden ben geleyim diyorum sizinle." Otoha,
her daim kendinden emin görünen adamın bu biçare hâline
o kadar üzölmüşü ki neredeyse gidip yanında olduğunu
göstermek için sırtını patpatlayacaktı.

Onun gibi insanlar muhtemelen başkalarının kötölükle-
rine karşı savunmasızlar diye düşündü. Bu olay özelinde
Ninomiya'nın neden böyle bir şey yaptığını henüz bilmi-
yorlardı ama...

Ninomiya hiç çekinmeden, "Ah, evet, benim kitabım,"
demişti.

Bunu o kadar kolay kabul etmişti ki Sasai şaşırıp istem-
sizce tekrar sormuştu: "Ne?"

"Kitap benim."

"Yani bu kitabı kütüphanede mi bıraktınız?"

"Evet."

"Peki, yanlışlıkla mı oldu? Kütüphanede mi unuttunuz?"

"Hayır." Ninomiya başını iki yana salladı. "Kitabı oraya
ben bıraktım. Damgasız olanı..."

Bu son derece açık bir itiraftı.

Bugün de yine o kırmızı paltosunu giymişti; incecik vücuduna tam oturuyordu. Beyaz saçlarını özenle toplamış, boynuna pastel renklerde iri boncuklardan yapılan bir kolye takmıştı. Pek pahalıya benzemiyordu ama –belki tam da bu yüzden– ona çok yakışmıştı ve zevkli bir kadın olduğunu hemen gözler önüne seriyordu.

Bütün bunları Kōnosuke Takagi’nin kitaplığının önünde konuşuyorlardı. Aslında toplantı odasını kullanmak niyetindelerdi fakat kadının kitaplığın önündeki sandalyede oturup kitap okuduğunu gördüklerinde Sasai, “Burada konuşalım,” diye fısıldamıştı. Zaten etrafta başka kimse yoktu ve Otoha da kadının, vefat eden sevgilisinin kitaplığının önünde daha dürüst davranacağını düşünmüştü.

“Ee, şey...” Sasai gözlerini kaçırmaya başlamıştı. Kadını konuşturması gereken kişi oyken birdenbire şaşkına dönmüştü. Bu yüzden onun yerine Otoha konuşmaya dâhil oldu:

“Bugüne kadar birkaç kez böyle kitaplar bulduk, son birkaç ay içinde... Onlar da mı sizin işinizdi, Ninomiya-san?”

Bu sorunun ardından Ninomiya, kaşlarını gergin bir şekilde kaldırdı.

“Ben bu kaşları bir yerden hatırlıyorum ama...” diye düşündü Otoha. “Ah, doğru ya... Eski bir film karakteri olan Scarlett O’Hara’nın kaşları bunlar...”

“İş mi? Yani, evet. Benden başka böyle bir şey yapan biri yoksa...”

Otoha ve Sasai şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

“İlk bulduğumuz kitap, Dazai’nin Öğrenci Kız’ıydı.”

GECE KÜTÜPHANESİ'NDE AKŞAM YEMEĞİ

“Ah, tamam. O zaman benimdir.”

“Anlıyorum.” Sasai ciddiyetle başını salladı. “Peki, neden böyle bir şey yaptınız?”

Ninomiya elindeki kitabı dizlerinin üzerine bıraktı. Bu, Takagi'nin koleksiyonundan, Robert B. Parker'ın *Early Autumn* kitabıydı. Kadın, gözlerini kapayıp bir süre düşündükten sonra cevap verdi.

“Başka koyacak yerim yok.”

“Koyacak yer mi?” Otoha ve Sasai aym anda konuşmuşlardı.

“Evim çok küçük, kitap koyacak yerim yok.”

“Ah, demek ondan...” Sasai derin bir nefes aldı. Biraz rahatlamış gibiydi. Kadın bunu suç teşkil edecek şekilde veya kötü bir niyetle yapmamıştı, en azından bir açıklaması vardı. Kendi evi küçük olduğu için kitaplarını kütüphaneye bırakmasının da ne kadar normal olduğu tartışılırdı belki ama... Yine de anlaşılırdı. Kütüphanenin düzenini bozmak amacıyla etrafa damgasız kitaplar bırakılmasındansa zorda kalmış yaşlı bir kadının kitaplarını buraya koyması, Sasai için çok daha kolay kabullenilebilir bir durumdu.

“Öyleyse, keşke önce bize danışsaydınız. Kitapları bağışlayacağınızı söyleseydiniz biz ilgilenirdik.”

“Yani kitaplarımı Takagi Papa'nın kitaplarının yanına koyar mısınız?”

“Yok, maalesef hayır. Onları bu kütüphanede tutamayız. Ama onları verebileceğiniz veya bırakabileceğiniz bir yer bulabiliriz.”

“İşte bu yüzden söylemedim. Onları başka bir yere götürürsünüz diye... Bunu istemiyorum.”

"Bu yüzden mi? Ama..."

Olay yine çıkmaza giriyor diye düşündü Otoha. Kütüphanede yalnızca yazarların kitapları sergilenirdi; sıradan bir yaşlı kadının kitaplarına yer ayırmak mümkün değildi. Kadına bu kuralı kabul ettirmekse deveye hendek atlatmak gibiydi.

Sasai yine sessizliğe gömülünce devreye tekrar Otoha girdi:

"Ninomiya-san, evinizde gerçekten çok mu kitap var? Sıkı bir okursunuz, öyle değil mi?" Üzerine çok da düşünmeden, sırf onunla konuşmak için söylemişti bunu.

"Yok, ben sıkı bir okur falan değilim. Hele ki Takagi Papa'ya kıyasla... Biraz okuyorum işte. Sadece, kitapçıdan kapıp getirdiğim kitaplar artık evde birikmeye başladı."

"*Kapıp getirdiğim mi?*" Otoha ve Sasai tekrar birbirlerine baktılar.

"*Kapıp getirdiğim derken kastettiği tam olarak ne acaba?*" diye düşündü Otoha. "*Kitapçıda gördüğü bir kitabı 'almak' mı yoksa 'çalmak' mı?*"

Eğer çalmayı kastediyorsa, böylece kitabın arasında gördükleri satış fişinin sırrı da çözüldü.

"O kitabı kitapçıdan mı aldınız?"

"Evet," dedi Ninomiya rahatlıkla.

Otoha da Sasai de şaşkınlıktan hiçbir şey söyleyemeyip yalnızca birbirlerine baktıklarında Ninomiya yüksek sesli bir kahkaha attı.

"Ne o, şaşırdınız mı? Kitap araklamak suç değil ki. Hani çiçek çalmanın suç olmadığını söylerler ya, bu da öyle işte. Kitaplar herkesindir. Biz kitabı okur, ondan bir şeyler öğre-

nir, sonra da onu topluma geri kazandırınız. Dert edecek bir şey yok.”

“Şaşkınlıktan tek kelime edemiyordum.

Böyle düşünen yaşlı insanların olduğunu, daha doğrusu savaş öncesi dönemleri yaşamış seçkin insanların arasında bu bilinçte insanların olduğunu daha önce çalıştığım kitabevindeki birinden duymuştum. Bazı eski dönem romanlarında da bu seçkin kesimdeki öğrencilerin arakçılık yaptığı yazarmış.

İnsanların değer yargıları döneme göre değişiklik gösterir ama bu yine de sarsıcıydı. Birinin bu kadar umursamaz bir şekilde, arakçılığın aslında iyi bir şey olduğunu, bunun onların hakkı olduğunu söylemesi...”

Ninomiya hâlâ gülüyordu.

“Amanın, bunlar gençlere biraz ağır geldi galiba. Ama doğruyu söylüyorum. Hem bunu bana Takagi Papa söylemişti.”

“Kōnosuke Takagi mi... Yani Kōnosuke Takagi Hoca mı söylemişti bunu?” “Adam hayattayken onun için defalarca fuar düzenlemiş, kitaplarını mağazanın en ön vitrininde sergilemiştik. Bu duyduklarımdan sonra, adam için kendi ellerimle hazırladığım afişlerin hepsini yırtıp atmak istedim.”

“Evet, eskiden beri Takagi Papa gibi kabiliyetli insanlar hep böyle söylerlerdi.”

“Kitabevlerini ne sanıyorsunuz siz? Tek bir kitabın satışını telafi etmek için kaç kitap satmak zorunda olduğumuzu biliyor musunuz?”

Otoha, içinde biriktirdiği öfkeyi saçmak üzere bir nefes almış ve ağzını açmıştı ki Sasai onun kolunu hafifçe tuttu. Otoha dönüp baktığında adamın başını iki yana salladığını

gördü. Bu işaretin, "Sakin olun lütfen," anlamına geldiğini fark edip, nefeslenerek kendini sakinleştirdi. Ancak bu defa da gözleri dolmaya başlamıştı.

"O kitaplar, yani bu sonuncusu dışında hepsi ikinci eldi, değil mi? Onları da mı arakladınız?"

"Evet. Geçenlerde bu çevredeki bir sahaftan arakladım. Eskiden, Takagi Papa yaşarken birlikte gittiğimiz bir yerdi. Ama son zamanlarda kimse beni dükkânına sokmuyor. Bu yüzden yeni bir kitapçıya gittim ben de."

"Demek ki sahaflar durumu fark edip ona dükkânlarını yasaklamışlar..." Otoha o an başka bir şeyi fark edip, korkarak sordu:

"Yoksa bizden de mi kitap arakladınız?"

Kitap çalmanın hiç de kötü bir şey olmadığını düşündüğüne göre kütüphaneden kitap çalmış olması da gayet ihtimal dâhilindeydi. Henüz böyle bir şeyi fark etmemiş olsalar da çalmış olabilirdi.

"Tabii ki hayır." Ninomiya bunu kesin bir şekilde reddetti. "Bunlar Takagi Papa'nın kıymetli kitapları sonuçta. Bunları alırsam hayranlarına kötülük etmiş olurum. Hayranlar önemlidir."

Otoha, Sasai'nin tuttuğu nefesi bıraktığını işitti. Rahatlamış olmalıydı.

"Peki, başkalarının kitaplarını?.."

"Başkaları mı? Diğer yazarları mı diyorsun? Öyle bir şey yapmadım elbette. Takagi Papa'nın kitapları dışındakiler umurumda değil, hiçbirinin benim için bir kıymeti yok."

"İyi bari..." dedi Otoha kendini tutamayarak.

Kadının elbette yalan söylüyor olma ihtimali de vardı (üstelik sahaftan ve kitapçılardan başkalarının kitaplarını

çaldığı da ortadaydı) ama o anki kesin ve kendinden emin tavrı yeterince ikna ediciydi.

“Diğer yazarlar beş para etmez. İhtiyarın teki bile olsam onların mühür basılı kitaplarını çalacak değilim. İğrenç...” Kendi kendine homurdanıyordu.

Otoha, kadının söylediklerini hem tutarlı hem tutarsız bulmuştu. Fakat her hâlükârda kadın artık kütüphaneye giremezdi. Bunu ona nasıl söyleyeceklerini ve onun kütüphaneye girişini nasıl engelleyeceklerini henüz bilmiyor olsalar da... Ako ve Masako'ya danışıp, Kitazato ve Kuroiwa dâhil kütüphanedeki herkesle bunu konuşurlarsa bir şekilde hallederlerdi.

Böyle düşününce biraz daha kendine gelmiş gibi hissetti.

“Şey, Ninomiya-san... Siz Takagi Hoca'nın sevgilisiydiniz, değil mi?” Metres kelimesi uygunsuz kaçacağı için böyle söylemeyi seçmişti.

“Evet.”

“Bunu önceden duymuştum, bu kütüphanede çalışmaya başlamadan önce yani. Bir başkası söylemişti.”

“Ee, ne olmuş yani?” Ninomiya, omuzlarını dikleştirip ona kafa tutar gibi sormuştu.

“Takagi Hoca'nın kitaplarının yakınında olmak istediğinizi duymuştum. Hep onun kitaplarını mı okursunuz? Başka kitap okumaz mısınız?”

Otoha bunu, hem kadının sinirlerini yatıştırmak hem de onun kütüphanede nasıl vakit geçirdiğini öğrenip damgasız kitapları daha kolay tespit edebilmek için sormuştu.

“Evet.”

Aslında tamamen öylesine sorulmuş bir soruydu fakat Ninomiya bir anlığına, gerçekten yalnızca bir anlığına durup, sanki ışık gözlerini kamaştırıyormuş gibi, onlara bakarken gözlerini kırpiştırmıştı.

“Ne bu şimdi? Bu rahatsızlık hissi...”

Otoha bunun sebebini anlayamasa da kadını köşeye sıkıştırmış gibi hissetmişti.

“Hayır, durum daha farklı.” Sasai sessizce mırıldandı.

“Ne?” Sasai’nin böyle söylemesi, Ninomiya’dan çok Otoha’yı şaşırtmıştı.

“Başka bir şey var. Buraya yalnızca kitaplara yakın olmak için geliyor olamazsınız.”

“Ne diyorsun sen?”

“Elbette kitaplara yakın olmak istiyorsunuzdur ama bu kadar basit bir sebepten değil. Aslında biliyordum... Hem de en başından beri. Ama önemsememiş, susmuştum.”

“Sasai-san, neden bahsediyorsunuz?” diye sordu Otoha.

“Özel hayata saygı diyerek kimseye bir şey söylemedim ama kütüphaneyi bu şekilde kirletmenize göz yumamam. Damgasız, hem de çalıntı kitapları buraya koymamıza falan izin veremem.” Sasai, gözlerini bir anlığına Otoha’ya çevirdi. *“Şu an burada kütüphane çalışanlarından yalnızca Higuchi-san olduğu için söylüyorum. Sizin için bir sakıncası yoktur samırım. En başından beri bir kitabı arıyorsunuz, öyle değil mi? Takagi-san’ın kitaplarından birini...”*

Ninomiya başını öne eğdi. Bu hem evet hem de hayır anlamına geliyor olabilirdi. Cevap vermediği gibi inkâr da etmedi. Yalnızca bedeni gitgide küçülüyordu sanki.

"Ben fark etmiştim. Buradayken devamlı, gizlice bir mektuba bakarak kitapları arardınız. Eski bir mektuptu... Ne zaman odaya biri girse telaşlanıyordunuz. Demek ki çok değerli ve gizli bir mektup diye düşünmüştüm. Bazen uzaktan, belli etmeden sizi izlerdim. Mektubu okumak yerine onu kitaplarla karşılaştırıyordunuz. Bu yüzden, mektuptakinin aslında bir kitap şifresi olduğunu, sizin de bu şifreye anahtar olacak kitabı aradığınızı anlamıştım."

Ninomiya hiçbir şey söylemedi.

"Kitap şifresi mi?" diye sordu Otoha.

"Anahtarın bir kitap veya metin olduğu türden bir şifreleme yöntemi. Bu şifreyi paylaşan kişilerde aynı kitabın aynı baskısı bulunur, bulunmayan ise devasa kütüphanelerde o kitabı aramak zorundadır. Ayrıca anahtar kaybolursa bile aynı kitap tekrar bulunduğu sürece sorun olmaz. Eski bir yöntemdir ama garip bir şekilde oldukça kullanışlıdır."

"Yaa, hiç duymamıştım."

"Mektupta sayılar yazıyordu. Sayfa sayıları, satır sayıları... Yukarıdan kaçınıcı kelime veya harf olduğunu anlamaya çalışıyordunuz."

"Yani bu şifreleme yönteminin varlığından haberdar olmayan biri için ilk bakışta yalnızca sayıların bulunduğu bir mektuptan başka bir şey değil."

"Evet. Ninomiya-san bir şekilde, bir başkasına, daha doğrusu Takagi-san ile ilişkisi olan birine ait bu kitap şifresiyle yazılmış mektubu ele geçirdi, öyle değil mi Ninomiya-san? Ve bu şifreyi çözmek için buraya geldiniz. Basitçe düşünersek, mektubun yazıldığı kişi, Takagi-san'ın karısı

olmasa gerekir. Aynı evde yaşadığı birine şifreli bir mektup vermesine gerek yok çünkü."

Ninomiya hâlâ hiçbir şey söylemeden, öylece yere bakıyordu.

"Mektup kime yazılmıştı?"

Cevap yoktu.

"Neyse. İşin bu kısmı bizi ilgilendirmez zaten. Ama anladığım kadarıyla şifreyi çoktan çözdünüz, öyle değil mi?"

O âna kadar hiçbir söylenene cevap vermeyen Ninomiya, bu sorudan sonra ilk kez başını kaldırmıştı.

"Nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü yıllardır buraya geliyorsunuz. Takagi Hoca'nın bütün kitaplarını incelemeniz gerekiyordu ve incelediniz de zaten, değil mi? Ayrıca siz onun sevgilisiydiniz, yani onun hep çok yakınındaydınız, dolayısıyla doğru tahminde bulunmak sizin için zor olmamıştır. Anahtar, Takagi Hoca'nın çok sevdiği, zevkle okuduğu ve anlam yüklediği bir kitap olmalıydı."

Kadın bir süre daha sessiz kaldıktan sonra aniden gülmeye başladı. Otoha ve Sasai'nin bakışları hemen birbirlerine çevrildi. Acaba en sonunda aklını mı kaybetti diye korkmaya başlamışlardı.

Kahkahalarının ardından Ninomiya, "Pek öyle olmadı," diye cevapladı.

"Öyle olmadı mı?"

"Çok vaktimi aldı. Çünkü incelediğim son kitaptı."

"Son mu?"

"Bu değildir diyerek onu bir kenara ayırmıştım. Bu yüzden doğru kitabı bulmakta zorlandım."

"Yaa... Takagi-san'ın sevdiği bir kitap değil miydi?"

"Hayır, tam aksine en sevdiğiydi, yani ben en sevdiği kitabın o olduğunu düşünürdüm. O kitabı ona ben hediye ettim. Daha doğrusu, o kitabın varlığından onu ben haberdar ettim. 'Güzel bir kitap, mutlaka oku,' dedim. Anahtar o kitaptı."

"Hangi kitap?" Otoha bunu kadını sorgulamak için değil, yalnızca merakından sormuştu.

"Saneatsu Mushanokōji'nin *Aşk ve Ölüm* kitabı."

"Ah..." Sasai hemen başını salladıysa da Otoha bu kitabı daha önce okumamıştı. "Anahtar o kısacık kitap mıymış?"

"Evet. Mektupta da yalnızca, '*Seni seviyorum*' ve '*Senin için ölüyorum*,' gibi şeyler yazıyordu zaten. Bu yüzden yeterli olmuştur sanırım. Buna dayanamayıp o kitabı aldım, buradan çıkardım ve çöpe attım. Onun yerine de..."

"Osamu Dazai'nin kitabını koydunuz."

"Evet, o an yanımda o kitap vardı ve kalınlıkları da hemen hemen aynıydı..."

"*Buraya kitap bırakma olayı böyle mi başlamıştı?*"

"Yani buradan kitap çaldınız, öyle değil mi?"

"Hayır, öyle sayılmaz. O kitabı ona ben vermiştim. Aslında benim kitabımdı."

"Nasıl yani?"

"Mektubu yazdığı kişi onun yeni sevgilisiydi. Karısı vefat ettikten sonra Takagi Papa'yla neredeyse birlikte yaşamaya başlamıştık."

Yani Takagi, sevgilisinin ona verdiği kitabı, bir başka sevgilisine yazdığı şifreli aşk mektubunun anahtarı yapacak kadar korkunç bir adamdı. Veya belki tam da bu yüzden o kitabı seçmişti, fark edilmemek için...

"Peki, neden şifreyi çözdüğünüz hâlde buraya gelmeye devam ettiniz? Artık buraya ihtiyacınız yoktu..."

Sasai bu gece fazlasıyla acımasız görünüyordu. Kadın daha fazlasını anlatmak için istekli görünse de umursamayıp lafını zekice bölmüştü.

Belki de sadece onu dinlememizi istiyordur diye düşündü Otoha. Yakınmalarını, hatıralarını... Fakat Sasai buna izin vermemişti.

"Gidecek başka bir yerim yok ki. Yapayalnızım. Buraya geliyorum, kitaplar var, gençler var..."

Otoha istemsizce gözlerini kaçırdı.

"Doğru, gidecek hiçbir yeri yoktu. Uzun gecelerde vakit öldürmek için geliyordu buraya."

Uzun yıllar boyunca evli bir adamın metresiydi, yeri geldiğinde arakçılık dahi yapmıştı ve bir ailesi bile yoktu.

Üstelik gidebildiği tek yeri de muhtemelen bu akşam yitirmişti."

V. BÖLÜM: YÖKO MORİ'NİN KONSERVE YEMEKLERİ

Kimiko Ninomiya hadisesinin ardından Gece Kütüphanesi uzun bir tatile girdi.

Sasai'nin önerisiyle birkaç toplantı yapıldı. Önce üç hafta boyunca kütüphane düzenlemesi ve kontrolü yapılacak, daha sonra çalışanlar izne ayrılacaktı. Kütüphane tekrar açılacağı zaman, kütüphanenin sahibi onlara Sasai aracılığıyla haber verecekti. Sasai bunun en fazla bir ay kadar süreceğini söylemişti. Bu uzun tatilin amacım onlara, "kütüphane düzenlemesinin yorgunluğunu atmak ve sahibine kütüphaneyi bizzat kontrol etmesi için zaman tanımak" olarak bildirilmişti. Tatil süresince maaşlarının eksiksiz ödeneceğinin garantisi de verilmişti.

"Gece Kütüphanesi, kapılarını dünyaya sessizce kapattı." Bu durum Otoha'ya böyle hissettirmişti.

Elbette araştırmacılar ve yazarlar kütüphaneyi kullanmaya devam etme talebinde bulunmuşlardı fakat Sasai, aylık üyelik ücretlerinin tamamını iade edip, gerekli bilgile-

rin kendilerine e-posta aracılığıyla ve titizlikle verileceğini söyleyerek onları ikna etmişti. Yapılan ayrıntılı açıklamanın ardından kapanış konusunda kimse zorluk çıkarmamıştı.

Kütüphane düzenlemesi için yaptıkları istişare sonucunda mesai saatlerinin her zamanki gibi akşam dört ile gece bir arasında olmasına karar verdiler. Kimi, zaten içeri ziyaretçi alınmayacağı için mesai saatlerinin sabah dokuz ile akşam altı olabileceği fikrini öne sürdüyse de Masako, gece mesaisine alışan bünyelerini bir aydan uzun bir süre normale döndürdükten sonra tekrar gece mesaisine adapte etmenin zor olacağını söyledi ve böylece mesai saatleri değişmedi.

Kütüphane dedektifi Kuroiwa, gişe görevlisi Mai Kitazato ve kafeteryadan sorumlu Kinoshita, çalışma ve izin konusunda özgür bırakıldılar. Kuroiwa ve Kinoshita bir aylık izne ayrılmayı seçmişti.

“Emekli olduğumdan beri hiç bu kadar uzun sürecektir bir izne ayrılmamıştım. Eşimle tatile gideceğiz. Oğlumuz Hokkaidō’da yaşıyor, onun yanına mı gitsek ki?”

Kuroiwa toplantıda böyle söylediğinde odada küçük bir uğultu yükselmişti. O sırada Otoha içinden, “Demek Kuroiwa-san’ın bir eşi, bir ailesi varmış,” diye düşünmüştü ve muhtemelen diğer çalışanlar da hemen hemen aynı şaşkınlığı yaşıyorlardı.

Kinoshita izne ayrılmak istemesinin sebebini açıklamamış ve kimse buna şaşırmamıştı. Kitazato ise çalışmaya devam etmeyi seçmişti.

“Eğer sorun olmayacaksa ben de herkesle beraber çalışmak isterim. Sonuçta giriş çıkış kapılarının kilitlenmesi ge-

rekiyor. Kütüphane düzenlemesine de elimden geldiğince yardım ederim.”

Otoha buna da şaşırmıştı. Daima mesafeli davranan kadının, diğerleriyle birlikte çalışmak isteyeceği hiç aklına gelmemişti.

Kütüphanecilik kariyerinde en deneyimlileri Masako olduğu için bu düzenlemenin baş sorumlusu olarak oy birliğiyle onu seçtiler. Masako'nun önerisiyle Minami de onun yardımcısı olarak atandı. Böylece Masako'nun öncülüğünde ve rehberliğinde kütüphane düzenlemesine başladılar. Bu, şimdiye kadar defalarca yapılmış bir işti fakat Otoha ve Tokuda için bir ilk olduğundan her şey onlara detaylıca açıklandı.

Kütüphaneyi düzenlemeye başladıkları ilk gün Masako herkesi karşısına toplayıp, “Bu, her kütüphanede yılda ortalama bir kez yapılan bir iştir,” dedi. “Bu kütüphaneye özgü bir durum değil yani. Ve çok da önemlidir. Kütüphanedeki kitapların ziyaretçilerin taleplerini olabildiğince hızlı, düzgün ve eksiksiz karşılaması için doğru yerde bulunması gerekir. Kayıp veya buraya ait olmayan kitaplarla karşılaşmamız ihtimal dâhilinde.” Bakışlarını tek tek herkesin üzerinde gezdirdi. “Aslına bakarsanız, kayıp kitapların tespiti hiç de zor değil. Raflardaki kitaplar kütüphane verileriyle karşılaştırılınca hemen anlaşılır. Fakat kütüphaneye ait olmayan kitapların ortaya çıkması diğer kütüphanelerde pek karşılaşılan bir durum olmadığından, o konuda biraz daha dikkatli olmak gerek.”

“Bu yüzden herkesi iki kişilik gruplara böldük. Her grup, kendilerine atanan yazarların kitaplarını kütüphane verileriyle karşılaştıracak. Bunun ardından yazarın koleksi-

yonunda kaç kitap olduğu tekrar sayılacak ve sistemdekiyle karşılaştırılacak.” Masako’nun yanında duran Minami, açıklamasını yüksek sesle yapıyordu. Muhtemelen oldukça gergindi. Sesi çatallaşınca çabucak kızardı. “Şey... Kitap sayımının teyidi için sorumlu kişinin yanında birkaç kişi daha bulunsun lütfen.”

“Hepimize kolay gelsin.”

Açıklamaları sona erdiğinde ikisi de eğilerek selam verdi ve herkes onları hafifçe alkışladı.

İşe koyulduklarında, Otoha bunun pek de fena bir süreç olmadığını düşündü. Dörtte işe geliyor, ikişerli gruplar hâlinde koleksiyonları kontrol edip sayıyorlardı. Gruplar ilk aşamada Masako ile Ako, Minami ile Otoha, Sasai ile Tokuda ve Tokai ile Kitazato olacak şekilde ayarlanmıştı fakat birkaç gün sonra bu değişti.

“Devamlı aynı kişiyle çalışırsanız birbirinize alışır ve hatalarınızı görmemeye başlarsınız,” diye değişikliğin gerekçesini açıkladı Masako.

Yalnızca kütüphane damgası değil, seri numarası veya barkodu bulunmayan kitapları da düzenleyecekleri için muhtemelen normal kütüphanelerde olduğundan iki kat fazla zaman harcayacaklardı. Masako ve diğerlerinin öngörüsü bu şekildeydi.

“Normal kütüphanelerde bile kapalı depoların düzenlemesi de dâhil olmak üzere bir yılda kütüphanenin yaklaşık üçte biri düzenlenir. Yani tüm kütüphanenin düzenlemesi üç yılda bitirilecek şekilde bir planlama yapılır. Biz tüm kütüphaneyi tek seferde hallediyoruz.”

Tatil günlerinde Minami'nin odasında toplanıp "Yeşilin Kızı Anne" dizisinin geri kalanını izliyorlardı.

"Keşke sonsuza dek böyle kalsak," diye düşündü Otoha.

Bu süreçte yalnızca Otoha ve Sasai kütüphane dışında birileriyle görüştüler. Mizuki Takashiro'nun kız kardeşiyle görüşüp koleksiyon damgasının tasarımına karar vermeleri gerekiyordu. Kadın onlara ulaşp, daireden taşınacağını ve orayı elden çıkaracağını söylemiş, bunun öncesinde gelmelerini istemişti. Kadın bunu açıkça belirtmediyse de Sasai, onun Kantō bölgesinden ayrılacağını düşünmüştü.

Kadının belirttiği gün öğle vaktinde Sasai ile o eve gittiler. Bu sefer kitap taşımaları gerekmediğinden, Musashi Kosugi'deki o yüksek katlı apartmana gitmek üzere trene binmişlerdi.

Tren yolculukları boyunca gerekmedikçe konuşmamışlardı fakat aralarındaki bu sessizlik rahatsızlık verici veya huzursuz edici değildi. Ninomiya hadisesini birlikte çözdüklerinden beri Otoha artık yalnızca iş arkadaşı olmadıklarını, bunun daha ötesine geçtiklerini hissediyordu. Aralarında tam da aile veya kardeşlik olarak tanımlanabilecek türden bir dayanışma duygusu var gibiydi. Ne var ki böyle hisseden tek kişi kendisi olabilirdi. Bunu Sasai'ye sorup teyit ettiremeyeceği için de üzülüyordu.

Mizuki Takashiro'nun dairesi boşaltılmıştı ve kendisine Mone diye hitap edilmesini isteyen kız kardeşi, üzerinde yine bir eşofman takımıyla dalgın bir ruh hâlindeydi. Önceki sefer yaptıkları gibi oturma odasına geçtiler.

Kitapsız kalmış kitaplıklar öylece bomboş duruyordu. Eşyalar gittiği için buranın daha düzenli görünmesi gere-

kirdi fakat devasa kitaplıklarında tek bir kitap bile bulunmayan oda öyle dağınıktı ki âdeta içeri hırsız girmiş gibi görünüyordu.

Sasai, hazırladığı koleksiyon damgası tasarımlarını kadına gösterdi. Kadının özel bir isteği olmadığı takdirde, yalnızca yazar adından oluşan birkaç modeldi bunlar. Seçmesi gereken şeyler; damganın rengi, yatay ya da dikey oluşu ve yazı tipinden ibaretti.

Kadın bunları görür görmez, “Çok sıkıcıymış,” dedi.

“Bunlar en sade modeller. Eğer özel bir isteğiniz ya da resim isteğiniz falan varsa damgaya ekleyebiliriz. Örneğin merhumun sevdiği bir çizim varsa onu koyabiliriz.”

Sasai hiç vakit kaybetmeden bunu önerdiğinde, kadın düşünceli bir şekilde başını yana eğdi.

“Özel bir isteğim falan yok gerçi...”

O âna kadar sessiz kalan Otoha da bir anda söze girdi:

“Damgayı bir kez bastıktan sonra değiştirmemiz mümkün değil. Sonradan pişmanlık duymamak adına...”

“Pişmanlık mı?” Kadın tam da ondan beklendiği gibi yargılayıcı bakışlarını hemen Otoha’nın üzerine çevirmişti. Kadının kaşlarının arasında beliren derin çizginin yüzüne kattığı ifade ürkütücü görünse de cesaretini toplayıp cevap verdi Otoha:

“Kütüphanemize gelen ziyaretçiler kitapları ellerine aldıklarında, genellikle ilk olarak arka kapağı açıp damgasma bakarlar. Bu damgalar, kitabın ve yazarın izlenimini büyük ölçüde etkiler.”

Otoha, bu söylediğine, “İlgilenmiyorum” veya “Umu-
rumda değil,” gibi bir yanıt alacağını sandıysa da kadın şa-
şırtıcı bir şekilde başını usulca sallamıştı.

“Anladım.”

“Yazarm kendisini anımsatacak bir şey olursa ziyaretçi-
lerin çok hoşuna gider.”

“Kitapları severdi ama bu çok basit kalır sanırım, sonuç-
ta yazardı...”

“İsmi ni kitap motifleriyle birleştirerek bir tasarım yap-
abiliriz,” dedi Sasai.

“Öyle mi?”

Sasai, sade damga modellerinden birinin yanına kurşun
kalemle hızlıca bir kitap resmi çizdi ve çizdiği kitabın kapa-
ğının iç kısmına “Mizuki Takashiro” yazdı.

“Pek iyi çizemedim ama aşağı yukarı böyle görünecektir.”

“Hmm...” Mone gözlerini ayırmadan çizime bakıyordu.

“Ne dersiniz? Sevdiği başka bir şey varsa, mesela bir çi-
çek, meyve veya hayvan gibi, onu da kullanabiliriz.”

“Kedileri severdi. Alerjisi olduğu için besleyemezdi ama...”

“Kedi mi? Elbette tasarıma kedi de ekleyebiliriz. Öyley-
se tasarımcıyla görüşmemiz gerekecek. Hazırlanan tasarımı
size e-posta ile göndersek olur mu?”

“Ah, Natsume Sōseki’nin kitabındaki gibi yapabilir mi-
siniz?”

“Sōseki’nin *Ben Bir Kediye* kitabının ilk baskısından mı
bahsediyorsunuz?”

“Hayır, şu çok meşhur olan çıplak kedi-insan formundaki şeyi demiyorum. Cildin iç tarafındaki altın yaldızlı turuncu desenden bahsediyorum.”

“Ah, evet! O gerçekten çok güzel, çok şirin bir desen.”

Sasai ile Mone kendi aralarında konuşurlarken Otoha hemen telefonunu çıkarıp, *Ben Bir Kediye* kitabının ilk baskısını arattı ve çıkan görsellere baktı.

“Hah, bunun gibi işte.” Mone, Otoha’nın telefon ekranından gösterdiği görseli başıyla onayladı.

“Yazı tipini de buna benzetmemizi ister misiniz?” *Ben Bir Kediye*’in başlığında kullanılan yuvarlak hatlı yazı tipini göstererek sormuştu.

“Bilmem, olur...”

“Tamamdır, öyleyse bunu tasarımcımıza iletelim.”

Kadın memnuniyet dolu bir ifadeyle başını salladı. Bu, şimdiye kadar yüzünde gördükleri en güzel ifadeydi. Dolayısıyla Otoha dayanamayarak lafa girdi:

“Affedersiniz, bir şey sorabilir miyim?”

“Ne soracaksın?” Ses tonu hiç de sert değildi. Aksine, sanki yanlarında kendini rahat hissettiği için onlarla gayri-resmî konuşuyor gibiydi. Otoha, Sasai’nin endişe dolu bakışlarının üzerine çevrildiğini hissetse de görmezden geldi.

“Buraya bir önceki gelişimde tuvalet temizliği hakkında konuşmuştuk, hatırlıyor musunuz? Tuvalet temizliğinin kadın işi olarak görülmesinin yanlışlığından söz etmiştiniz.”

“Öyle mi demiştim?”

“Bunu size Mizuki Takashiro-san mı söylemişti?”

“Yok... Şey, nasıl desem...” Kadın bir anda lafı ağzında gevelemeye başladı.

Otoha gözünü bile kırpmadan kadının yüzüne bakıyor, hiçbir ifadesini kaçırmamaya çalışıyordu.

“Bu, Mizuki Takashiro-san’ın düşüncesi miydi?”

“Neden ki?”

“Tam da Takashiro-san’ın söyleyeceği türden bir şey çünkü.” Otoha, “Takapon” dememeye dikkat ediyordu.

“Her konudaki düşüncemi ondan etkilenererek mi geliştirdim sanki? Yok öyle bir şey.”

“Mizuki Takashiro-san, yazarlığının ilk dönemlerinde açtığı blogda buna çok benzer bir şey yazmıştı, o yüzden...”

“Tasadüftür öyleyse.”

“Yaa...”

“O ve ben tamamen başka insanlarız çünkü.” Mone oldukça keskin bir tavırla söylemişti bunu.

Sasai ve Otoha evden birlikte ayrıldılar.

Asansöre bindiklerinde Otoha, “Acaba onların, yani Mone-san ve Takapon’un arası gerçekten kötü müydü?” diye konuya girdi. “Bana pek öyle gelmedi, bazı anlarda hiç de öyleymiş gibi hissetmedim.”

“Ha?” Sasai şaşkınlıkla başını yana eğdi. “Öyle mi dersiniz?”

“Araları sanki çok iyiymiş gibi, değilse bile birbirine çok benzer düşünce yapıları varmış gibi geliyor bana.”

“Gerçekten mi?”

“Takapon, kitapları dışında ne denemeler yazardı ne de sosyal medyada düşüncelerini dile getirirdi. Ancak az önce

de söylediğim gibi, daha yazarlık döneminin başlarındayken yalnızca kısa bir süreliğine, yazdıklarını internet üzerinden yayımladığı bir blogu vardı. İnternet yazarlığı da insanlara ulaşip okur sayısını artırmak için yapılır zaten. Fakat çok hızlı bir şekilde ünlenince blog yazmayı bıraktı.”

“Öyle mi?”

“Gerçekten, yalnızca birkaç hafta sürmüştü ama kimileri blog yazılarının tamamının ekran görüntüsünü almıştı. Bunların bir kısmı hâlâ internette dolaşır.”

“Yaa...”

“Az önce de bundan bahsediyordum işte... Mone-san benimle konuşurken orada yazan bir şeyi söyledi.”

Tuvalet temizliği hakkında konuşuyorlardı. “Kadınların diye mi tuvaletteki işi sen üstlendin?” diye sorduktan sonra Takashiro’nun blogunda yazdıklarının aynısını söylemişti: “O ülkede erkekler tuvalet temizlemezmiş. Dinî sebeplerden ötürü... Bunu kölelerin veya kadınların işi olarak görürlermiş.”

Mizuki Takashiro da buna çok sinirlenmişti: “Bu büyük bir saçmalık. Resmen kadınları teröristlerden daha aşağı görüyorlar.”

“Ama bunu öyle keskin bir şekilde reddetti ki... Durumu daha şüpheli hâle getirdi. Hâlbuki o kadar büyük bir tepki vermesine gerek yoktu. Tamamen başka insanlarız falan... Bu zaten gayet açık, herkes görebiliyor başka insanlar olduğunuzu,” diye mırıldandı Otoha.

“Sonuçta kardeşler; aynı türden düşüncelere sahip olabilirler veya belki de bu konu üzerine konuşmuşlardır. Kız kardeşi onun blogunu okuyup yazdıklarına katılmış bile

olabilir.” Sasai, Otoha’nın fikirlerini yatıştırmak ister gibi konuşuyordu.

“Evet, olabilir. Yani kitaplarında geçen bir şeyden bahsediyor olsaydık evet ama böyle kıyıda köşede kalmış bir konu hakkındaki düşünceleri bile bu kadar benziyor olabilir mi? Ayrıca, bir an önce eşyalarını satıp paraya çevirmek isteyecek kadar onun varlığından rahatsız olan birinden söz ediyoruz...”

“İnsan, yakınlarına karşı daha karmaşık hisler besler.”

“Orası öyle. Ama...”

O sırada asansör zemin kata inmişti. Dışarı çıktıklarında Otoha hâlâ konuşmaya devam ediyordu:

“Özür dilerim ama ben hâlâ inanamıyorum. Mizuki Takashiro gerçekten öldü, öyle değil mi?”

“Ben öyle olduğunu düşünüyorum. Elbette naaşını görmüş veya ölüm raporunu incelemiş değilim fakat ölmemiş olsaydı büyük gazeteler onun ölüm haberini yayımlar mıydı? Yayınevi böyle bir duyuru yapar mıydı?”

“Doğru...”

“Hem neden kendini ölmüş gibi gösterebilirsin ki? Neden buna ihtiyaç duysun? Yazarlığa devam etmek istemiyorsa bir süre ara verebilir veya yazarlığı doğrudan bırakabilirdi.”

“Haklısınız.”

Otoha üzüntüyle başını öne eğip, Sasai’nin arkasından yürümeye devam etti.

“Peki, sizin aklınızdan ne geçiyor, Higuchi-san? Mizuki Takashiro ve kız kardeşi konusunda yani...” Musashi Kosugi İstasyonu’na giderlerken, kısa bir sessizliğin ardından sormuştu bunu Sasai. Sesine öyle nezaket dolu bir tını hâkimdi

ki soru sorar gibi değil de Otoha'nın duygu ve düşüncelerini öğrenip ona yardımcı olmak ister gibiydi.

"Mizuki Takashiro aslında bizim kız kardeşi sandığımız kişi mi diye düşünüyorum ama..."

"Evet..." Sasai bu fikri ne onaylamış ne de reddetmişti; yalnızca başını sallayarak onu dinlediğini gösteriyordu.

"Ama sizin de söylediğiniz gibi, Sasai-san, kimse ölmemişken böyle bir ölümün duyurusunu yapmazlardı herhâlde. Oradaki işleyişi tam olarak bilmesem de, diyelim ki yazar yaşadığı hâlde öldüğünü söylediler, günün sonunda yazarın ölmediği ortaya çıkarsa hem kendisinin hem de yayınevinin başı belaya girer, değil mi?"

"Öyle..."

"Peki ya iki yazar, kitaplarını tek bir mahlas kullanarak yazdılsa?.. Kendi aralarında bir tür iş bölümü yapmışlardır belki de. Sonuçta Mizuki Takashiro çok farklı türlerde romanlar yazabilmesiyle ünlüydü."

"Hmm..."

"Yani içlerinden biri vefat ettiği için ölüm ilanı yayımlanmıştır belki. Böylece Mizuki Takashiro'nun yazarlık kariyeri de son bulmuştur."

"Eh, bu söylediklerinize imkânsız diyemem. Ancak yine de, bence artık bir marka hâline gelmiş Takashiro ismini çöpe atmak saçma olurdu. Gerçi benim kadar sıradan biri elbette Takashiro gibi bir dâhiyle aynı düşünemez."

"Yani, bilemiyorum..."

"Ayrıca, sırf bu yüzden tüm kütüphanesini boşaltması da saçma olurdu, değil mi? Sonuçta bu kadarına gerek yok."

"Haklısınız fakat... Bunu yeni bir başlangıç gibi düşünmüştür belki de?"

"Ama bir kız kardeşin böylesine öfkeyle dolması yine de tuhaf olurdu."

"Belki de rol yapıyordur."

"Öfkesi gerçek gibiydi bence. Ben de çok sevdiğim birini aniden kaybetsem, onun gibi hem üzülür hem öfkelenirdim herhâlde."

"Doğru..."

Sasai'nin "çok sevdiğim biri" lafı Otoha'yı şaşırtmış, gerçekten ölümüne bu kadar öfkeleneneceği bir insan var mıdır diye düşündürmüştü.

Konuşa konuşa istasyona vardılar. Biletleri Sasai aldı ve bunları masraf olarak göstereceğini belirtti.

"Eğer yaşamasını bu kadar çok istiyorsanız..." Sasai, perona çıkan yürüyen merdivenlerdeyken Otoha'ya dönüp devam etti. "Onu kendi içinizde yaşatsanız olmaz mı?"

"İçinizde yaşatsanız derken?"

"Yani buna inansanız... Öldüğü duyurulmuş olsa bile onun aslında yaşadığını, bir yerlerde hayatına devam ettiğini ve hatta yeni kitaplar yayımladığını düşünseniz..."

Otoha, daha birkaç dakika önce çıktıkları yüksek katlı apartmanı düşündü. Binanın tepesi o an bulundukları noktaya öyle uzaktı ki buna bir an inanamadı.

"Öyle düşünebilirim, değil mi?"

"Düşünebilirsiniz tabii ki. İstedığımızı düşünmekte özgürüz."

Otoha kendini biraz daha iyi hissetmeye başlamıştı.

“Sağ olun.” Bir anda kendini ona teşekkür ederken buldu.

Sasai şaşırılmış gibi görünüyordu. “Ne yaptım ki?”

“Bana moral verdiniz.”

“Öyleyse ne mutlu bana!”

“Buraya geldiğimden beri sizin sözleriniz bana hep çok yardımcı oldu, Sasai-san.”

“Ne?” Trendeki tutamağa tutunan Sasai, onun sözlerine şaşırılmış gibiydi. “İlk defa biri bana böyle bir şey söylüyor.”

“Gerçekten mi? Bence kütüphanedeki herkes öyle düşünüyor ama...”

“Bunu duyduğuma sevindim. Çünkü ben insanlara pek yardımcı olamıyormuşum gibi hissediyorum.”

“Ne? Asıl şaşırtıcı olan böyle düşünmeniz. Ben sizin sözlerinizi çok seviyorum çünkü.” Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz kendine şaşırmıştı. Yalnızca iş arkadaşı olsalar bile bir anda “sevmek” kelimesini kullanıvermişti çünkü. İçinden “*Eyvah!*” diye geçirirken yüzünün kızardığını hissetti ve başını hemen öne eğdi. Sasai de bunun farkına varmış olmalı ki hiçbir şey söylememişti.

Birkaç durak sonra usulca başını kaldırıp adama baktığında, yüzüne vurduğundan mıdır bilinmez, onun da kızardığını görmüştü.

“Bir şey daha sorabilir miyim?”

“Tabii, nedir?”

“Bu uzun tatille ilgili... Acaba kütüphanenin sahibi, tatilin tahminen ne kadar sürmesini planlıyor?” Otoha, bir süredir aklını kurcalayan şeyi nihayet sorabilmişti.

“Diğerlerine de söylediğim gibi... En az iki hafta, en fazla bir ay kadar sürecekmış gibi düşünebilirsiniz.”

Otoha, bunu söylerken adamın ses tonunun değiştiğini fark edince istemsizce dönüp ona baktı. Kütüphanede herkesin karşısındayken yaptığı konuşmalardan birini yapar gibi resmî bir şekilde söylemişti bunu. Az önce kızaran yüzü şimdi beyaza dönmüştü. Otoha onun bir şeyler gizlediğini düşündü.

Bunu hiçbir art niyet taşımadan sormuştu fakat aldığı bu karşılıktan sonra korkmaya başlamıştı.

“Tatilin ne kadar süreceği belli değil ya hani... Kütüphanenin sahibi kütüphaneyi temelli kapatmayı falan düşünmüyor, değil mi?” İçindeki huzursuzluktan kurtulmak için şaka yollu sordu.

“Yok öyle bir şey.” Sasai bu soruya karşılık keskin bir cevap vermişti fakat bu sefer de cevap verirken fazla telaşlı davranmıştı. İkisinin arasında yavaş yavaş belirmeye başlayan sıcak hava da böylece aniden yok olmuştu. Adamın verdiği bu cevap, Mizuki Takashiro’nun kız kardeşinin inkârını andırmıştı Otoha’ya.

“Higuchi-san, kütüphanenin sahibine güvenmiyor musunuz yoksa? Bu gerçekten üzücü.”

Otoha daha da korkmaya başladı. Sasai sanki Otoha’nın kütüphaneye ilk geldiği zamanlardaki gibi soğuk ve mesafeli bir tavra bürünmüştü. Telaşla hemen kendini açıklamaya çalıştı.

“Hayır, kütüphanenin sahibine güvenmediğimden değil... Yalnızca iki haftalık bir tatilse ailemin yanına giderim sanırım. Ama tatil bir ay süreceyse gözümü karartıp Fili-

pinler'deki Cebu Adası'na, kısa süreli bir İngilizce okuluna gitmeyi planlıyorum."

O zamana dek aklından yalnızca bir anlığına geçmiş bir düşünceyi sanki uzun zamandır istediği bir şeymiş gibi anlatarak, az önceki durumu toparlamaya çalışmıştı. Bir keresinde okul dönemlerinden bir arkadaşının Cebu Adası'ndaki bir İngilizce okuluna gidip bunu *Facebook*'ta paylaştığını ve ona imrendiğini hatırlıyordu. Fakat bunu Sasai'ye öyle bir anlatmıştı ki bir süredir bunu planlıyormuş gibi görünmüştü.

"Ah, Cebu Adası mı? Oraya daha önce gitmiştim. Hatta bir süre okula da gittim."

"Gerçekten mi?"

Ardından Sasai ona birkaç okul ismi sayıp, şaşırtıcı bir şekilde hepsinin özelliklerini ve seviyelerini açıklamaya başladı.

"Okullar hakkında ne kadar çok şey biliyorsunuz."

"Üniversite için Amerika'ya gitmeden önce orada İngilizcemi geliştirmiştim."

Otoha, tatilin süresini sormuş olmasına rağmen konunun tamamen dağıldığını fark etti.

"Yani ben de tatilin ne kadar süreceğini öğrenebilirim ona göre..."

"Ah, eğer mesele buysa tatilin ne kadar süreceği konusunda endişelenmeyi bırakıp Cebu Adası'na gitmeye ne dersiniz? Kütüphane erkenden açılırsa bile okula devam edebilirsiniz, sorun olmaz. Ben kütüphanenin sahibine durumu açıklayım. O dönem için ücretli izin alabilirsiniz sanırım."

Bu işte bir tuhaflık vardı... Aslında adam, gayet minnettar olunacak türden şeyler söylüyordu fakat Otoha'nın kay-

gısı gitgide artıyordu. Daha fazla soru sorsa daha korkunç şeylerle karşılaşacakmış gibi hissediyordu.

Bunun üzerine, kütüphaneye gidene kadar neredeyse hiç konuşmadılar.

Kütüphane düzenlemesi başlayalı yaklaşık bir hafta olmuştu. Otoha öğle vakti uyandı ve televizyon izleyerek kahvaltısını, daha doğrusu çoğu insanın öğle yemeği olarak nitelendirdiği öğününü yemeye başladı. İzlediği şey, bir gün önce kaydettiği gizem ve romantizm karışımı bir diziydi. Dizinin başkahramanı, hoşlanmaya başladığı kişinin bir suçlu olmasından şüpheleniyordu ve hemen hemen tüm sahneler bununla ilgiliydi.

“Hadi ama anla şunu artık. Suçlu o değil, abisi!”

Otoha alçak bir sesle televizyona doğru isyan ederken kapısının hafifçe tıklatıldığını duydu.

Yurttan birinin veya ailesinin gönderdiği bir kargonun geldiğini sandıysa da kapının deliğinden baktığında kendi yaşlarında, tanımadığı bir kadının dikildiğini gördü. “*Kim ki bu şimdi?*” diye düşünüp, kapıyı açmadan önce “Kim o?” diye sordu. Kadının cevaben bir şeyler söylediğini işittiyse de adını duyamamıştı. Mecburen zinciri takıp kapıyı o şekilde araladı.

Karşısındaki kadının saçları ne uzundu ne de kısa. Üzerinde oldukça sıradan bir hırka ve uzun bir etek vardı. Uzun boylu, iri yapılı biriydi. Bu yüzden olsa gerek, fazlasıyla güvenilir ve yardımsever biri gibi görünüyordu. Sanki okullardaki spor kulüplerinden birine yardımcı kaptanlık yapıyormuş gibi bir havası vardı.

“Affedersiniz, kimsiniz?” diye tekrar sordu.

“Ben İwasaki. Sizden önce bu odada kalan Saho Oda’nın arkadaşıyım. Sanırım burada kalan eşyaları varmış, onları almaya gelmiştim.”

“Ah...”

Bu odaya geldiği ilk gün dolabın içinde bir karton kutu gördüğünü hatırladı hemen. Sasai ona daha önce bu odada kalan kişinin kutuyu almak için geleceğini söylemişti.

“Sanırım bir mandalina kutusuymuş. Yani bana öyle söylendi ama...” Kadının iriliği ve konuşma tarzı birbiriyle uyumluydu.

“Şey, kutu burada ama öncesinde arayıp müdürüme danışsam olur mu?”

“Tabii ki. Bu arada Saho Oda’nın kimlik kartını da yanımda getirmiştim.” Kadın, elindeki fotoğraflı ehliyeti Otoha’ya uzattı. Fotoğraftaki kadın sessiz sakın birine benziyordu. Otoha’dan bir yaş büyüktü. “Şey, arkasını çevirerseniz adres kısmında buranın adresinin yazdığını da görebilirsiniz. Buradan taşınırken adresini değiştirdi, şu an ailesinin evinde kalıyor.”

Kadının söylediği gibi ehliyetin arkasında oranın adresi yazılıydı.

Otoha, bunun aslında kadının doğru söylediğini kanıtlamak için yeterli olduğunu düşünse de kapıyı kapatıp Sasai’yi aradı ve ona durumu açıkladı.

“Anladım, onu gerçekten Oda-san göndermiş gibi duruyor.” Sasai, Otoha’nın açıklamasının ardından ona katılmıştı. “Kutuyu verebilirsiniz, sorun yok.”

Otoha dolaptaki kutuyu oradan çıkardı. Şimdiye dek onu yerinden kıpırdatmamıştı. İçinde neredeyse hiçbir şey yokmuşçasına hafifti.

“Buyurun...” Bu sefer kapı zincirini çıkarıp kapıyı öyle açtı ve kutuyu kadına uzattı.

“Çok teşekkürler.” İwasaki ismindeki kadın kutuyu ondan alırken eğilerek teşekkür etti. “İçinde birkaç mevsimlik kıyafet varmış sanırım.”

“Öyle mi?” Otoha söyleyecek başka bir şey bulamayıp yalnızca başını salladı.

“Size de zahmet verdik. Tekrar çok teşekkürler.” Bir kez daha teşekkür edip başını eğdi.

“Rica ederim, hoşça kalın.”

Otoha kapıyı tam kapatacak ki kadının sesini duydu.

“Şey...”

“Evet?”

“Burada tuhaf şeyler oluyor mu?”

“Nasıl?” *“Tuhaf şeyler mi? ‘Burada’ derken yurttan mı bahsediyor yoksa kütüphaneden mi? Eğer kütüphaneden bahsediyorsa devamlı tuhaf şeyler olduğunu söyleyebilirim ama...”*

“Burada, bu odada...” İwasaki kutuyu hâlâ kucağında tutarken çenesiyle yeri işaret ederek söyledi.

“Tuhaf şeyler mi? Odanın iç yapısı veya düzeninden mi söz ediyorsunuz yoksa hayaletlerden falan mı?”

“Yani hayalet denir mi, bilmiyorum ama...” İwasaki, Otoha’ya yaklaşarak kısık sesle konuştu. “Saho bu odada bir şeyler olduğunu düşünüp korkuyordu. Kendisi odada değilken burada birilerinin olduğunu, birilerinin odasına

girip çıktığını düşünüyordu. Bir keresinde isteyken bir şeyi unutup odaya geri döndüğünde yan odadan sesler geldiğini duymuş mesela.”

“Öyle mi?”

Yan oda dediği muhtemelen Minami’nin odasıydı.

“Kütüphanedekilere danıştı, bu durumdan pek çok kez yakındı ama kimseyi inandıramadı. Odadan kaybolan bir şey olmadığı için kanıt da gösteremedi. Böyle olunca da korkuya kapılıp burada çalışmayı bıraktı.”

“Yaa...”

“Kitapları çok severdi, burada çalışmaya başladığında da çok heyecanlıydı aslında ama...”

“Ben hiç öyle bir şeye rastlamadım. Zaten pek psişik biri de sayılmam...”

“Öyle mi? Acaba hepsi Saho’nun hayal gücünün ürünü müydü ki...” diye düşünceli bir şekilde başını yana eğdi kadın. “Bu yüzden taşınırken çok aceleci davrandı, bu kutuyu da unutmuş. Kendisi gelip almaya korktuğu için ben geldim.”

“Öyle mi? İyi bir arkadaşsınız.”

İwasaki, “Yoksa yanılıyor muydu ki,” der gibi bir yüz ifadesiyle ve hayal kırıklığıyla oradan ayrıldı. Görünüşe bakılırsa kendisi de Saho Oda’nın söylediklerine pek inanmıyordu.

O gün işe giderken Otoha öylesine, gerçekten bir anda aklına geldiği için öylesine telefonunu çıkardı ve kütüphanenin girişindeki mermer kaplı duvarda gömülü hâlde duran güve modelinin fotoğrafını çekti. Artık her gün yanından geçtiği için pek bir korkutuculuğu kalmamıştı.

“Ne yapacaksınız onunla?” diye sordu gişede oturan Kitazato. Kadının orada olması Otoha’ya kütüphanenin açık olduğu zamanları anımsatmıştı.

Önceden onunla pek konuşmazlardı fakat kütüphane düzenlemesinde bir kere birlikte çalışmak üzere eşleştiklerinden bu yana daha sık sohbet eder olmuşlardı. Otoha bu süreçte onun oldukça titiz, el yazısı mükemmel ve uğraştırıcı işleri bile üstlenmekten gocunmayan biri olduğunu anlamıştı.

“Bu türün isminin ne olarak geçtiğini araştıracağım.”

“Fotoğraftan anlaşılıyor mu?”

“Görsel arama kısmından bakacağım.”

“Hmm...” Nihayetinde durum pek ilgisini çekmemiş gibi başını salladı.

Kütüphanenin iç taraflarına doğru ilerlerken Otoha, çektiği fotoğrafla bir görsel araması yaptı. Laciverttaş renginde ve birbirine benzeyen bir dizi güve fotoğrafının ekranda belirmesi onu biraz ürpertmişti. Kütüphanedekine alışmış olsa da ağaçların gövdesinde gördüğü çok sayıda güve hâlâ tüylerini diken diken ediyordu.

Birkaç fotoğrafı inceledi, aralarında ona en çok benzeyeni bulup üzerine tıkladı ve kaynak sayfadaki açıklamayı okudu. Fakat dikkatlice baktığında, bunların desenlerinin girişteki güveninkiyle benzeşmediğini fark etti, açıklamayı okuduğunda boyutlarının da farklı olduğunu anladı.

O kadar kolay bulamayacağını düşünerek vazgeçmek üzereyken son bir fotoğrafa daha tıkladı ve bir anda olduğu yerde kaldı.

Kōko Kobayashi

Açıklamada, *"Kökeni Malezya. Bilimsel ismi bir Japon kadın isminden gelen nadir bir güve türü. Söylenene göre ismini, onu keşfeden Profesör İda Kōzō'nun yakın olduğu bir kadından alıyor-muş,"* yazıyordu.

"Kobayashi... Bu ismi kütüphanede daha önce duymuştum. Kobayashi-san'ın, yani Kobayashi Kōko-san'ın acaba kütüphaneyle bir ilgisi var mı ki?"

Otoha orada durmaya devam ederken başını kaldırdı, ikinci kata kadar uzanan avluya ve tavana kadar yükselen kitaplıklara baktı.

"Acaba bu kitaplıkları yaptıran da Kobayashi-san olabilir mi? Gerçi Kobayashi oldukça yaygın bir soy ismi ama..."

"Higuchi-san."

Birinin ona seslendiğini duyunca irkilerek arkasını döndü; bu Sasai'ydi. Sanki kötü bir şey yaparken yakalanmış gibi telefonunu telaşla cebine koydu Otoha.

"Ne oldu?"

Hem irkilmişti hem de geçen günkü meseleden sonra kendini suçlu hissediyordu, bu yüzden sesi biraz fazla agresif çıkmıştı.

"Hiç, burada böyle dikildiğinizi görünce bir şey oldu sandım." Sasai ise bunu sorarken biraz tereddütlü gibiydi.

"Ah, hayır, bir şey olmadı. Pardon..."

"Her şey yolunda mı?"

"Elbette." Yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi.

"Bugün sizi uğraştırdık, kusura bakmayın. Saho Oda-san konusunda..."

"Ah, hiç önemli değil. Sadece kutuyu teslim ettim, o kadar. Ama Oda-san'ın arkadaşı bana biraz garip bir şey söyledi."

"Garip bir şey mi?"

"Oda-san, o yurt odasında bir şey olduğunu söylüyormuş. Odasına birinin girdiğini düşünüyormuş ve işten de bu yüzden ayrılmış."

"Evet..." Sasai başını sallayarak onu onayladı. "Oda-san biraz hassas ruhlu biriydi, buraya pek uyum sağlayamadı. Sanırım ben de durumu pek iyi idare edemedim. Bu konuda üzgünüm."

"Yaa..."

"Peki ya Otoha-san?"

"Ne?" Sasai'nin ona ilk defa soy ismiyle değil de ismiyle hitap etmesi Otoha'nın ânında dikkatini dağıtmıştı.

"Kaldığınız odada sizi rahatsız eden bir şey oldu mu, Otoha-san?"

"Hayır, dikkatimi çeken bir şey olmadı."

"Öyleyse güzel..." Sasai dostane bir gülümsemeyle Otoha'ya baktı. "Benim tek isteğim, buradaki herkesin rahatça çalışıp güzel vakit geçirmesi."

"Anladım..."

Otoha nedense, adamın "buradaki herkes" sözüyle kendisinin de Sasai için diğerlerinden farksız olduğunu hissetmiş ve buna biraz üzülmüştü.

"Bir şey olursa hemen bana haber verin lütfen. Ah, bu arada... Mizuki Takashiro-san'ın kız kardeşi tekrar beni aradı."

"Öyle mi? Ne dedi?"

“Kedi tasarımından vazgeçmiş, en basit tasarımlardan birini istiyor.”

“Yaa...” Bu durum Otoha’ya ufak bir hayal kırıklığı yaşattıysa da böylesinin Takashiro’ya daha uygun olduğunu düşünmüştü.

“Tekrar o daireye mi gideceksiniz?”

“Hayır.” Sasai başını iki yana salladı. “Tasarımın geri kalanını e-posta üzerinden kararlaştıracamız. Hem daire de satılmış sanırım.”

“Demek satılmış...”

Sasai, Otoha’nın yüzündeki hüznün dolu ifadeyi görünce gülmeye başladı.

“Bu kütüphane düzenlemesinin ardından Mizuki Takashiro’nun kitaplarını da düzenlemeniz gerekecek. Otoha-san, Masako-san ve Ako-san’m daha çok işi var.”

“Sonrasında kitapları hemen sergileyecek miyiz?”

“Sanırım tıpkı diğer yazarlarda olduğu gibi, sırası geldiğinde onun da duyurusunu yapacağız, en doğrusu bu gibi görünüyor. Kız kardeşi de bu konuda bizimle hemfikir. Bunu daha sonra kendi aramızda tekrar konuşuruz.”

“Tabii ki.” Otoha etrafına şöyle bir bakıp sordu: “Şey, temizlikçi... Yani buranın temizliğiyle hep ilgilenen Kobayashi-san şu an ne yapıyor?”

“Ne?” Sasai gözlerini hemen ona çevirdi. Otoha’ya mı öyle geliyordu yoksa yüz ifadesi bir anlığına donmuş muydu? “Kobayashi-san bugün izinli. Neden sordunuz?”

“Hiç... Diğerlerine yani Kuroiwa-san ve Kinoshita-san’a kütüphane kapalıyken ne yapacakları sorulmuştu ama acaba Kobayashi-san’a sorulmadı mı diye düşünmüştüm de...”

"Ben Kobayashi-san'a bizzat sordum. Aslında izne ayrıldı fakat yine de haftada bir temizliğe gelmesi konusunda anlaştık."

"Ah, anladım. Şey, bir de..."

"Evet?"

Sasai'ye güve mevzusunu sormak üzereydi ki son anda kendini durdurdu. Adamın ona daha önce, "Kütüphanenin sahibi hakkında çok fazla şey öğrenmeye çalışmanın pek de iyi sonuçlar doğuracağını sanmıyorum," dediğini hatırladı birden. Onu daha fazla zorlamak istemedi.

"Neyse, bir şey yok."

"Pekâlâ... Öyleyse size kolay gelsin."

Sasai bunu söyledikten sonra hızlı adımlarla personel odasına gitti.

Ben Yuzuru Sasai, otuz üç yaşımıdayım. Kütüphanenin sahibi benim teyzem.

Annem ve babam ben daha birinci sınıftayken vefat etmişler. Trafik kazasıymış. Babaannem ve dedem beni yanlarına aldı. O zamanlar babaannem ve dedem ile anneannem ve diğer dedem velayetim konusunda birbirlerine düşmüşlerdi. İki taraf da velayetim konusunda öyle inatlaşmıştı ki konu en nihayetinde mahkemeye taşındı. Sonunda babaannem ile dedem kazandı ve ailemden kalan mirasla birlikte onların yanına gönderildim.

Sonradan öğrendiğime göre anneannem ve dedem aslında velayetimin babaannem ile dedemde olmasına ve onlarla yaşamama büyük ölçüde razıarmış. Bunun karşılığında

ayda en az bir kez benimle görüşme hakkı ve uzun tatillerde onlarla kalmamı talep etmişler fakat babaannem ile dedem, “En büyük oğlumuzun evladını kimselere vermeyiz,” gibi katı bir düşünceye sahip oldukları için ayda bir görüşme hakkına bile yanaşmamışlar. Böylece, birkaç sürtüşmenin ardından işler duygusal açıdan iyice karmaşık bir hâl almış.

Liseye başladığım dönemde hem babaannem hem de dedem vefat etmişti. Anneannem ve dedem ile zaten irtibatım kopmuştu. Beni yanına alacak kimse yoktu, yalnızca anne ve babamdan kalan miras sayesinde okul ve yurt masraflarımın karşılanacağı söylenmişti bana.

Lise ikideyken bir sonbahar günü müdürün odasına çağrıldım. Gittiğimde odada müdür ve orta yaşlarda bir adam olduğunu gördüm.

“Sasai-kun, bu...” Daima asık suratlı olan, yalnızca sabahları herkes bahçede toplanmışken öğrencileri azarlamak için canlılık belirtisi gösteren müdür, yüzünde dalkavuk bir gülümsemeyle konuştu: “Avukat Makoto Sunagawa-san. Akrabalarının talebi üzerine gelmiş buraya.”

Adam başını benden tarafa çevirdi. Masanın üzerinde bir kahve fincanı duruyordu fakat ağzını bile sürmediğini hemen anladım. Beni görür görmez ayağa kalktı. Boyu 1.80 civarıydı, göğsü sağlam duruyordu. Vücudunu saran takım elbisenin müdürün veya diğer öğretmenlerin giydiklerinden (gerçi çoğunlukla eşofman giyerlerdi) çok daha kaliteli göründüğünü o liseli hâlimle ilk bakışta anlamıştım.

“Yuzuru Sasai-kun sen misin?”

“Evet.”

Cevabımın ardından adam hemen müdüre dönüp, "Bizi odada baş başa bırakabilir misiniz? Onunla yalnız konuşmak istiyorum da..." dedi.

"Şey, olmaz..." Müdür onun bu talebi karşısında öyle şaşırılmıştı ki adamın yüzüne bakakalmıştı. "Hem o henüz reşit değil."

"Az önce size, onun yasal vasisi olduğuma dair bir belge gösterdim, öyle değil mi?" Avukat, sanki bir aptala anlatır gibi tane tane konuşmuştu.

"Evet."

"Size onun resmî belge olduğunu söylememiş miydim? Velayeti şu an müvekkilimde ve ben de onun talebiyle öğrencinizin yasal vasisi konumundayım."

"Orası öyle ama..."

Müdür buna rağmen odadan çıkmak konusunda bir süre daha tereddüt etse de, Avukat Sunagawa bakışlarını onun üzerine diktiğinde çaresiz kalıp odadan çıkmıştı. Yani müdür, kendi odasını terk etmişti.

"Buyur, otur lütfen." Adam gayet rahat bir tavırla, az önceye kadar müdürün oturduğu yeri işaret etti. Sanki kendi odasıymış gibi... Ben de hiç sesimi çıkarmadan oturdum.

"Az önce söylediğim gibi, babaannen ve deden vefat ettiği için velayetin uzak bir akrabana geçmişti. Fakat biz o kişiyi bulduk ve müvekkilim resmî prosedürleri tamamlayarak velayetini kendi üstüne aldı."

"Öyle mi?"

"Müvekkilimin sana iletmemi istediği bir şey var. Babaannen ve deden vefat ettikten sonra seni almaya hemen gelemediği için üzgün."

“Anladım.”

“Şu an resmen velayetin onda olduğu için seni yanına almak istiyor.”

“Anladım,” deyip sustum ve yalnızca adamın yüzüne baktım.

Odaya çöken kısa sessizliğin ardından adam gülerek, “Hiçbir şey sormayacak mısın?” dedi.

“Ne sormalıyım ki?”

“‘Müvekkiliniz kim?’ diye sorabilirsin mesela. ‘Nasıl biri?’ falan...”

“Müvekkiliniz kim?” diye aynen sordum.

“Şu an söyleyemem.” İçimden, “*O zaman sordurmasana,*” diye geçirdim. “İstersen birlikte onun yanına gidebiliriz. En azından buradan daha iyi bir yer olduğunun garantisini verebilirim. Ayrıca, almak istediğin türden bir eğitim alacağının garantisini de... Eğer eğitime devam etmek istemezsen veya velayetini alan kişiyle anlaşamazsan da yirmi yaşına geldiğinde özgür olacaksın.”

“Hmm...”

“Gitmek istiyorsun, değil mi?” Gülümseyerek sordu: “Ne düşünüyorsun?”

Ne yapacağımı bilemeyip, başımı yana eğerek düşüncelere daldım.

“Burası en basit tabirle yeryüzündeki cehennem, değil mi?”

“Nereden biliyorsunuz?”

“İnternette biraz araştırdım. Mezunları buranın rezalet bir yer olduğunu söylüyor.”

“Öyle...”

“Niye kararsız kaldın peki? Nereye gidersen git buradan daha iyidir.”

“Ama sizin gerçekten avukat olup olmadığınızı bile bilmiyorum. Belki de insan kaçakçılığı yapan bir patronsunuzdur. Kim bilir, belki de müvekkiliniz bir pedofilidir.”

Okulda pek televizyon izleyemiyorduk. Yalnızca önceki üst sınıf öğrencilerinden kalan eski tip bir tablet nesilden nesile kullanılıyordu ve yakınlardaki bir love hotelin* zayıf internet sinyalini yakalayabiliyorduk. Böylece ben de dünyanın dört bir yanındaki şehir efsanelerine dair sürekli videolar izliyordum.

Adam, son söylediğime kahkahalarla gülmüştü.

“On üç yaşını geçtin, değil mi?”

“Evet. Ne alakası var?”

“Pedofili denen şey, on üç yaşından küçük çocuklar için geçerlidir.”

“Evet ama genellikle yaşımdan daha küçük gösterdiğimi söylerler. Yoksa müvekkiliniz pedofili değil de bir tür *şotakon*” mu? Öyle de olabilir...”

“Bugün hava güzel,” diyerek dışarı baktı adam. Hava gerçekten güzeldi; gökyüzü masmaviydi ve eşofman giymiş öğrenciler bıkkın bir hâlde spor yapıyordu. “Zamanımız kısıtlı. Seninle pedofili hakkında falan konuşmak istemiyorum. Neyse...”

* Love hotel: Japonya’da kısa süreli (genellikle saatlik) konaklama yapılan, çiftler için tasarlanmış özel oteller. –ç.n.

~ Şotakon: “Şōtarō complex”ten türetilmiş bir terim olup, küçük erkek karakterlere yönelik kurgusal ilgi veya bu ilgiyi konu alan manga/anime içeriklerini ifade eder. –ç.n.

Bunu söyledikten sonra telefonunu çıkardı ve internetten bir şeyler aratıp bana bir video gösterdi. Videoda, basının üzerine çullandığı bir yabancıyı koruyup ona arabaya kadar eşlik ediyordu.

“Bu kişiyi tanıyor musun? *Japan Electric* şirketinin başkanı hani...”

Kısa bir süre önce vergi kaçakçılığı suçlamasıyla tutuklanan, yabancı bir şirketin ünlü başkanından bahsediyordu.

“Avukatı bendim. Japonya’da oldukça ünlü bir avukatım ben.”

“Hmm...”

“Müvekkillerimi ben seçerim. Sadece para için çalışmadığımı herkes bilir.”

“Para için değilse ne için çalışıyorsunuz?”

“Öncelikle burası için,” diyerek göğsünde kalbine yakın bir yeri işaret etti. “Kalbim için yani... Beni tatmin etmeyecek hiçbir işi almam. Ayrıca benim için faydalı, beni geliştirecek türden işleri alırım.”

“*Japan Electric*’in başkanının dev vergi kaçakçılığı sizi geliştirecek türden bir iş mi yani?”

“Eh, o iş biraz karışık. Her neyse, güvenilir biriyim anlayacağın. Ve seni güvenilmez birine teslim etmem.”

“Anladım.”

“Anladım derken?”

“Sizinle geleceğim.”

“Bu da çok hızlı oldu.”

“Sonuçta, gerçekten hiçbir yer buradan daha kötü olamaz.”

Adam tekrar güldü.

Birkaç dakika sonra kendimi onunla Narita Havalimanı'na doğru giderken bulmuştum. Yanıma neredeyse hiçbir şey almamıştım. Adam, onunla gideceğimi söylediğimde hemen müdürü geri çağırıp, "İzninizle biz gidiyoruz. Eşyalarını toplayıp avukatlık ofisime gönderin lütfen," demişti.

Hem ben hem de müdür şaşkınlıkla, "Ne?" deyivermiştik.

"Zaten fazla eşyası da yoktur." Sesinde, insanları kullanmaya alışkın olduğunu gösteren bir canlılık hissediliyordu.

"Hadi gidelim öyleyse. Araba bizi bekliyor."

"Ama olmaz. Henüz ikinci dönemin ortasındayız." Müdür telaşla konuşuyordu. "Hem arkadaşları çok şaşırır, daha doğrusu üzülürler."

Bunun üzerine Sunagawa dönüp bana baktı. "Vedalaşmak istediğin biri var mı?"

Başımı iki yana salladım. Korkunç bir şekilde kontrolden çıkmış bir sınıfımız vardı (gerçi okulun tamamı böyleydi) ve okula, zorbalığın bir sonraki kurbanının kim olduğunu bilmemenin verdiği tedirginle gidip gelirdik; birbirimize asla güvenmezdik. Aramın iyi olduğu bir kişi bile yoktu.

"Öyleyse Sasai-kun'un okulunuzla ilişkisini kesebilirsiniz, bizim için sorun değil."

Sunagawa, hâlâ kendine bir şeyler geveleyen müdüre aldırmadan beni hızla arabaya bindirdi. Bir taksi değil, siyah bir araçtı bindiğimiz. Arabada benimle biraz daha konuştu:

"Bunu söylemek bana düşmez ama müvekkilim seni bulup velayetini alana kadar çok büyük maddi ve manevi fedakârlıklarda bulundu. Epey zaman da harcadı, kimilerine birtakım iyilikler yaptı ve risk aldı."

"Çok mu para harcadı? Sadece benim için..."

“Elbette. Şuradaki...” derken geçtikleri sokaktan bir apartmanı işaret etti. “Apartmandan bir daire fiyatı kadar para harcadı.”

“Size ödediği para da buna dâhil mi?” Adam bu sefer alaycı bir tavırla gülerek onu başıyla onaylamıştı. “Bunları bana neden söylüyorsunuz peki?”

“Hiç... Muhtemelen müvekkilim bunları sana söylemeyecekti, bilmeni istedim.”

Tam o sıralarda gerilmeye başlamıştım. Harcadığı paraya degecek bir şeyler yapabilir miydim yoksa o kişiyi hayal kırıklığına mı uğrattırdım, gerçekten bilemiyordum.

Yaklaşık üç saat sonra Narita’ya vardık. Beni yakınlarıdaki bir otelin Japon restoranında bulunan özel odalardan birine götürdü. Sunagawa odanın kapısını araladığında, içeride bir kadının pencere kenarında durup dışarıyı izlediğini gördüm. Narita’dan kalkan ve Narita’ya inen uçaklar oradan açıkça görölüyordu.

“Onu getirdim.”

Kadın hemen bize döndü. Anneme çok benzeyen, ellilerin ortasında bir kadındı.

“Merhaba, görüşmeyeli çok uzun zaman oldu. Beni hatırlıyor musun?”

Kadın bunları söylerken ağlamak üzere olduğunu fark ettim. Demek ki o âna kadar hâlâ endişeleniyormuşum. Beni yanına almak isteyen akrabamın teyzem olduğunu neden benden gizlediklerini anlayamamıştım. Bunu önden söyleselerdi arabaya öyle endişeli bir hâlde binmezdim muhtemelen.

Teyzem, annemden on iki yaş büyüktü. Annem ve babam hayattayken yılda ortalama bir kez görüşürdük. Teyzemim bekâr olduğunu ve Tokyo'da yaşadığını biliyordum. Onunla her görüştüğümüzde, bana mutlaka istediğim bir şeyler alırdı. En son anne ve babamın cenazesinde görmüş-tüm onu.

"Neden?" Altında birçok anlam barındıran bir "neden"-di bu. *"Neden bu kişinin teyzem olduğunu söylemediniz? Neden şimdi ortaya çıktın? Neden? Neden?.."*

O sırada teyzem beni şöyle bir süzüp, sorgulayan bakış-larını Sunagawa'ya çevirmişti.

"Tek kıyafeti bu mu?"

Sunagawa onu başıyla onayladı. Üzerimde okul ünifor-ması vardı. Kısa kollu beyaz bir gömlek ve siyah bir panto-lon giyiyordum.

"Öyleyse gidip havalimanındaki veya oteldeki mağaza-lardan ona birkaç kıyafet alır mısın? Bu hâlde Singapur'a gidemez. Tişört, kot pantolon falan güzel olur. Tabii birkaç iç çamaşırı da..."

Singapur'a mı gidiyorduk? Şimdi? Öyle şaşırmıştım ki hiç-bir şey söyleyemedim. Gözyaşlarım bile geri çekilmişti sanki.

Sunagawa hemen yüzünü buruşturdu.

"Ben bu tür ayak işleri yapmam. Ben Japonya'nın en ünlü avukatlarından biriyim."

"Öyleyse ofisindeki gençlerden birine yaptırırsan?"

"Maalesef bugün yalnızım. Hassas bir mesele olduğu için kimseyi dâhil etmek istemedim."

"Öyleyse senden rica ediyorum. Benim bu çocukla ko-nuşacaklarım var."

Teyzem masanın üzerindeki koyu kırmızı el çantasını açtı ve cüzdanım çıkarıp Sunagawa'ya birkaç parça kâğıt parayı umursamazca uzattı. Adam da çaresiz bir şekilde, bana hangi beden kıyafet giydiğimi sorduktan sonra odadan çıktı.

"Özür dilerim." Sunagawa'nın odadan çıkmasıyla küstah tavrı ânında silinen kadın benden içtenlikle özür diledi. "Yıllar oldu, şaşırmışsındır. Ama hepsinin bir sebebi var. Bunları sana şu anda anlatamam. Zamanla her şeyi açıklayacağım. Ayrıca, az önce de söylediğim gibi Singapur'a gidiyorsun."

"Neden?"

"Çünkü ben şu an orada yaşıyorum."

"Singapur'da mı yaşıyorsun?"

"Fena bir yer değil. Güvenli, yemekleri güzel, huzurlu..."

"Peki, ben Singapur'da ne yapacağım?"

"Ne istiyorsan onu. Sana bir okul buluruz, yapmak istediğin başka şeyler varsa onları araştırırız. Tabii sen de istersen..."

"İngilizce konuşamıyorum ama."

"Hiç sorun değil, ben de o kadar iyi konuşamıyorum."

"Ne?"

"Ee, okul konusunda ne düşünüyorsun?"

"Böyle birden sorunca..."

"Doğru, Singapur'a gidince düşünürsün artık."

"Peki, böylece gidersem ikinci dönem ne olacak?"

"Bir iki yıl aylaklık etsen de sorun değil, hayatını bir şekilde yoluna koyarsın."

Teyzemle kendi aramızda konuşurken Sugava geri geldi. Benim için seçtiği tişört ve kot pantolonlardan birini giydim. O âna dek giydiklerimi ise topluca odadaki çöp kutusuna attım. Düşündüğümünden daha iyi hissettirmişti. Ardından onların çoktan hazır ettiği uçak bileti ve pasaportlarla birlikte, başka hiçbir şeye ihtiyaç duymadan Singapur'a gittik.

Teyzemin de söylediği gibi Singapur gerçekten muhteşem bir yerdi.

Tanıdığı birinin bizim için tahsis ettiği, Orchard Road'daki mutfaklı ve lüks eşyalı bir odada kalıyorduk. Hayvanat bahçesi ve botanik bahçesi gibi yerlere giderek, teyzemin bir arkadaşının işlettiği kafede ona yardım ederek ve biraz da İngilizce kursuna giderek geçiriyordum günlerimi. Kafeden bir maaş almıyordum çünkü vizem yasal olarak çalışmama izin vermiyordu. Yalnızca bana orada öğle yemeği veriyor ve üst sınıf kahve çekirdeklerinden hediye ediyorlardı.

Zaman geçtikçe okula gitmeye pek de hevesli olmadığımı gören teyzem, beni Singapur'daki Kinokuniya isimli kitapçıya götürdü. Oradan bana bir yığın Japonca kitap aldı.

"Çoğu şeyi kitap okuyarak öğrenebilirsin. Okula gitmeyeceksen haftada bir kitap oku ve okuduklarını her pazar akşam yemeğinde bana anlat."

Teyzem de kitapları çok severdi. Her boş vaktinde eline bir kitap alır, mevzubahis kitapsa harcadığı parayı önemsemezdi.

Ne var ki birkaç gün sonra teyzem, benim hiç kitap okumadığımı fark etti.

"Neden okumuyorsun?" diye sordu bunu garipseyerek.

"Hiç ilgimi çekmedi..."

“Şimdiye dek nasıl kitaplar okurdun?” Başımı yana eğerek düşündüm. “Ne olduğu önemli değil, bana sadece birkaç kitap ismi versen yeter.” Fakat yine de bu sorusuna bir cevap veremedim. “Peki ya roman? Hikâye okudun mu hiç?”

“Koş Melos!”

“Bu, ders kitabındaki bir hikâye değil miydi?”

“Siparişi Bol Lokanta.”

“Bu da yine ders kitabından, değil mi?”

Bunun üzerine teyzem birkaç kitap ismi sıraladı:

“Tom’un Gece Yarısı Bahçesi? Fabre’in Böcekler Kitabı? Yeşilin Kızı Anne? Peki ya Sherlock Holmes serisi?”

Bir süre durup sonra derin bir iç çekti.

“Pek kitap okumadm, değil mi? Kitap okuma alışkanlığın yok yani.”

“Evet...” İlkokul birinci sınıfta anne ve babamdan kopuktan sonra bana kitap okumamı söyleyen kimsem olmamıştı.

O günden itibaren, her akşam yemekten sonra teyzemle kanepede oturup bir saat kitap okudum. Fakat bundan bir türlü keyif alamıyordum. Kitaba odaklanamıyor, okuduğum cümlelerle iyi hissedemiyordum. Dikkatim çabucak dağılıyordu ve başımı kitaptan kaldırıp boş bakışlarımı odada gezdiriyordum.

Benim bu hâlimi fark eden teyzem, bir sonraki sefer yine kanepeye oturdu ve bana kitap okumaya başladı. Okuduğu ilk kitap, *Babamın Ejderhası*’ydı.

Hikâyenin başını Elmer’in kediyle konuştuktan sonra gemiye bindiği yere kadar okuyup kitabı kapattı.

“Sonra n’oldu?” diye sordum kendimi tutamayıp.

“Ne, n’oldu?”

“Elmer gemiye binip nereye gitti? Kimse onu görmedi mi?”

Bunun üzerine teyzem bir bölüm daha okudu. Böylece her akşam uyumadan önce bana bir saat kitap okumaya başladı. Ve ben de nihayet hikâyelerden keyif almaya başladım.

Gerçekten de kitabın devamında neler olacağını merak ediyordum. Elmer, ejderhayla karşılaşabilecek miydi? Ormandaki vahşi hayvanlardan kaçabilecek miydi?

Birkaç gün sonra teyzemin evde olmadığı bir öğle vakti kitabı alıp devamını kendim okudum. Daha sonra *Elmer* serisinin tamamını okudum. *Sherlock Holmes’un Maceraları*’nı da bitirdim. Artık Japonya’nın çağdaş romanlarını bile okur olmuştum. Böylelikle nihayetinde okuma alışkanlığı kazandım.

Singapur’a gideli üç ay olmuştu ki teyzem bir sabah bilgisayar ekranına bakarken bana, “Baksana, bir sonraki durağımızın Avrupa olmasına ne dersin?” diye sordu.

“İtalya’ya mı gideceğiz?”

“Bilmem, Paris de olabilir.”

O sırada kahve demliyordum. Ben pek kahve sevmezdim fakat demlemeyi kafedekilerden öğrenmiştim. Teyzem, demlediğim kahveleri sürekli “Muhteşem, leziz!” diye övdüğü için de evdeki tek görevim bu olmuştu.

Aslında Avrupa’ya gitmeyi hiç istemiyordum. Singapur’daki bu “güney memleketi” havasım çok sevmiştim. Ayrıca kafede birlikte çalıştığım Japon bir kızdan da hoşlanmaya başlamıştım. Bana İngilizce öğretiyor, tatil günlerimizde Katong ve Bugis’i gezdiriyordu.

“Liseye devam ediyor olsaydın burada bir süre daha kalırdık ama öyle bir planın yoksa buradan gitmek istiyorum.” Teyzem bunları söylerken fazlasıyla ciddiye. “Eminim, sende çok seversin. İtalya’ya gidersek kırsalda, çiftçilerin işlettiği ufak otellerde veya pansiyonlarda kalırız. Yemekleri de çok lezzetlidir hem...”

“Seneye buraya geri döneriz,” deyince istemeyerek de olsa kabul etmişim.

İtalya gerçekten mükemmeldi. Yakınlardaki bir üzüm bağında, elbette yine para almadan çalışmaya başladım. Kısa bir süre İtalyanca kursuna gittim, çiftçilerden araba kullanmayı öğrendim.

Teyzemin İngilizceden ziyade İtalyancası daha iyiydi ve bildiklerini bana da öğretti. Gençken İtalya’daki bir güzel sanatlar üniversitesine gittiğini de o zaman öğrendim.

Orada üç ay geçirmiştik ki teyzem yine başladı:

“Baksana, bir sonraki durağımız Kamboçya olsun mu? Angkor Wat’ta tarih ve sanat hakkında yeni şeyler öğreniriz.”

Böylece onunla dünyayı dolaşmaya başladığımda fark ettim ki teyzem, “daimî gezgin” dedikleri türden biriydi. Çoğu ülkede, altı aydan fazla ikamet edince vergi ödemek zorunlu hâle geliyordu ve teyzem bu düzeni tersine kullanarak, vize gerektirmeden kalınabilecek ülkelerde altı aydan az kalarak, bir eve veya sabit adrese ihtiyaç duymadan, tamamen yasal bir şekilde hiç vergi ödemeden yaşıyordu.

Ne var ki tam yeniden bir araya geldiğimiz dönemler olsa gerek, bu daimî gezgin adı verilen kişiler için de vergi zorunluluğu getirecek uluslararası bir düzenleme üzerine çalışılmaya başlanmıştı. Bu yüzden denetmeler sıkılaşmış,

Japonya gibi ülkelerde vergi yükümlülüğü ihtimali belir-miştı. Dolayısıyla teyzem olabildiğince az kişiyle görüşü-yor, Japonya'ya gitmesi gerektiğinde kaldığı yeri mecbur olmadıkça kimseye söylemiyordu.

“Sen okula devam etmek istediğini söyleseydin bir yere yerleşirdim. Gerçekten...” Bana kendi yaşam tarzımı açık-larken böyle söylemişti teyzem. “Ama sen liseye devam et-meye pek hevesli görünmeyince...”

“Sen de fırsat bu fırsat dedin yani, öyle mi?”

“Ha-ha-ha-ha! Yakalandım mı?”

Teyzemin garip bir şekilde bu sözlerinde samimi olduğu ortaya çıktı.

Onunla birkaç yıl boyunca dünyayı dolaştık. Hawaii'ye de gittik, Paris'e de; Tayland'a da gittik, Hindistan'a da... Londra'da filmlerin çekildiği beş yıldızlı bir otelde aylarca kaldığımız da oldu, Malakka'da geceliği bin yenlik bir yurt odasında kaldığımız da... Ancak genellikle, teyzemin tanı-dığı kişilerin yazlık evlerinde veya pansiyonlarında konak-lardık.

Fark etmeden İngilizceyi teyzemden daha iyi konuşur ol-muştum, bir sonraki durağımızı da artık ben öneriyordum.

Yirmi yaşına günler kala başıma gelen bir hadise ikimiz için de dönüm noktası oldu. Bir sabah yataktan kalkamadım.

“Bunca zamanın yorgunluğu şimdi çıkıyor herhâlde,” diye gülmüştü teyzem. O zaman Hawaii'deydik. Çalıştığım kahve çiftliğini arayıp, o gün işe gidemeyeceğimi haber ver-mişti. “Yuzu bugün kendini pek iyi hissetmiyor. Japoncada buna ‘şeytan bile hastalanır’ derler.” Teyzemin telefonda

gölerek böyle söylediğini yatakta yatarken işitmiştim, bugün bile hâlâ çok net bir şekilde hatırlıyorum bunu.

Ve ertesi gün de kalkamadım. Sonraki gün de, bir sonraki gün de...

“Neyin var ki acaba? Hastaneye gidelim mi?” Durumu başta pek de ciddiye almayan teyzemin yüzündeki ifade gitgide kötüleşmeye başlamıştı.

Ateşim yoktu, öksürmüyordum da. Fakat resmen elim ayağım tutmuyordu, kendimi yataktan kaldıramıyordum. Sanki bitmek bilmeyen bir deniz tutması yaşıyor gibiydim. Bir sene önce lüks bir yolcu gemisinde bir ay geçirmiştik ve deniz tutmasının nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordum.

Ne başım dönüyordu ne de midem bulanıyordu. Bu daha çok, kendimi hasta hissetsem bile gemiden inememenin verdiği o çaresizlik hissine benziyordu. Ruhsal bir deniz tutması gibiydi.

Komşularımızdan birinin arabasını ödünç alıp adadaki bir hastaneye gittik. Teşhis hemen kondu: hafif depresyon.

“Ne yapsak ki şimdi?” O âna dek pek de telaşlanmayan, endişelenmeyen teyzem, hastaneden dönerken arabada ilk kez ne yapacağını bilemeyerek söyleniyordu.

“Uyursam geçer. Hem ilaç da aldık.” Ben daha sakindim.

Fakat pek beklediğim gibi olmadı. Sonraki bir ay boyunca kendimi odaya kapattım.

En sonunda teyzem beni Oahu Adası’na götürüp Hawaii’nin en büyük ve en itibarlı hastanesinde muayene ettirdi. Sonucunda uzun sürecektir bir tedavi sürecine girdim. Benim için Japonca bilen, alanında iyi bir psikiyatrist ve psikanalist de bulunmuştu.

Görünüşe göre hastalığının sebepleri; henüz birinci sı-
nıftayken anne ve babamı kaybetmem, akrabalarımın kav-
gaları, o okula gitmek zorunda kalmam ve orada geçen her
günümün yıpratıcı olmasıydı.

“Benim suçum mu yoksa? Dünyayı dolaşırken seni de
peşimden sürüklediğim için mi?” Teyzem bunları söyler-
ken bir yandan da ağlıyordu.

“Ondan değil bence. Ayrıca, hastalanmış olsam bile ben
gezmekten çok keyif aldım. O yüzden önemli değil,” dedim
ona.

“Önemli işte!”

“Beni boş ver de... Artık yavaş yavaş Amerika’dan ayrıl-
mamız gerekmiyor mu?”

Daimî gezgin teyzemin zamanı daralıyordu.

“Sen bunları dert etme,” diye yanıtladı sorumu. “Senin-
le birlikte yaşayınca anladım ki bu dünyada benim için en
önemli şey sensin. Bu yüzden sen hiçbir şeyi dert etme. Bel-
gelerle uğraşmak konusunda ben pek iyi değilim ama o tür
işlerin hepsini Sunagawa benim yerime hallediyor.”

“Ama bütün bunlar çok masraflı olacaktır.”

“Hiçbir şey, parayla çözülebilen meselelerden daha ko-
lay değildir.”

Teyzem bir yerleri arayıp birileriyle iletişime geçti ve bir
süre daha Hawaii’de kalmamızı sağladı. Ödememiz gere-
ken vergilere ek olarak vize ve hastane masrafları, psikolo-
jik danışmanlığın uçuk ücretleri gibi bizi zorlayacak şeyler
çıkmişti başımıza. Fakat o dönemde teyzem, varını yoğunu
ortaya koyarak beni iyileştirmeyi başardı.

Danışmanlığa teyzem de dâhil oldu. Bu da yine psikanalistin talebiydi. Hastalığımın yalnızca benimle değil, uzun yıllar süren akrabalık meselelerimizle de ilgili olduğunu söylemişti bize. Teyzem de bunu kabul etti ve aynı psikanaliste pek çok konuda danışıp onunla konuştu.

Yaklaşık bir yıllık sürecin ardından normal bir şekilde dışarıya çıkıp yürüyebilir hâle gelmiştim. Dışarı çıkabildiğim ilk gün teyzemle Halekulani Otelî'ne kahvaltı yapmaya gittik.

Teyzem denizi izlerken, "Sen gerçekten de kız kardeşimin bana en güzel armağanıydın," dedi.

"Öyle mi?"

"Sayende benim ruhum da iyileşti."

Tedavim sona ermiş olsa da bir süre daha Oahu Adası'nda yaşadık. Teyzem, yer değiştirirsek hastalığımın tekrarlamasından korkuyor gibiydi.

Bir sabah kahve demlerken ona, "Aslında bir okula... Yani mümkünse üniversiteye gitmek istiyorum," dedim.

Teyzem, yüzünde hafifçe beliren gülümsemesinin yavaş yavaş büyümesinin ardından gülmeye başladı.

"Bence çok iyi olur." O esnada teyzem de sanki benim bunu söylememi bekliyormuş gibi hissettim.

"Ayrıca bir de..." Bunu söylemek üniversiteye gitmek istediğimi söylemekten daha zordu. "Ben senin çocuğun olmak istiyorum. Seninle anne-oğul olalım istiyorum."

Yirmi yaşına girdiğimde teyzemin üzerimdeki velayeti sona ermişti.

Teyzem başını usulca iki yana salladı.

"Bu söylediğin beni gerçekten çok mutlu etti ama babandan kalan Sasai soy ismini korumalıyız. Muhtemelen

kız kardeşim de böyle isterdi. Hem biz zaten anne-oğul gibi değil miyiz?"

Bu, teyzemin taviz vermediği tek konuydu. Teyzem beni evlatlık olarak nüfusuna geçirmiş olmasa da ben onu anem yerine koydum ve ona öyle davrandım. Benim taviz vermediğim konu da buydu.

Tek başıma Japonya'ya dönüp lise bitirme sınavına girdim. Ardından Filipinler'e gidip İngilizcemi geliştirdim ve Amerika'da bir üniversitede okumaya başladım. Elbette tüm masraflarımı teyzem karşılıyordu.

Teyzemle yaptığımız dünya seyahatlerimiz de böylece sona ermişti. Teyzem tekrar bir seyahate çıktı. Bir daha hiç birlikte yaşamadık. O her zamanki gibi seyahatlerini sürdürürken, ara sıra birbirimizi arayıp sorduk. Fakat beş yıl önce bir gün teyzem beni aradı ve bana bir şey söyledi:

"Japonya'ya dönmeyi düşünüyorum."

Yakın bir zamanda, teyzem gibi daimî gezginlerle ilgili düzenlemeler gittikçe sıkılaşmıştı. Hiç vergi ödemedenden yaşamak artık pek de kolay değildi.

"Tabii bunun da etkisi var fakat artık devamlı seyahat etmekten de yoruldum. Bundan böyle, sandalet giyip bir köşede dikilerek soba eriştesi yiyebileceğim bir yerde yaşamak istiyorum. Ayrıca ne yapmak istediğimi de buldum."

O sıralarda ben çoktan üniversiteden mezun olmuşum ve Tokyo'da bir bilgi teknolojileri şirketinde çalışıyordum.

Teyzemin yapmak istediğini söylediği şey, "Gece Kütüphanesi" işiydi. Sanat üzerine aldığı eğitimlerin de etkisiyle, geçmişî korumanın fazlasıyla önemli olduğuna inanmaya başlamıştı.

“İlani şu an geçmiştekinden daha gelişmiş olduğumuz falan söylüyorlar ya, bence bu içi boş bir kibirden başka bir şey değil. Sanayi, bilim veya kimya denilince bu geçerli olabilir ama söz konusu güzel sanatlar ve edebiyatsa geliştiğimiz falan yok.” Bu konuşmayı, Floransa Akademi Galerisi’ndeki Davut Heykeli’nin önünde yapmıştı. “Muhtemelen bununla eş değer bir eser, bugün icra edilemez. Kopyalamaktan bahsetmiyorum elbette...”

“Hmm...”

“İşte ben de tam bu yüzden geçmişi mühürlemek istiyorum.”

Teyzemin Gece Kütüphanesi fikrini duyar duymaz hemen atılmışım:

“Bunu benimle yapmaya ne dersin?”

Anlattıklarında beni etkileyen bir şey vardı. Teyzemin kendini neden tamamen bu fikre adanmış olduğunu az çok anlıyordum. Ayrıca bugüne dek benim için yaptıklarından ötürü ona duyduğum gönül borcunu ödemek istiyordum.

Benim söylediklerimi sessizce dinledikten sonra, ikna olduğunu gösterircesine başını salladı. Elbette her zamanki gibi yüzüne yavaşça yayılan gülümsemesiyle birlikte...

Samrım ona bunu teklif edeceğimi zaten biliyordu.

“Tatilde ne yapacağınıza karar verdiniz mi?”

Kütüphane kapandığından beri ikinci izin günleriydi. “Yeşilin Kızı Anne” dizisinin ardından Otoha herkese bu soruyu sordu ve Minami hemen dönüp Masako ve Ako’ya baktı. Otoha onun bunu bilinçli bir şekilde yaptığını düşün-

memiştı fakat sonrasında Masako gözlerini kaçırmış, Ako ise bakışlarını hemen yere çevirmişti.

“Ben önce ailemi buraya davet etmeyi düşünüyorum ama...” Otoha o an diğerlerinin ne yapacağıyla pek ilgilenmiyordu, bu yüzden onların tavırlarını görmezden gelip sözlerine devam etti. Açıkçası tamamen kendi planlarından bahsetmek için açtığı bir konuydu bu.

“Aa, ne güzel düşünmüşsün.” Masako hemen ona dönerek konuştu: “Onları davet ettin mi peki?”

Otoha, Ako’nun onlar için yaptığı pizzaya uzanırken kadını başıyla onayladı. Ako son zamanlarda her buluştuklarında onlara köri, pizza veya kiş gibi genç kızların hoşuna gidecek yemekler hazırlayıp getiriyordu.

“Annemle babam çalıştıklarından yalnızca hafta sonu için gelebilecekler.”

“Nereye gideceğinize karar verdiniz mi?”

“İşte orası biraz sıkıntı. ‘Nereye gitmek istiyorsunuz?’ diye sordum ama ‘Fark etmez,’ diyorlar. Öyle olunca da... Ueno Hayvanat Bahçesi, Tokyo Kulesi veya Roppongi Hills gibi yerlerin hepsi buraya çok uzak. Bu çevredeki dağları ve tarlaları görünce, memlekettekilerden çok da farklı değil diye hayal kırıklığına uğrayacaklarmış gibi geliyor.”

“Bu söyledikleri aslında, ‘Senin yanında olduğumuz sürece nereye gittiğimizin önemi yok,’ anlamına geliyor,” dedi Masako, bir yandan soğuk çayını içip bir yandan da gülerek.

Soğuk çayı da yine Ako yapıp getirmişti. Kokusu muhteşemdi; ferahlatıcı nane aroması vardı. Söylediğine göre Ako, küçük balkonunda nane yetiştiriyordu.

“Ebeveynler böyledir. Öyle özel bir yere gitmek istedikleri falan yok aslında, yalnızca seninle görüşüp konuşmak onlara yeter.”

“Ama benimkiler hiç öyle nahif değiller ki! İş konusunda falan bana ağızlarına geleni söylerler, beni olduğum gibi kabullenmezler. Eminim, buraya geldiklerinde de yine nasihat verip duracaklar.” Otoha bunları söylerken yüzünü buruşturmuştu.

“Yok yahu... Yurttaki odanı ve kütüphaneyi görmeleri yetmez mi? Nasıl bir yerde çalıştığını bilmedikleri için endişeleniyorlardır.”

Masako da Ako’nun bu söylediklerine katılmıştı.

Otoha’nın ailesinin onun işi konusundaki karşıt tutumu herkesin malumuydu.

“Öyle mi diyorsunuz?”

“Evet, elbette. Odanda kalırlar, istasyonun önündeki çarşıdan biraz alışveriş yaparsınız. Hatta mümkünse onlara kütüphanenin içini gezdirirsin. Güzel olmaz mı?”

“Ah, ama tatil günü geliyorlar.”

“O gün için kütüphanenin anahtarlarını ödünç alsan?”

“Öyle bir şey yapabilir miyim? Tatil günlerinde anahtar Sasai-san’da oluyordur sanırım, değil mi?”

“Sasai-san buraya yakın bir yerde oturuyor, bisikletle bile gelip gidilebilir. Ona bir damşsan mı ki? Anahtarı almaya gitsen, ‘Yalnızca yarım günlüğüne,’ diye belirtip sonra anahtarı geri götüreceğini söyleyen sorun olmaz bence.”

“Bir düşüneyim...”

Otoha, çaresiz kalmış gibi başını sallasa da aslında Ako ve diğerlerinin söylediklerinde haklılık payı olduğunu dü-

şünmeye başlamıştı. Hem böylelikle, ailesinin gelişiyile çok para harcaması da gerekmezdi. Ailesiyle görüştüktan sonra Cebu Adası'na gidip kısa süreli bir eğitim programına katılmayı hâlâ düşünüyordu fakat şimdilik yalnızca broşür istemiş, bu konuda kesin bir karar verememişti.

"Eğer ailen senin odanda kalacaksa sana yatağımı ve yorganımı verebilirim, istemen yeter," dedi Masako.

"Nasıl yani? Siz nerede yatacaksınız peki, Masako-san?"

"Ben de tatile gitmeyi düşünüyorum, o yüzden sorun yok."

"Yaa, ne güzel. Tek başınıza mı gideceksiniz?" Minami bir anda sohbete katılıp bunu sorduysa da hemen sonra yüzünde mahcup bir ifade belirdi. Aslında öylesine bir soruydu fakat Masako'nun özeline girdiğini sonradan fark etmişti.

"Evet..." Masako, Minami'nin endişesini savuştururcasına gülüp neşeli bir şekilde cevapladı. "Kaplıcaya gideyim diyorum."

"Demek kaplıca keyfi yapacaksınız, ha? Çok havalı..."

"Öyle havalı bir şeyden bahsetmiyorum. Dağın başındaki ufak bir konaklama yeri. Odaları yaklaşık üç metrekare ve Japon usulü; yatak ve televizyon dışında hiçbir şey yok. Eskiden oraya tedavi niyetiyle giderlermiş. Ortak bir mutfak bile var, kendi yemeğini kendin yapabiliyorsun. Yalnızca konaklama fiyatı gecelik beş bin yen bile değil."

"Eskiden öyle yerler ne kadar çoktu..." diye mırıldanarak başını salladı Ako.

"Ama orada yemek yapmakla uğraşmak istemediğim için ben basit bir yemek de ekletirim rezervasyona. Ayrıca orada telefon ve internet de çekmiyormuş."

“Ne? Öyle bir yerde ne yapacaksınız peki?” diye istemsizce sordu Otoha.

“Ne yapayım, kitap okurum tabii... Kitap keyfi yaparım. Şimdiye dek hiç okumadığım birkaç kitabı yanımda götürüp, orada hepsini okuyup bitirmeyi planlıyorum.”

Hepsi aynı anda, “Ne güzel”, “Çok havalı”, “Tam Masako-san’a uygun,” gibi şeyler söylerken Masako da onlara gülümseyerek bakıyordu. Bu sözlerin bitmesini bekledikten sonra fısıldayarak ekledi:

“Oradayken kararımı vermeyi düşünüyorum.”

“Ne? Ne kararı?”

Fakat Masako daha fazla açıklama yapmadı. Yalnızca “Sır...” deyip gizemli bir gülümsemeyle baktı onlara.

“Siz ne yapacaksınız, Ako-san?” diye sordu bu defa Minami.

“Benim evi elden çıkarmayı düşünüyorum ben de...” dedi Ako.

“Ne?” Otoha ve Minami, şaşkınlıklarını aynı anda ve yüksek sesle ifade etmişlerdi. Masako ise hiçbir şey söylemese de dikkatlice Ako’nun yüzüne bakıyordu.

“Bir süredir kararsızdım. Köydeki ev işte, daha doğrusu dükkân... Küçük, ufak bir kitapçı. Ne yapacağımı bilemiyordum. İnternet kitapçıları arttığından beri hiç kitap satılmıyordu, ben de bir süredir kapalı tutuyordum. Fakat satmaya da içini düzenlemeye de bir türlü elim gitmiyordu.”

“Emin misin?” diye sordu Masako. Bir yandan da gözlerini Ako’nun yüzüne dikmişti.

“Evet, kararımı verdim. Çevresinde pek bir şey yok, çok da küçük bir dükkân ama sonuçta istasyonun önündeki

döner kavşakta olduğu için satın almak isteyen biri çıktı. Sanırım yerine konbini açacakmış. Teklif ettiği para da fena değil. Böyle olunca ben de...”

Masako bir şey söylemek yerine suskun hâlde dilini dudaklarında gezdirmeyi tercih etti.

“Satıp parayı aile arasında bölüşsek bile bana yaşlılık için ufak bir birikim olur işte.”

“Aileniz de sizinle aynı fikirde mi peki?” Otoha, o âna kadar Ako’nun ailesinin bahsinin hiç geçmediğini fark etmişti.

“Bilmem ki. Aslında ailem o dükkâna ne olacağına dair herhangi bir şey düşünmüyor sanırım. Ama oraya bir daha dönülmeyeceği kesin. Bu yüzden sorun olmaz. Aksine satmam onların da işine gelir.”

“Ailem” diye bahsettiği kişilerin kim olduğu belirsizdi fakat Otoha bu konuda ona daha fazla bir şey soramamıştı.

“Sizin için böylesi daha iyi olacaksa elbette...”

“Dükkânı satıp parayı onun hesabına yatırırsam mutlaka işine yarar. Zaten artık o kızla aramızdaki tek bağ o banka hesabı.” Bunları söylerken kendi kendine konuşuyor gibiydi.

“O kız, derken?” Otoha bunları duyduktan sonra umursamaz görünememiş ve sormuştu.

“Ah, kızım işte...”

“Sizin bir kızınız mı var?”

“Evet. Şu an galiba Kansai taraflarında bir yerde çalışıyor. Öyle olsa gerek yani. Belki evlenmiştir bile. Umarım evlenmiştir. İlla evlenmeli demiyorum elbette ama birlikte

yaşadığı, onu mutlu eden birinin olması içimi rahatlatır.” Ako, kendi söylediklerini onaylar gibi başını salladı.

Minami endişeli bir sesle, “İyi misiniz, Ako-san?” diye sordu.

“İyiyim. Kızım ile aramızın bozulması benim suçum. Hepsi benim suçum. Ona çok yüklendim. Eşim o küçükken vefat etti. O zamandan beri şöyle yap, böyle yap diye onu hep bunalttım. Hep yakınımda olsun, liseyi de üniversiteyi de yanımda okusun istedim. Çalışmak istiyorsa dükkânımızı devralsın, evlenirse eşi de bizimle yaşasın... Niyetim ona baskı yapmak değildi, bana kalırsa tek yaptığım kendi isteklerimi dile getirmektir. Ama bütün bunlar kızıma yük olmuş. Meğer benim bu sözlerim onun elini kolunu bağılıyormuş. Bir gün gelip, üniversite için Tokyo’ya gideceğini söyledi ve evden ayrıldı. O günden beri hiç görüşmedik. Kuzeniyle hâlâ görüşüyor, onun sayesinde hayatta olduğunu biliyorum sadece. Ama benimle konuşmak istemiyormuş.”

“Böyle olduğunu bilmiyordum.”

“O banka hesabını da dükkâna yardımcı olduğu zamanlarda harçlığını yatırmak için açmıştım. ‘Bu paraları biriktir, evlenirken düğün masrafların için kullanırsın,’ demiştim. O yüzden hesap numarasını hâlâ biliyorum. Şu an aramızdaki tek etkileşim, hesabına gönderdiğim paralardan ibaret.”

Kimseden çıt çıkmıyordu.

“Ama iyiyim, sorun yok. Hâlâ çalışabildiğim için minnettarım. Bu yüzden kararımı verdim: Dükkânı satıp kızımı özgür bırakacağım.” Bu söylediklerinin ardından Minami’nin kendisine ağlayacakmış gibi baktığını görünce devam etti: “Ayrıca Minami-san ve Otoha-san’la zaman ge-

çirdikçe fark ettim ki çalışan genç kızlar ne kadar düzgün, ne kadar nazik ve neşeliler... Muhtemelen benim kızım da öyledir. Bu yüzden ben de yalnız yaşamaya devam edebiliyorum, sizlerin sayesinde..."

"Acaba doğru mu söylüyor?" diye düşündü Otoha. "Elbette doğru söylüyordur fakat biraz olsun aklına gelmiyor mudur, hesabına yüklü bir miktar para yatırırsam benimle tekrar konuşur diye? Şüphesiz ben de öyle olsun isterdim ancak yine de böylesi zayıf bir umudun peşinde olan Ako için üzülmüştüm. Tabii ki ane-kız arasında geçen bir şeyi kimse onlardan daha iyi bilemezdi ama... Bizim hoşça vakit geçirdiğimiz Ako, kendi kızına karşı, bir arada bulunulamayacak türden bir insana dönüşüyor bile olabildi. Sonuçta insanların tavırları karşısındaki kişiye göre şekilleniyor."

"Bunu size söylesem mi söylemesem mi, bilmiyorum ama..." Minami çekine çekine lafa girdi. "Aslında söylemeyi düşünüyordum fakat yine de..."

"Neyi?" diye sordu Masako. "Şoke edici bir itiraf mı geliyor yoksa?" Ortamdaki garip havayı dağıtabilmek adına özellikle abartılı bir kelime seçmiş olmalıydı.

"Yok... Yani belki de öyledir. Ben bu tatilde... Tokyo'da bir mülakata gireceğim." Sonlara doğru Minami'nin sesi iyice kısılmıştı.

"Ne? Mülakat derken... İş görüşmesi mi?" diye sordu Otoha.

"Evet. Aslında söylemeyeyim dedim ama..." Minami, bakışlarını Ako'ya çevirdi. "Ako-san şoke edici bir itirafta bulunca ben de birden söylemek istedim."

“Ah, benim suçum mu yani?” Ako, her zamanki rahat tavrına geri dönmüştü.

“Neden peki, Minami-san? Burada gayet mutlu gibiydiniz...” Otoha buna o kadar şaşırmıştı ki sesi istemsizce yüksek çıkmıştı.

“Buradaki işimden şikâyetçi olduğum falan yok aslında. Hatta tam tersine, oldukça keyifli bir iş ve herkes birbirine karşı çok nazık. Fakat ben kitapları o kadar da sevmiyorum sanırım. Kitaplara, romanlara karşı sizinki gibi bir tutku besleyemiyorum. Dolayısıyla bu işi bir başkasına bırakmak daha uygun olur gibi geliyor.”

“Yok artık...”

“Kütüphanecilerin kitaplara veya romanlara âşık kişiler olması şart değil bence,” dedi Masako gayet sakin bir sesle. “Kütüphanenin asıl ihtiyacı, kitaplar hakkında soğukkanlı kararlar alabilecek kişilerdir.”

“Böyle söylediğiniz için teşekkür ederim.” Minami başını hafifçe öne eğerek teşekkür etti. “Fakat diğer iş... Sıradan bir ofis işi. Ben de bir kez olsun bir ofiste çalışmayı denemek istiyorum. Üniversiteden mezun olduğumdan beri kütüphanelerde çalışıyorum. Tek muhatabım daima eski kitaplar oldu. Nasıl desem... Kitaplara artık biraz da dışarıdan bakmak istiyorum.”

“Anlıyorum...”

Bu, Otoha için sahiden şoke edici bir haberdi ve Minami'nin işten ayrılması hâlinde burada kendi yaşıtı biri kalmayacağından endişeleniyordu fakat yine de ona destek olmak istiyordu.

“Henüz bir karar vermiş değilim. Hem, mülakatta elenebilirim de. Açıkçası elenme ihtimalim daha yüksek. Ama yine de mülakata gireceğim. Belki de sonrasında buranın daha iyi olduğuna karar veririm, kim bilir...”

Minami böyle söylemiş olsa da Otoha onun aslında çoktan karar verdiğini düşünmüştü.

O gün odasına döndüğünde aklına geldi: Onlara Saho Oda ve Kōko Kobayashi meselesini anlatmayı unutmuştu.

Teyzemin servetinin kaynağına dair sırrı, Oahu Adası'nda istirahatte olduğum dönemde açığa çıkmıştı.

Gençliğinde İtalya'nın Bolonya kentinde sanat eğitimi alan teyzem, bunun öncesinde bir süre yerel bir İtalyanca dil okuluna gitmiş. Bu okula çeşitli ülkelerden öğrenciler gelirmiş ve aralarında bir grup Arap öğrenci de varmış. Bu grup, kralın akrabası olduğu söylenen bir adamdan ve onu çevreleyen korumalardan oluşuyormuş. Beş altı kişi daima toplu bir şekilde hareket ederlermiş.

Okulda baskıcı tavır takınır, etrafta sanki okulun sahibi gibi dolaşırlarmış. Özellikle de kralın akrabası olan liderleri, herkesin nefretini kazanmış. Sınıftakilere bakıp, “Bunların hepsinin bir ömür çalışıp kazandığı paranın daha fazlasını ben bir yılda harcıyorumdur” veya “İtalyanca öğrendikten sonra bir İtalyan kadını dördüncü karım yapıp yanımda götüreceğim,” gibi laflar edip hocayı da kendinden nefret ettirmiş. Bu yüzden hoca da onun kelimeleri hafif bozuk telaffuz etmesine sebep olan aksanını her defasında tekrar tekrar düzeltirmiş.

Bir gün teyzem onlardan birinin yemekhanede sorun yaşadığını görüp ona yardım etmiş.

"Sanırım kredi kartında bir problem vardı ve bu yüzden ödeyememişti, ben de ona biraz nakit para verdim. Onlardan öyle nefret edilirdi ki zor durumda olduğunu görseler de ona yardım etmemişlerdi."

Teyzem, onun grubun en genç ve en sessiz sakin üyesi olduğunu zaten daha önce fark etmiş. Sınıftakiler onlara karşı dışlayıcı bir tavır takınırken, aralarında bir tek o üzgün görünürmüş.

Bunun üzerine bir gün teyzemi yemeğe çıkarmış. Elbette diğerleri olmadan...

İtalyancası kötüymüş ama çok iyi İngilizce konuşurmuş. Çocukken İngiltere'de eğitim aldığını anlatmış teyzeme. Kralın akrabasını koruma görevinden kalan zamanlarını teyzemle geçirirmiş. Böylece dil okulundaki birkaç aylık eğitim sırasında teyzem ve o adam görüşür olmuşlar.

Teyzem, Japonya'da bir üniversiteden mezun olup birkaç yıl beyaz yaka olarak çalıştıktan sonra İtalya'ya gitmiş; o sıralar otuzlu yaşlarındaymış. Adam ise üniversiteyi kendi ülkesinde okumuş ve yeni mezunmuş, dolayısıyla teyzemden oldukça küçükmüş.

"Japonlar genç gösterdiği için ondan büyük olduğumu fark etmemişti sanırım."

Adam, dil okulunun bittiği gün teyzeme evlenme teklif etmiş. İşin asıl şaşırtıcı tarafı, kralın akrabası olan kişinin, herkese kendini beğenmişlik taslayan o adam değil de kendisi olduğunu itiraf etmiş. Bu eğitimi de aslında üniversite mezuniyetini kutlamak için bir nevi tatil gibi gördüğünü,

ülkesine döndüğünde hükûmette ciddi bir görev üstleneceğinin çoktan kesinleştiğini açıklamış.

"Çok şaşırtıcı, değil mi? Aslında sırf güvenlik sebebiyle kendini çevredekilere koruma gibi göstermiş. Bir de kraliyet ailesine mensup olduğunu öğrendiklerinde insanların tavırlarının değiştiğini düşündüğü için bunu gizleyerek insanlarla iletişim kurmak istemiş. Ayrıca göreve başladıktan sonra neredeyse hiç yurt dışına çıkamayacağını da söylemişti."

Teyzem onu sevmiyor değilmiş fakat evlilik teklifini reddetmiş. Hem İtalya'da bir üniversitede okuma planı varmış hem de onun ikinci eşi olmak (adam, çocukluklarında evlenmek üzere sözlendikleri kadınla evliymiş) hiç teyzeme göre değilmiş. Zaten yanındakiler, onun teyzemle ilişkisini ailesine bildirdiğinde, ailesi buna şiddetle karşı çıkmış. Açıkçası ondan yaşça büyük bir Japon kadına karşı çıkmaları pek de şaşırtıcı değil.

Adam, bu duruma fazlasıyla üzülüyse de yapabileceği hiçbir şey yokmuş. O ülkesine dönmüş, teyzem ise İtalya'da kalmış.

Sonrasında adam artık yurt dışına çıkamadığı için teyzem birkaç kez onunla görüşmek üzere yanına gitmiş. Adam her seferinde teyzeme maddi açıdan destek oluyormuş. Teyzemin, bu durum kendini âdeta metres gibi hissettirdiği için parayı almaya gönlü razı gelmemiş. Ancak adam, bunun kendisi için oldukça küçük bir meblağ olduğunu ve teyzeme bunun dışında verecek bir şeyi olmadığını üzgün bir şekilde açıklayınca teyzem de karşı gelememiş. Adam, evlilik teklifini eden kendisi olmasına rağmen ailesinin teyzemi istememesi nedeniyle kendini kötü hissediyor, üzerinde bunun sorumluluğunu taşıyormuş.

Onlar bu şekilde görüşürlerken, zamanla adamın eşlerinin sayısı bir bir artmaya başlamış. Adam bunu onların dünyasındaki politik bir zorunluluk olarak açıklıyormuş. Teyzem ise bunun gerçekten bir zorunluluk mu yoksa yalnızca adamın kadınlara düşkünlüğünün bir sonucu mu olduğunu anlayamıyormuş. Ve adam her yeni evliliğinde teyzeme büyük meblağlarda paralar veriyormuş.

Üçüncü eşinin ardından teyzeme tekrar evlenme teklif etmiş. O sıralar adam otuz yaşındaymış, teyzemin yaşı ise kırka yaklaşıyormuş. Teyzeme, “Şimdi evlenmezsek bundan böyle hiç evlenemeyiz, bu bizim son şansımız,” demiş. O sırada sekiz çocuklu bir ailenin reisiymiş.

“Yani önünü arkasını düşünmeden kendimi öyle bir dünyanın içine sokacak değildim. Ayrıca, eğer onunla evlenirsem o ülkeden bir daha çıkamayacağımın da farkındaydım.”

Bunlardan başka, dinî birtakım problemler de varmış. Onunla evlenmek için din değiştirmesi, baştan aşağı kapalı kıyafetler giymesi ve kendini onun hazırladığı eve kapatması gerekecekti. Hem de neredeyse hiç kimseyi tanımadığı bir ülkede... Teyzem kesinlikle İslam’a karşı değildi fakat Tanrı’nın varlığına hiçbir şekilde inanmayan bir ateistti. Bu yüzden teyzem, onun evlilik teklifini bir kez daha reddetmiş.

Adam dördüncü eşiyle evlenirken teyzeme yine büyük bir miktar para vermiş. Böylece teyzemin bir ömür rahat yaşayabileceği bir serveti olmuş. Üstelik adam kendi ülkesinde finans sektöründe önemli bir pozisyonda olduğu için teyzemi de yatırım konusunda aydınlatıp ona daimî gezginlik gibi birkaç parlak fikir daha vermiş.

Sanırım o zamanlar aralarındaki ilişki de artık sona ermiş. Adam, pozisyonunda yükselerek bakan olmuş. Büyük bir ailenin reisi olarak daima meşgulmüş. Böylece Doğu'dan gelen bu yabancı kadınla rahatça görüşemez olmuşlar.

Teyzem de dünyayı dolaşarak yaşadığı bu hayata kendini alıştırmış. O adamla on yıldan uzun bir süredir hiç yüz yüze görüşmemişler. Fakat görünen o ki adam hâlâ teyzemi akıl hoacı olarak görüyor ve zaman zaman onunla *Skype* aracılığıyla görüşüyor. Ve muhtemelen bunun karşılığında bile büyük miktarda bir ödeme yapıyor. Aynı zamanda Gece Kütüphanesi projesinin de destekçisi.

Adam galiba teyzeme hâlâ âşık ve onu duygusal destek alabileceği bir tür dayanak olarak görüyor. Gece Kütüphanesi'nde hırsızlık vakaları artıp, içeri tuhaf insanlar girip çıkmaya başlayınca teyzem için endişelenerek, Kuroiwa-san'ın işe alınmasını sağlayan da oydu. Bildiğim kadıyla Japonya'daki bir güvenlik firmasıyla iletişime geçerek, onlardan kütüphane için güvenilir bir eski polis memuru bulmalarını istemiş. Avukat Sunagawa'yı teyzeme yönlendiren de yine oymuş.

Teyzem Tokyo'nun banliyösünde terk edilmiş bir kütüphane bulmuş ve burayı ufak bir tadilattan geçirmiş. Bu süreçte orayı bulması için aracılık eden yaşlı bir emlakçı, teyzeme tacize varan davramışlarda bulunduğu, teyzem gerçekten çok korkmuştu. İnsanların kötü kalpliliğine ve saplantılı hâllerine maruz kaldıkça yıpranmıştı.

Ayrıca teyzem artık yaşlanmıştı. Onunla bir araya geldiğimizden beri bana teyzemin değiştiğini hissettiren şey, inatçı bir karaktere bürünmesi ve insanlarla etkileşimini neredeyse tamamen kesmiş olmasıydı. Aslına bakılırsa özün-

de böyle bir insandı fakat yaş aldıkça ve zorluklarla uğraştıkça bu özellikleri iyice belirgin hâle gelmişti. İçinde benim de olduğum birkaç kişi haricinde kimseyle doğrudan iletişime geçmiyordu. *Skype* gibi uygulamalar aracılığıyla kütüphaneci adaylarının mülakatını yaptıktan sonra bile birkaç gün yataktan kalkamaz hâle geliyordu.

“Yabancılarla konuşmak çok yorucu,” demişti bana bir gün. “Taze duygularla ve sözlerle karşılaşmak kötü bir şey değil ama bunların insanın üstüne bir anda yığılmasıyla baş etmek çok zor.”

Basitçe söylemek gerekirse, teyzem bence fazla titiz davranıyor.

Adaylarla konuştuktan sonra bile bir süre kendi kendine mırıldanıp duruyordu. “Keşke o an böyle söyleseydim”, “O söylediğine karşılık verseydim daha iyi olurdu”, “Acaba benim şu lafıma alınmış mıdır?” gibi sözlerle devamlı pişmanlıklarını dile getiriyordu.

Bu durumun geçmesi için birkaç gün yatıp güzelce dinlenmesini ve bütün bunların hafızasından silinmesini beklemek gerekiyordu.

Bir keresinde ona, insanları hangi kriterlere göre seçtiğini sormuştum. “Öncelikle oldukça incinmiş ve yorulmuş olanları seçiyorum,” demişti hemen.

İstemsizce gülümsemiştim. Kitapla ilgili işler yaparken yıpranmış olanları kurtarmak istemesi, güzel bir sebep gibi gelmişti bana. Fakat sonrasında söylediklerini duyunca yüzümdeki gülümseme silinip gitmişti.

“Ve bir de sır saklayanları... Çünkü sırlarını iyi kullanıp onlar için birer zaaf hâline getirebilirim. Böylece onlar da benim sözümünden çıkamazlar.”

“Ama neden?”

“İnsanlar değişir. Başımıza ne geleceğini bilemezsin. Olumsuz bir durum yaşanırsa, elimde onlara karşı kullanabileceğim bir koz olmalı. Seni ve burayı koruyabilmek için...”

Teyzem kesinlikle iyi kalpli ve hayırsever biri değildi. Bunu aslında önceleri anlamıştım fakat bir kez daha bu gerçeğe yüzleşmem gerekmişti.

“Acaba teyzemin beni koruduğu gibi ben de burayı, teyzemi ve burada çalışan insanları yani her şeyi korumayı başarabilir miyim?” diye düşündüm o an. Sonra, *“Çok zor ama başarmak zorundayım,”* dedim kendi kendime.

Şimdiye dek kütüphanede kendini hiç ön plana çıkarmamıştı. Kütüphanenin ve yurdun temizliğini yaparak günlerini geçirmekten gayet memnun görünüyordu. “Kütüphanede çalışan kimseyle konuşsam bile onları en iyi ben tanırım,” diye böbürlenirdi.

“Bir insanla okuduğu kitaplar hakkında konuşarak onun nasıl biri olduğunu anlayabilirim.”

“Gerçekten mi?” Ben pek anlayamazdım.

“Bir de o insanın kitaplığına bakarak... Çünkü kitaplığı, o insanın arzularıyla doludur. Nasıl bir insan olmak istediğini kitaplığından anlayabilirim.”

Yurt olarak kullanılan binanın ana anahtarı ondaydı aslında. Sonuçta hem oranın temizliğini yaptığı hem de binanın asıl sahibi olduğu için elbette ana anahtar onda olma-

lıydı fakat zaman zaman çalışanların odasına da giriyor ve onların kitaplıklarını inceliyordu.

“Bir şey yaptığım yok. Yalnızca kitaplarına bakıyorum, o kadar.”

Teyzemin giderek kendi kabuğuna çekilmesinden, iyice inatçı birine dönüşmesinden endişeleniyorum. Bundan böyle ona dikkat etmek zorundayım.

Belki de teyzem, o adamı sandığından daha çok seviyordu ve onunla birlikte olmasını engelleyen kadere öfkeleniyor, zamanında verdiği kararların pişmanlığını yaşıyordu. Gerçi bunu kendisine sorsam muhtemelen inkâr ederdi ama...

O adamın da basılı iki kitabı vardı. Biri kendi adıyla çıkardığı ve ülkesinin ekonomisiyle ilgili bir finans kitabı, diğeri ise gizlice İngilizce yazdığı ve yalnızca İngiltere’de takma bir isimle yayımlanan bir aşk romanıydı. Bu da teyzemin kütüphaneyi açmak istemesinin nedenlerinden biriydi. Aynı zamanda bir yazar olan adamın kitap koleksiyonu kendine yakın olsun istiyordu.

Teyzem eskiden onun evindeki kütüphanede saatlerini geçirirmiş. Tek başına... Bazen de onunla birlikte... Yazdığı aşk romanı bile teyzemin ona verdiği fikirler sayesinde o odada ortaya çıkmış. Ölümünün ardından koleksiyonunun Japonya’daki kütüphaneye bağışlanacağı vasiyetinde yazılıymış. Bu, gizemli bir Doğu kadınının bireysel çabasıyla asla elde edemeyeceği bir şey.

Buranın Gece Kütüphanesi olmasını isteyen de teyzemdi.

Başlarda kütüphanenin neden yalnızca akşamları açık olduğunu sorduğumda teyzem, “Gündüz güneş ışığı, kıy-

metli kitaplara zarar verir çünkü” veya “Onun ülkesinde saat, Japonya’dan altı saat geride. Onunla geceleri iletişime geçebiliyorum, dolayısıyla bu işi gece yapmak daha iyi,” gibi sözlerle kendini açıkladıysa da bunun asıl sebebi, gündüzleri kütüphaneyi kendisinin kullanmasıydı.

Gündüzleri kütüphanenin asıl sahibi oydu. Yalnızca kitapların ve sözcüklerin oluşturduğu bir denize dalıyor ve saatlerce okuyordu.

Tüm servetini bu kütüphaneye harcadığını göz önünde bulundurursak, teyzemin böyle bir lüksünün olması gerektiğini düşünüyorum.

Fakat bu Kimiko Ninomiya hadisesi onu epey yıpratmıştı. Ona her şeyi anlattığımda başını ellerinin arasına alıp, “Kütüphaneyi bir süre kapatmak istiyorum,” demişti.

“Bir süre, derken? Ne zamana kadar yani?” Bunu sorarken sesim titremişti. Otoha Higuchi-san’ın da fark etmeye başladığı gibi, kütüphanenin tekrar açılmayacağına dair bir hisse kapılmıştım.

Teyzem kaşlarını çattı ve yalnızca, “Bir süre dediysem, bir süre işte!” diye cevapladı sorumu.

Kütüphaneyle birlikte o da kapanmıştı sanki. Bu tatil süresince ne yapıp edip teyzemi açmalıydım. Açıkçası şu an tek düşündüğüm buydu: Kütüphaneyi teyzemden korumalıydım.

Kütüphanenin girişindeki güve de o adamın teyzeme bir hediyesiydi. Adam, birçok üniversiteye, vakfa bağışta bulunuyordu ve bunların arasında böcek araştırmaları da vardı. Bu yüzden ona, yeni keşfedilen bir güve türüne isim vermesi teklif edilmişti.

Teyzemin ismi Kōko Kobayashi'dir. Kōko, "gökkuşağı" ve "çocuk" imleriyle yazılır.

Tatilin başlamasına üç gün kalmıştı ve kütüphane düzenlemesi hemen hemen bitmiş sayılırdı. Neyse ki kayıp kitap yoktu, yalnızca damgasız iki kitap (muhtemelen Kimiko, Ninomiya'nın bıraktığı kitaplardı) bulmuşlardı. Son gün ise temizlik ve tatil sonrası için ziyaretçileri karşılamaya yönelik bireysel hazırlıklarla geçmişti.

Koleksiyon düzenlemesinden sorumlu olan Otoha, Masako ve Ako, Tadasuke Shirakawa ile Mizuki Takashiro'nun koleksiyonlarını toplantı odasmdan koleksiyon düzenleme odasına taşıdılar. Tatilin ardından işe bu koleksiyonlarla başlayacaklardı. O sırada işi olmayanlar da koleksiyonun taşınmasına yardım etti.

"Kinoshita-san bugün kafeteryada," diye Otoha'nın kulağına fısıldadı Minami. Bir yandan da el arabasıyla kitap taşıyordu.

"Gerçekten mi!"

"Bize akşam yemeği hazırlayacakmış."

Otoha bir anda enerji dolduğunu hissetti. Kitap taşıma işi bittiğinde Masako ve Ako'dan izin alıp heyecanla kafeteryaya gitti. Sahiden de dükkânın ışıkları yanıyordu ve Kinoshita, tezgâhın diğer tarafında çalışıyordu.

"Kinoshita-san, ne zamandır görüşemiyorduk!"

"Evet..." Adam karşılık olarak yalnızca bunu söylemişti. Utandığından mı yoksa üşendiğinden mi bilinmez, sadece hafifçe başını sallamıştı.

“Yiyecek bir şeyler var mı?”

“Var. Şöyle oturun, biraz bekleyin.”

Otoha, masada Minami ve Tokuda'yla sohbet ederken Kinoshita, mutfak önlüğünü çıkarmadan yanlarına geldi.

“Aslında aklımda buraya gelmek yoktu ama bugün kütüphane düzenlemesinin son günü olduğu için gelip size yiyecek bir şeyler hazırlayayım dedim.”

“Çok teşekkür ederiz!” Otoha, başını iyice yere eğerek adama teşekkür etti. “Bugün ne yiyoruz peki?”

“Buraya gelmeye karar verdiğimde çoktan akşam olmuştu, o yüzden pek malzeme yok ama daha önceden alıp bir kenara koyduğum konserve var. Onlarla bir şeyler hazırlasam yer misiniz?”

“Tabii ki.”

“Az önce çabucak pilav makinesini çalıştırdım. Hızlıca pişer. On dakikası falan kalmıştır herhâlde.”

“Kinoshita-san, kaç kişilik yemek çıkarabilirsiniz acaba?”

“Makineye bolca pirinç koydum, konserve de fazlasıyla var. Herkese yetecek kadar yemek çıkar yani.”

“Öyleyse diğerlerini de çağırabilir miyim?”

“Olur tabii. Ayrıca yerel biralardan da alıp bir kenara koymuştum. Hep birlikte kütüphane düzenlemesinin bitişini mi kutlasak?”

“Yaşasın!”

Otoha ve Minami koşarak birinci kata inip Sasai, Masako ve diğerlerine haber verdiler. Elbette Kitazato'ya da...

“Ben de mi?”

“Şimdiye dek hiç orada yemek yemedim ama...”

Ako ve Kitazato, mahcup görünseler de bu teklif karşısında mutlu olmuş gibilerdi.

Otoha ve Minami kafeteryaya geri döndüğünde yemek hazırды ve masa donatılmıştı.

“Sahiden yalnızca hazırdaki konservelelerden bir şeyler yapmaya çalıştım, o yüzden beklentinizi çok yüksek tutmayın lütfen...”

Bir kâse pilavın üstünde dört beş küçük balık diziliydi ve üzerine doğranmış yeşil soğan serpiştirilmişti. Yanında bir kâse de çorba vardı.

“Bu nedir?”

“Önce tadına bak bakalım.”

Otoha, pilav dolu kâseyi eline aldı. Küçük balıklardan birini pilavla birlikte ağzına attı.

“Kinoshita-san, bunun tadı çok güzel. Nasıl oluyor, anlamıyorum ama çok basit görünmesine rağmen tadı resmen mükemmel.”

“Yağlı sardalya konervesini tavada ısıtıp üzerine biraz soya sosu gezdirdim, sonra da yağıyla birlikte pilavın üzerine koydum, hepsi bu. Yeşil soğanı da gelirken konbiniden aldım, bu saatte bir tek konbiniler açık olduğu için... Ama tadı güzel, değil mi?”

“Evet. Bu pilavdan bir kazan yiyebilirim.”

“Bu yemek, Yōko Mori’nin denemelerinden birinde geçiyor. Çorba da kurutulmuş deniz yosunu ve yumurta çorbası.”

Otoha ve diğerleri yemeklerini yemeye başlamışken o gün kütüphaneye gelen tüm çalışanlar kafeteryada toplandı. Kinoshita, tek tek herkese ne kadar aç olduklarını ve

neyi yiyip neyi yemeyeceklerini sorduktan sonra, sırasıyla hepsine yağlı sardalye kâselerini dağıttı. Herkesin yemeğini ulaştırdıktan sonra yerel bira şişelerini de hazırladı.

Minami, Otoha'ya fısıldayarak, "Bize de ufak bir kutlama oldu, öyle değil mi?" dedi.

"Öyle oldu gerçekten... Şey, Minami-san..."

"Hı?" Minami, birasını doğrudan şişeden içerken Otoha'ya döndü. Sırf Kinoshita'ya bulaşık çıkmasın diye herkes birayı şişeden içiyordu.

"Lütfen işten ayrılmayın. Siz giderseniz kendimi çok yalnız hissederim." Çevredekilerin duyamayacağı kadar kısık bir sesle konuşuyordu. "Hem baksanıza, burası çok keyifli değil mi? Muhtemelen başka şirketlerde böyle bir şey yapamazsınız..."

"Bakalım, meseleyi her açıdan ele alıp biraz düşüneceğim."

Düşüneceğini söylemesi, Otoha için her şeyi açıklıyor gibiydi aslında.

Minami muhtemelen bir hafta içinde mülakata girecek, çevresine göz gezdirecek ve gerçekten biraz düşünecekti. Sonrasında vereceği cevap ne olursa olsun, ne Otoha onu durdurup kararından döndürebilirdi ne de bir başkası.

Onların biraz uzağında, Masako ve Ako yan yana oturup yemek yerken Kinoshita da onlarla sohbet ediyordu. Bu üçlü nadiren yan yana gelirdi fakat Otoha o akşam buna benzer birkaç manzarayla daha karşılaştı. Tokuda'nın Sasai'ye heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatması veya Tokai ile Kitazato'nun birbirleriyle gülüşmesi gibi... O an birbirleriyle öyle uyumlulardı ki neredeyse sevgili gibi görünüyorlardı. Bu elbette onların sevgili olduğu anlamına gelmezdi

fakat... Gelecekte sevgili olmaya karar verirlerse Otoha onları desteklerdi.

"Buradaki herkes ne karar verirse versin onları destekleyeceğim.

Peki ya Sasai ve ben?.. Bize ne olacak? Elimden gelse ona biraz daha yaklaşmak, onun yanında olmak ve sözlerini duymak isterim.

Daha sonra yanına gitsem... Yemek yerken onunla konuşsam...

Bunu yapamasam bile şu an buradaki atmosfer öyle değerli, öyle güzel ki... Fakat bu sonsuza dek sürmeyecek."

Otoha gayet normal bir tavırla kafeteryadan çıktı. Arkasına bakıp kimsenin onun yokluğunu fark etmediğinden emin oldu ve birinci kata indi.

Resepsiyonun yan tarafındaki tuvalete göz attığında, Kobayashi'nin klozeti temizlediğini gördü. Dizlerinin üzerine çökmüş, neredeyse yüzü içine girecek kadar klozete yaklaşmıştı. Kendini kaptırmış bir hâlde temizlik beziyle klozeti ovalıyordu. Otoha, çoktandır ziyaretçi gelmediği için oranın aslında pek de kirli olmadığını düşünüyordu.

Orada öylece durup kadını izlerken, aniden içinin garip bir hisle dolduğunu fark etti.

"Ben de size yardım edeyim mi?"

Aslında başka bir şey söylemeyi düşünüyordu fakat nedense ağzından bu cümle çıkmıştı.

Kobayashi yavaşça ona döndü. Başındaki üçgen bandanayı oldukça aşağıdan bağlamıştı ve kocaman bir maske takıyordu. Yüzünde belli belirsiz görünen tek yer gözleriydi. Hiçbir şey söylemedi, yalnızca başını iki yana salladı. Ardından klozeti ovalamaya devam etti.

"Hayır. Ben de yardım edeceğim." "Tabii ya! Nasıl daha önce aklıma gelmedi?"

Otoha, Kobayashi'nin devamlı yanında sürüklediği temizlik arabasından bir temizlik bezi aldı ve Kobayashi'nin temizlediği tuvaletin yanındaki kabini açtı. Alaturka tuvaletle karşılaşınca bir anlığına tereddüt etse de dizlerinin üstüne çöküp, yere Kobayashi'den daha çok yaklaştı ve tuvaleti ovalamaya başladı.

Kobayashi hiçbir şey söylemiyordu.

"Lütfen vazgeçmeyin."

Otoha durup klozete bakarak bunu söylediğinde yine bir karşılık alamadı. "*Duymadı mı acaba?*" diye düşünüp tekrar konuştu:

"Sizin kütüphanenin sahibi olduğunuzu düşünüyorum, Kobayashi-san. Burası benim için çok kıymetli. Lütfen buradan vazgeçmeyin."

"Sen kitabevinde çalışırken bir olaya karışmıştın, değil mi? Buraya gelmeden önce..."

Otoha, Kobayashi'nin sesini ilk defa duyuyordu. Düşündüğünden daha canlı, genç ve güzel bir sestti bu. Fakat Otoha'yı asıl şaşırtan sesi değil, söyledikleriydi.

"Nereden biliyorsunuz?"

"Tek çalışan senken kasadan büyük miktarda para kayboldu ve sen suçlandın."

"Hayır. Ben yapmadım."

"Ama işi bu yüzden bıraktın, değil mi? Ve bunu kimseye söyleyemedin. Ben mi söylesem ki?"

"Ne?"

"Mesela ailene veya Sasai'ye söylesem? Gerçekleri..."

"Hayır..."

“O zaman böyle boş boş konuşmayı bırak.”

Otoha, elindeki bezi sımsıkı tutarken Kobayashi’nin arkasına geçti. Hâlâ temizlik yaparken onu izledi.

Mülakatta ona kitabevindeki işinden neden ayrıldığını sormamıştı. Meğer sormasına gerek yokmuş, çünkü kadın bunu zaten biliyormuş.

“Ben yapmadım. Bu kesinlikle doğru değil.”

Otoha, parayı çalanın mağaza müdürü olduğundan şüphelenmişti fakat hem kanıtı yoktu hem de adamın bir ailesi vardı. Bu yüzden yaygara koparamazdı.

“Söylemek istiyorsanız buyurun, Kobayashi-san. Umu-
rumda değil. Hatta hayır, bunu herkese kendim söyleyece-
ğim. Ama lütfen kütüphaneyi kapatmayın. Benim de diğer-
lerinin de buraya ihtiyacımız var. Kiminin burası dışında
gidecek hiçbir yeri yok. Hem, sizin kütüphanenin sahibi
olduğunuzu kimseye söylemem.”

Kobayashi yine yavaşça döndü ve bakışlarını Otoha’nın gözlerine dikti.

“Söylemesen de olur.”

“Ne?”

“Parayı senin çalmadığını biliyorum. Sana inandığım
için seni buraya çağırdım.”

Otoha aniden gözlerinin dolduğunu hissetti.

“Hadi git şimdi. Diğerlerinin yanına dön.”

“Ama...”

“Korkma. Sizi zora sokacak bir şey yapmam. Sizi buraya
çağırdıysam sorumluluğunuzu da üstlenmek zorundayım.”

“Gerçekten mi?”

“Sorumluluğunuzu üstleneceğimi söylüyorsam üstleneceğim işte.”

“Anladım...”

Otoha bezi yerine bırakıp ellerini yıkadı. O sırada yanaklarının ıslandığını ve tir tir titrediğini fark etti.

Kafeteryaya döndüğünde herkesi aym şekilde yemek yiyip sohbet ederken buldu. Tokuda'yla konuşan Sasai ile göz göze geldi. Sasai, Otoha'ya sorgular gibi baktıysa da Tokuda bir şey söyleyince tekrar ona dönmüştü.

Otoha, Minami'nin yanındaki yerine oturdu.

“N'aptın?” diye sordu Minami birasından içerken.

“Neyi?”

“Nereye gittin? Uzun sürdü de...”

“Tuvalete gittim.” Sonuçta yalan değildi.

“Anladım.”

Herkes, Otoha'nın yaptıklarından ve söylediklerinden bihaber, yemeğe ve sohbete devam ediyordu.

“Burası varlığını sürdürebilecek mi? Kütüphanenin sahibi verdiği sözü tutacak mı?”

Otoha gözlerini kapattı. Diğerlerinin sesini çok uzaklardan geliyormuş gibi duyuyordu. Sarhoş mu oluyordu yoksa?

“Bu kütüphane ne zamana kadar var olur, bilemem. Fakat aslında tam da bu yüzden, sonsuza dek sürmeyeceği için bu kadar güzel,” diye düşündü Otoha.

Ninova